

Γ. ΛΙΠΕΤΙΝΣΚΙ

Ε
Β
Δ
Ο
Μ
Α
Δ
Α

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙ
Γ. ΦΟΤΙΝΑΙ

1 9 3 2
ΕΚΔΟΤΙΚΟΝ „ΚΟΜΥΝΙΣΤΙΣ“
ΡΟΣΤΟΒ-ΤΟΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΝΕΣΚΙΟΥ

2022

Γ. ΛΙΠΕΤΙΝΣΚΙ

ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΑΘΗΝΩΝ
1932/4090α

Μετάφρασι Γ. ΦΟΤΙΑΔΙ

Ἰπέφθινος σιντάχτις
X. ΚΑΤΖΑΛΟΒ

Ροστοβ-Τον
Εκδοτικὸν „Κομμουνιστικὸν“
1932

Ю. Либединский

НЕДЕЛЯ

Перевод Фотиади Я

Ростов на Дону
Издательство „Коммунистический“
1932

ΣΙΝ ΜΑΡΙΑΝΑΝ ΓΕΡΑΣΙΜΟΒΑΝ,

αγαπιμένον φίλον κε πιστον ζίντροφον.

„Με πία λόγια να ομιλο για
εμας! Για τι ζοίνεμον, για τον
αγόνανεμυ!“.

ΚΕΦΑΛΕΟΝ Ι.

Ιγρα, ασάλεφτα τα λίβια κιασαραμάδασατυν ανάμεσα φένυνταν σετε-
φένια, ολόχαρα, γαλανα κομάτια υρανο. Τρία ημέρας κατασιραν προταγι-
κιάτικον ίλες, ετσόριζαν τα νερα, έλιναν τα κυρτόκια τι εσονι κεκοβάλ-
νανατα εχς ασιν πολιτιαν, υς το ποταμ. Το τέταρτον τιν ημέραν ενεν-
κάστεν, ενίσταξεν ι άνικσι, εκάτξεν σιν ομαλέαν, σιν άκραν τορμανι,
το κιαφал απαν σα γόνατα επεκιμέθεν κεπέμενεν. Κε μονάχα μίαν φοραν,
σο μεσιμερ απαν, ετέρεσεν για έναν στιγμιν ο ίλεν τιν γιν, εντόκενατεν
έναν γλικιν οματέαν, εχαμογέλασεν κε όζνα θα έλεπενατον κιατε, εκρίφτεν
κσαν οπισ σεσάλεφτα τα λίβια. Με τον ίλεν κε τι προτάνικσις ι χαρα
επέμενεν οπισ σα ποζοτα, σα μαβρομέλανα κε σεσπρομανυσεικία τα λίβια,
τα κρεμαγμένα απαν σιν γιν, αμον μάβρα νεροποτιζμένα σπονκάρια.

Εμπροστα σεα ζαπόρια κιανάμεσα σεα μικρα τοσπιτόπα, σίτια φο-
ρίεσε κεβγεντε σεα τζαμύρια, κιασεα τσαλίμια, ανέβα απαν σεσσόνιγον το
τομπιν, στα εμπροστα σεεροφογομένον τιν καγιαν κε κλοστ οπισ τέρεν.
Χαμελα, σεα ποδάριας αφκα αρχινα κε πάι υς το ποταμ το μικρον ι πολι-
τία, με τα κβαρτάλιαθε, με τα μικρα, τα καχορίζικα κε τα κσιλένια τοσπι-
τόπαθε. Ανδροπ ολιγ φένταν σα όρόμια, κιμόνταν, οπος ομιαζ. Ιλάζε
τα σεκιλία κ ι πετινι λαλυν ανικσιάτικα σεκοπύς. Σα πλατέα τα όρόμια
κε σα περεύλκας κίνταν σετιθαζμένα τα ποζοτα ταπομινάρια τιστερω τι
εσονι. Δίπατα σεσπίτια ολίγα κεκλισίας πολα. Ασιν τρύπαν τι μοναδικο
τι ζαβοτι ανιβεν ατελίστον λέντα μάθρον κάπνος κε τα πατύλιαθε
κλόσκυον οπισ, κατιθένε απαν σα κυρτόκια τι εσονι.

Το χαμελον, το γυραταν ι καλαντζα στιλ σο ματσοφοτον τον υρανον
πάντε χτιπέματα κανονικα, το έναν σεάλο αποπισ, κίστερα σεα δύο λεπτα,

σατο αντίκρι, ασο χαμπαναρίον θουν τα κοδόνια, τα νιχυσ κλόσκων απαν-
κες σιν πολιτίαν κε πάγνε νεβζιούνταν μακρα σο ιγρον τι δίσαν, ντο
εσκεπαζ τα περίγυρα τα χορία.

Σαφτο το μελαχολικον τιν όραν, πυ ο ίλεν άμον έναν ασπρόθολον
πενκ κλόσσκετε απανκεκα σι δίσιν, σο μεγάλον το πλόσσατ, εμπροστα
σο τσιρκ, τοπλαέφχετε λαος ασα χαμελα τα ζαπόρια κες, ασα πατεμένε
τι εσιονι τα μονοπάτια, ασαπάκια μερέαν, όπυ σα κυρτύκια τι εσιονι
ανάμεσα φένουνταν περσιζνα, κσερα στελία αχαντόχορτυ. Αλ έρχυντε
ασι μέσεν τυ όρόμυ, ζίτια ζυμόνε τι προτάνικσις τα τζαμόρια, αλ περυν
ασα τροτυάρια, ντο εφοσίγαν σο χόμαν. Αγλιγορυν, ενταμόνε γνωστως,
καλιμερίυν, χαμογελυν. Αγυρ, γινεκ, όλιατυν σχεδον νεί, με ποζοτα
εσινέλια, με μάθρα κε πλυ, μεταχιριζμένα παλτα. Διαφορετικα τομάτια,
διαφορετικα τα χαμόγελα, τα κινίσις, το πορπάτεμαν, κε όμος όλτσατυν
ενον έναν κινον αχτ, λες κε ολτς φοτιζ έναν πόδος, έναν απόμαχρον
προιον ίλε εσαβαχλάεμαν.

Ολίμερα το τσιρκ έριμον, αμίλετον κε μόνον ι πεντικι πέζνε κόφτεν
σο μισοσκότινον σο κίτρινον τιν αρέναν απαν. Ατόρα ενίγαν άπλα δίπλα
τα πόρτας κεκιμάτζαν τα προπολυ τσεριγμένα κε κατατσεριγμένα ταφίσιςια
κε τανκελίας, πυ με τιμπσα τα λέκσις κε τα κομένα τα φράσις, ντο
επέμναν, ομιλυν για πράγματα, πυ έσαν άλοτε κιατόρα κιν.

Σο τσιρκ απες έπρσαν τα λάμπας κε το πλίθος με ομιλίαν κε
εσαματαν εγόμοσαν τα εκαμνία, τα τιζεμένα εαιτοτα ολόγερα σιν αρέναν
σε ερας, το έναν ιπσιλότερον αςάλο.

Σο στρονκιλον το τραπεζ, σι μέσεν τι αρένας εσύμοσαν δι νοματι.
Ασύλια τα μερόθες τι τσιрки εκσέθαν λαλίας, φονάζνε διάφορα ονόματα
κε σο τέλος εκατοντάδες εςέρια εκσόθαν αποκαθενικιαν, όνταν έκσαν το
όνομαν Κλίμιν. Με τι θέλιςιν τι πλιονοψιφίας ο Κλίμιν, με το σο
τάτικον το εσινέλνατ, με έφθιμον κε λαφρον θίμαν έρθεν σι μέσεν
αρένας απες, επεκούμπσεν ταπαλάμιασατ απαν σο τραπεζ, κε με ζοιρ
κε δυνατον φονιν, πυ εγαπάτεπσεν τι εσαματαν κε τα ομιλίας τυ λαυ,
ερχίνεσεν:

— Σίντροφι! Ανίγο το γορραϊόνι τι εινεδρίαςιν τυ ΡΚΚ. Σιν ιμ-
ρισίαν διάταξιςιν έχομε το τακλατ τυ προέδρυ τυ εοβναρχοζ, για το
ικονομικον τιν κατάσταξιν τυ κράι. Εναντίον κεν κανις; Τον λόγον έχι
ο σίντροφον Ζίμαν.

Ετέρεσεν ο Κλίμιν μέναν αφστειρον κε εκσεταστικον οματέαν το
λαον. Ι ετάσιαι, ι θορέαι, τα μιασιδας τι προσοπίαι, εοβαρα κε εινάμα
ίμερα, χορις λόγια πα εφτάγνε εντίποσιν. Ετύλοσαν ολ, θέλνε ναχύγνε-

Το πλήθος, άμον ιμερομένον θερίον, ιπάκουον ζον πρόεδρον κε τομάτια ολονον, ενομένα ζέναν οματέαν, εκλόζταν ζον άλον μερέαν, πυ ετεκ ζι μέζεν τι αρένας κε ταραζ κε τζυμυριαζ νεδρικά τα φίλα τι χαρτι, ντο κρατι ζα ζζέριατ.

Ερχίνεζεν το ταχλατ ο Ζίμαν με χαμελον φονιν, κε μόνον ονταν έρτε αριθμοζ, ζα πύτια τι κοκι, ζα ζάζνας τι κζιλι, ζα ποζα τι παραβοζι, ζα μεγάλα τα χριματικά τα ζύμαζ, ζα ιμέραζ κε ζεβδομάδαζ, ζκον τι ζαλίανατ, ομιλα όινατα, για ναχύγνατον ολ. Αφυκρύνταν με προσοχιν, ζιατι ομιλατς για το νικοκιρίον, για τιν αναφαγαν, για τα κζίλα, για το καρβόν, για το κοκιν, κε τα εροτίζιζ έναν ζιριν άζπρα, τιλιγμένα χαρτόπα, ετοπλαζέφταν κομυλ, απαν ζο προεδρικον ζο τραπεζ.

Ιπεν ο Ζίμαν, για το ότι ι πολιτίατυν εβρίετε παράμερα ζαζα μεγάλη τα μαγιζτράλια τι όρομι, ότι με το επίλιπον τι Ρυζίαν ενόνιατο πεντακόζζια θερζτον ζιδεροδρομικον παραζτρατ, ομίλεζεν για το κράινατυν, ντο κέχι ορμάνια κε το πετροκάρβονοναθε πα ολίγον εν, για το ότι ο ζιδεροδρομον, πολα κι πάι, θα ζταματα, ζιατι νε κζίλα έχι κε νε καρβον. Ανέφεζεν ότι ι χρονία έτον κζεραζία, το υραζζάι λιφτον κε ντο έτον πα επίγεν ζιν ραζζβέρζταν κε εβεβέοζεν, ότι αν κι θά προφτάνε με τον κερον ζπόρα για το ζπίρζιμον, όχι μόνον ι πολιτία, αλα κε όλον το κράι θα πινα.

Πίνα! Καθένας εκζερ, ντο φοθερον ζιμαζίαν έχι αφτο ο λόγον. Ι πίνα εν, ντο ανανακζ το χορέτεν νεφτάι τανύνιγα, τάγρια τα επανάζταζιζ, ι πίνα κλιδον τα ζαβότια, ζαζιν πίναν αργατ ταυτέφκυν αδα κιακι κε τα ζζάικαζ τι παντιτίον ζον κερον τι πίναζ πέρνε θάροζ κιαζα μακρινα τα ζτέπαζ, ζιαναζζέβνε ζα πολιτίας, πατυν τα ζιδεροδρομοζ, τινιάζνε ζον αέραν τα ρέλζια, κλέφνε κε ζκοτόνε τάνοπλον το λαον. Ιπεν ότι για να προφτάνε ζποραν, πρεπ να εφοδιάζνε το ζιδεροδρομον με κάφζιμον ζον κε το ότι το κάφζιμον ι ίλι εβρίετε ζο Νίζζιν Ειλάνζκι υγεζτ, διαζζια θέρζζια μακρα κε ότι ζαζιν εδδομάδαζν περιζότερον χριάζζεκετε να ζε επεκι αδα με τα θαγόνια. Το λιπον ι καμπάνια τι ζποραζ ζχεδον ζαζιζεν. εχαλάεν. ζο τέλος ο Ζίμαν εζίζτεζεν ζο λαον να ίνε ζταθερι, να μι απελπίζκονταν. Δόγια κζερα, πυ ο λαοζ αγίκα πράματα κι ζονεβ, κατυλ κεφτάγιατα κε τα λόγια τι οράτορα πεταλίζνε ανόφελα ζον αέραν, όποζ τα κομάτια ταζιαράεφτυ τι χαρτι.

Ετελίοζεν ο Ζίμαν κε ζο ταχλατ τατυνω απαν επέρεν τον λόγον για να ομιλα ίναζ κραζνοαρμείτζοζ, κόκινον κε ζτρονκίλον ο πρόζοποζατ, χοριζ οφριδία. Ιπεν κιατοζ τατυνω: ποζ επολέμεζεν δύο χρόνια ζο φροντ για τι ζοβετικιν κιβέρνιζιν, ποζ τα χορία ζαζιν ιμέραν ζιν ιμέραν ζο χιζρότερον πάγνε, ποζ αδικίζνε τι χορέταζ με τιν ραζζβέρζταν, ποζ ζα κομζιζια, ζα προτοβόλζετβενι κομίζιαζ, ζα ζοβναρχόζια πολι ζζύλικι ιν,

πος ι ζοι κατάντισεν ανιπόφορον, τανεν κοκιν κεφέκαν το λαον κιατόρα πα κλέομε τα χάλιαμυν. „Εχ!“ — επίκεν έναν χιρονομίαν, κεκλόστεν επίγεν εκάτσην ζον τόποναι.

— Ντο λέτε κσαν θα πινόμε;! — ερχίνεσεν τσουνχροτα ίνας άλος, ζαγιανος, άμον τζιχρίτες, μέναν ζσαρφ τιλιμένον σι γύλαναι. Πολα κερον εκαλάτζεπσεν κιατος κεπίζμοσεν ζατο απαν, ποσ δίςκολα επορι να ζι κανις με έναν πυτ παγιοκ, αν έχι μάλιστα κε ικογένιαν . . . „Κλέφτη“ ίπεν με κάχιταν κε εκάτσην κα.

Ομιλεσαν κε αλ, με διαφορετικα λόγια, ι περισσότερι αργατ κρασνοαρμείτσι. Ερχυνταν σι μέσεν τι αρένας, ελέπνε το κολαπαλύχ, ζσασιρέβνε, χάνε τι ζιράνατυν κεπορου να καταθέκνε κε να λέγνε ντο έχνε απες σιν καρδιανάτυν. Κατιγορου τον Ζίμαν, παραδέχκυνταν όμοσ όλιατυν, το ότι πρεπ να ιν σταθερι, να μι κόφνε τομύτια κε να πολεμου να εβρίκνε τι δουλίας το μινκιν. Θέλνε να λέγνε ποσ σταθερότιτα κεν να κάθυνταν με διπλομένα ζσέρια, να τσαμόνε τομάτια κε ναραέβνε ζα ζκοτινα. Δόγια πολα, ζιμασίαν πα έχνε, αλα χωρις άκραν κε μέσεν, ασιδεζα, απαδα κιαπαχι. Κεπορου να δίγνε το λαον να ενοα ντο θέλνε να λέγνε κε λογοπιάζκυν αναμετακζιάτυν, αν κε ο ζκοπόζατυν έναν εν.

Ο Ζίμαν εσταμάτισεν, άλο κι γραφ ζιμιόσις για το τελιοτικον το λόγοναι. Ανισιχα κε νεβριαζ, τιναζ, δεκςζια κε ζεβρια το κιφάλνατ, ακύι τα ονιδίας κε τα πικρα τα λόγια κε ερεθίςσκετε προπάντον ασεκινυς τι οράτορας, πυ δίκνε ζχέδια κε πλάνυς για κάπιον διέκςοδον. Κλιμένος ζο τραπέζ απαν, χωρις να ελεπ τι οράτορας, πυςςτιριζ θιμομένα: „διμαγογία“, „μίτινκ“. Ι οράτορι νενκάσκυνταν, νεβριάζνε, κεπορου να εκσιγίζνε καθαρα τα πλάνυς, ντο εςχιμάτισαν απες ζο κιφάλνατυν, ομιλου τάχα για λεπτομέριας, για το ότι „χυζάρια κιακζινάρια εν τρόπος απο κάπυ να πέρκυνταν“ κε τα παρόμια . . .

Ο λαοσ ερεθίςσκετε, φονάζνε ασον τόποναιτυν, εφτάγνε ζσαματαν κε προσοχιν κι δίγνε ζα κοδονίζματα τυ πρόεδρου.

Ίνας ορτάποιλις, εμπρόκλιςτος, με τετράγονον, μεγάλον κιφαλ θεν εμπροστα σιν αρέναν, εκατίβασεν το μαβιν, το παλεομένον τι ράςςκαναι κεφάνθεν το ιπςιλον το μέτοποναι, αβλακομένον ασα ζύφρα.

— Το λόγον έχι ο ζ. Ροπέικον, — ίπεν ο πρόεδρον.

Το πλίθος ιζίχασεν, έπαπσεν ο θόριβον, για να επορου νακύγνε τον οράτοραν, πυ όλ εκζέρνε, ποσ κεπορι να ομιλα δινατα.

Τον Ροπέικον ι γιατρι εμπόδτσανατον να ομιλα, επιδι έχι φθισιν τυ λάρινκα. Ο ίδιον πα ζκοπον κίςσεν να ζιτα λόγον. Εκυεν κε εςιλογίςκυτον ποσ ο Ζίμαν κι καταφέριατα, κελεπ το διέκςοδον, ενο πολι ασι οράτορας, πυ ομιλεσαν ιςτερότερα, ελέπνε το όρόμον, ντο πρεπ να πέρνε, αλα κεγρικυν να καταθέκνε κε να λέγνατο, για να ενοα κε ο λαοσ. Εβρι-

κην ετίαν κι εσο παρτοκομ, που σε καλαπαλυκ εινεδριάσιν εσένκεν αγίχον ζίτιμαν. Αναμεν να εβγεν κάποιος άλος, να δικ το διέκκοδον, να εκσιγί-
ζιατο με λόγια κε να ελεφτερον ατον ασον περισον τον κόπον αφυ ατος
κι γίνετε να ομιλα, είνφωνα με τι γιατρίον τιναπόφασιν. . . Κάθε λέκσι ντο
εβγεν ασο ετόμανατ, άμον μαρσερ κατακοφτ κε παρτζαλαεβ τα τζικάριατ,
Ινε αλίθια, ότι αδακα πιλα λόγια κι χριάσκυνταν, με ολίγα πα επορι
ναγλαθιάετε το ζίτιμαν, κι ατότε ο λαος πα θαπομεν ικανοπιμένον, θα
ισιχάζνε, γιατι θα κανέβνε ντο πρεπ να εφτάγγε, θα ελέπνε καθαρά το
διέκκοδον που ατόρα θολομένα φένετε εομάτιατον.

Κε με λαφρον φονιν, για να μι εγνεφιζ τον πόνον, που κιμάτε
βαθέα ειν χυρτόδανατ απεσ, ερχίνεσεν να ομιλα. . . Τιδεν κανίς κι ακού,
αν κε ολ εμακρογυλιάσαν, εντόκαν οτιν, θέλνε να μαθάνε ντο δρόμον
θα δικ ο Ροπέικον.

Ο Ροπέικον ενέσπαλεν τιν αρδεστιαν κε τον πόνον, εκσένκεν τι λα-
λιανατ. Εκσαν ολ, εγρίκσαν ντο θελ να λεί, επεγενέφταν το εχέδιονατ
κι ασα προσόπεσαν φένετε ντο ιν εφχαριστεμεν. Κάθε όμως λέκσι, άμον
γιαλι κοματ περα ασο λάρινκαν, τσεριζ κε ματον τα κρέατα κε εβγεν ασο
ετόμανατ. Ατόσον δινατον έτον ο πόνον όστε ερχίνεσαν να τρέχνε τα
διάκριατ, ασο κατσίνατ εσυπυρ, εσυπυρ τρέχνε κρία τα ιρδόματ, κι λα-
λιάτ, είτια κοδοιζ, έκσαφνα κάποτε απεσ ει μέσιν.

— Ο Ζίμαν ίπεν τιν αλίθιαν, — λέι, — κε γιαφτο κι πρεπ να
κατιγορόματον. Αφτο τιν αλίθιαν κεκσένκενατο ασο κιφάλνατ, επέρενατο
ασιν πραγματικότηιαν. Εδικεμασ τον κίνδονιν κε γιαφτο πρεπ να εφχα-
ριστόματον. Κι πρεπ όμως να εσιασερέβομε κε να χάνομε το λογαρια-
ζμον, πρεπ να εκσετάζομε, να τερόμε ολόγερα κε ατότε, το δίχοσ άλο,
θα εβρίκομε τι εστιρίας το δρόμον. Μιαερ το κόμαν κέτιχεν αίκα διπλο-
μανταλομένα πόρτασ κε όμως εκατόρθοσεν να ανι δρόμον; Πείχρομα
κε με ισιχίαν να εκσετάζομε κε με δραστηριότηιαν να ενεργόμε. Αχά
τεμέερον ι δίναμι, τεμέετον ι γνός.

Μινκιν εβρίετε, πολι ελέπνατο κεπορον όμως να παριστάνατο με
τα λόγια. Ολερμυν εκσέρομε, ποσ ι δουλία εσο κάρσειμον τι ίλιν κεκα κρατι.
Ολίγα κείλα χριάσκυμεσ ειν αρχιν, για να θάλομε ειν ενέργιαν το παρα-
βοζ κε να κοβαλι ασο Νιζζνι Ελανεκ τιν κειλικιν. Κι όταν θα έχομε
πόλικον κείλον, το μόνον εφκολον εέναν εβδομάδαμ απεσ να προφτάνομε
επόρα για τι εσποραν. Οστε όλον ι δυσκολία αιτυκα κρατι, ποσ να βάλομε
εσο εσερ κάμποσα εκατοντάδασ κόπικα κείλα. Κε που θα εβρίκοματα;

Αχα αποπου: Σιν πολιτιάν απεσ έχομε τα κίπυσ κε εκεσ ασιν πολι-
τιάν, δόδεκα θέρρεια μακρα, εσο μοναστιρ ολόγερα αρκετα δάσι. Ατα ειν

αρχιν εφτάνε κε παραεφτάνε. Ιστερα αζέναν εβδομάδαν ο ζιδερόδρομον θα κοβαλίμας ασο Ν. Είλανσκ όσον κσίλον χριάσκυμες, για να κοβαλύμε τα σπόρα. Το παν εν ναρχινόμε απαν σο κιφαλ τι δουλιάν, να πέρομε εις ι ίδι σα εζέριαμυν τακσινάρια κε τα χυζάρια, να γίνουμε εμπρολατ, να εκσασφαλίζουμε κε τι βοίθιαν τι κράεναγια άρμιας κε τι δουλεφταδόν, κε να τζοκανίζουμε αποπίεμυν, εστο κε με το ζορ κε τι μιςκιντς, κε τι πυρζζυάδας. Μονάχα να μι αργίζουμε, να μι χάνουμε κερων. Σα δύο εβδομάδας απαν αν κατορθόνουμε κε θάλομε σο εσερ τα σπόρα, σο μίναν απαν ολα τα χοράφια θα ιν επαρμένα. . .

Εκοπσεν τιν ομιλία.ατ έναν κσερον, διαλιματικον θίχας. Βεζς, κόπετε ανάζμιατ, φτιλακιζ. Το πλίθος όλ ατον τερυν αμίλετι, βαχλαέβνε, λιπόντανατον, ντο να φτάγνε κι κζέρνε.

Το μικρον ι πολιτία, αφκα σο λιβομόνον τον υρανον, θαρικ κε κιμάτε θαθιν, μεταμεσιμερνον ίπνον. Σόλια τοσπιτόπα, απαν σα πατακόνικα τι παραθιρι ανθιζ το γεραν, κι ασα φίλα ανάμεσα τα τζιτζεκόπαθε φαντάζνε, άμον μαβία κε τριανταφιλόχρομα μίας. Μικρα κε χαμελα αφα τοσπιτόπα, ομιάζνε κσιλένια κορόπκας. Ολόκλιρα ύλιτςας άναβα ατά τα καρόπκας, άλο τιδεν κελεπς. Κε ντο στενάχορα κε ντο φυρκιστα αποπε. ! Σι καθενος τεμπροστιζνον τι γονίαν ικονοστάτε, με τάγρια ταγίον τα προσοπς. Σι μέσιν απες τραπεζόπον, εσκεπαγμένον με χοντρούφον τραπεζομάντιλον κι απαν, το δίχος άλο το κατιφεδοφορεμόνον το αλπομ. Ι κύχνη εσκιλαντιαρ, τα ταρακάνια κεζινέφκυν ανκεκα κε τα μίας πάγνε κέρχυνταν, γονέβνε κε εκύνταν σα τζάμια τι παραθιρι.

Σατα τα στενόχορα τα κορόπκας απες ζυν ανθρωπ κι ζοίατυν ομιαζ λιβομόνον κε τζιλομόνον επετεβριανον ιμέραν, όπου τα σταλαγμίτας τι βρεσσις θολόνε τι παραθιρι το τζαμ, απόπτυ ανάμεσα φένετε το ζαπορ κε έναν μυεκαρ, ντο πλεβ απισσεκς σα τζαμύρια. Λεις χρόνια κε χρόνια εκσακολυθα ατο ι ζοι. Καθιμερνα ι μεσοκερίτσα ικοκίρα σίμπιρνα αλμεί το χτίνον, πάι σο παζαρ με τιν καρζίνκαν κεπεκι σιν κύχνην. Κι ασο μεσιμερ κίστερα τριφ κε παστρεβ τα γιαγλομένα τα εκέβια. Κι κιαλ αγορ, τομάτιατυν νεβζιγμένα, παλια κόρκια τα πανταλόνιατυν, τα ποτίνιατυν εσιλέμπαλα, αλ ει ελόζζπανατυν πάγνε, αλ εαλιεεβερίεσνατυν, αλ κυσταρ δουλέβνε σα καχορίζικα κε σα εκοτινα τα μαγαζόπατυν. Τα κίριακας ι γινεκ χτενίζνε κε αλίφνε τα μαλιάτυν, φορυν τα μανουσσιακία, τα κίτρινα κε τα μαβία τα φιστάνιατυν, πάγνε σιν εκλισίαν, κοβαλυν κε τα πεδίατυν, κι ασο θράδον όλ εντάμαν πίνε τζάι, κι αγύριατυν βότκιν κε πράγαν, είτια το κιφάλνατυν εκύτε αν κε κρύι κα απαν σο τραπεζ.

Ολεν αφο το καλαπαλυκ, αγορ, γινεκ, αδα σιν όραν, εαβατόθραδον, πυ κρύγνε τα καμπάνας κε προσκαλυν τον εσπερινον, γαρεζλεέφκυν κεχθρέφκυν εκινυς πυ αντι να πάγνε σιν εκλισίαν, ετοπλαέφταν σο τσιρκ.

Κε ι έχθριτα αφο, ανακατομένον κε με φόβον, ενον, χορις να έχνατο χαπαρ, ολτε τι πολιτίας τι κάτικυς ζέναν μάβρον, σκοτινον απέσιον ζιν-τροφιαν. . .

Αγίχον όραν εδγεν, εφτάι τον περίπατονατ κε ο Ραφαιλ Αντόνοβιτζ Σενάτορ, πυ ζι σε κεντι τατονω, δίπατον πετρένεν οσπιτ, όπου ζαφκα το πάτομαν έναν κερων ίχεν τιν απτέκανατ.

Τιν απτέκανατ επίκανατο ρεχδιζίτςιαν, εκζένκαν το μεταλικον τιν βίβεςκανατ, ντο έγγραφεν απαν με κεφαλέα χριζα γράματα „Χριζτυγε-νιάτικον Απτέκα Γ. Α. Σενάτορ“ κε ατόρα αντισ εκίνο εζένκαν ολοκό-κινον ζανιδ, όπου απαν ατιαπζύζκα με μάβρα γράματα εν γραμένον „Ζτραβοτελ, Κομυάλναγια Απτέκα № 1“.

Στεκ απαν ζο τυμπιν ο Ραφαιλ Αντόνοβιτς, ζιρ απέζατ, άμον τσι-γαρι νεφεζ, το κορον, το κριφον τιν εχθρότιταν, ντο καφυριζ αζοζπιτο-καρόπκας απεζ, ενόνιατο με τιν κάκίταν κε με το γαρεζ, ντο εζζ απεζ ζιν καρδιάνατ κε χορις λόγια κρύγιτο ζον πρόζοπον τεκινέτερον, πυ ετο-πλαέφταν ζο τειρκ κε τίναν να τρού κι χορταζ.

Κοντοζ, χοντροκίλτε, ζταχτιν το παλτόνατ κε το καπέλονατ επε-κίνα ντο λέγνατα „καλιμερα, καλίζυ όρα“. Αποφκα αζο γίρον τυ καπέ-λουατ τζαρτιλίζνε τα πονιρα, τα γεμάτα κακίαν κε τα μικρα άμον μυ-χτερου τομάτιατ. Ονταν κεζινέφκετε απιζζκεζ ζιν αβλίνατ κε κλοθ τι ράζζιανατ φένετε ι κοτίλατ ολοκόκινον, γιαλιζτερον, κε τα ζιντάραγα ταζπρόμαβρα τα τριχάριατ.

Αδα ζα κερυζ ατοζ πα βοιθα τιν γινέκανατ ζο νικοκίριον. εζκιζ κζίλα, ζίτια μυθωνκιζ κε πέριατον αζιν καρδιάν, κοβαλι τι χτινι το πλι-μιν κι όνταν αλμέι ι γινέκατ μαργον κε τερι, πυζ κατιβεν το ροιν, τρεζζ αζα δάχτιλατ ανάμεζα κε γομον το εζκέβοζ ολδαφρον κε κάτα-προν γάλαν. Τάλμεγμαν τι χτινι, το γρίλιζμα, τι μυχτερίον, οπ ζ αζιν περεγορότκαν, ι μιζοδια τι μάντρι, καθιζιχαζ τα νέβρατ, κι αρχίνα κε τανιζζέφκετε με τι γινέκανατ, λεί πυ έτον, ντο ίδεν κε ντο έχζεν.

— Κιαμ κιζερτεζ; ζι Χάνζιν εμ, αδελφόςατ έρθεν αζιν Τύλαν. Οποζ λεί ατοζ, ι δυλίαμυν δυλία εν το μιλετ εζκόθεν ζο ποδαρ, αντίκρι ζι πολζζεβικυζ, ι Πολιακ ετιμάζκυνταν για νέον πόλεμον κε τι Μόζχαζ αργατ πα εχίνεζαν τα πόντια . .

— Αζο ζτόμαζ κε ζι θευ τοτιν, — απαντα με χαραν ι γινέκατ. Ο Ραφαιλ Αντόνοβιτζ κεζινέφκετε απιζζκεζ ζιν αβλιν, τα εζέριατ απαν ζον κόλονατ, μετρα, ζίφονα με το καθιμερνον το ζινίθιονατ, τα δόκια, ντο ερτύρεπζαν αζιν γιαπιν. Φογάτε γιαμ κλέφνατα.

Όταν το εκύρον, το λιβομένον ι ιμέρα, πυ κρατι βαθέα κριμένον το προτανιζιάτικον τι χαραν ζυμον ζολοκόκινον το βαζίλεμαν, όταν ο λεν για έναν ζτιγμιν εδγεν αποπεζ αζα λίθια, χαρεντεριζ τι γιν με τα

χρεια τα τοξασρέασατ κε γίνετε άφαντος οπισ ροσπίτια, σα δάσι κε σα πεδιάδας, οταν τα ρίνεφα τι δίσις έρτε εβρίλιατα έναν πρόσκερον ιδονις χαρα κε με λογισ λογιον χρώματα κε τόνους παρεβγάλνε τον ταξιδεφτιν τον ίλεν, τότε ο Ραφαιλ Αντόνοβιτζ, ρίτια λαχμαζ κε ρίτια γονιζ, ανθεν το ρκοτινον τι ρκάλαν, περα ασο ρσκιλαντιαρ ταναγκέον εμπροστα, ασο θρόμικον το πλισταρίον κε εμπεν σα δομάτιατ λιγάρια λιγάρια, επιδισ κε ραγίικον κόκικον ιλεβασιλεματι κερων ρο τσιρκ απες αντιθοα το „Ιντερνατσιοναλ“ απο εκατοντάδας φονας, περα ασόλον τιν πολιτίαν απανκας, χερσα τον κόκικον ίλεν, κόκικος τιμορος άνκελος κι ατο, επιδισ ραγίικον όραν κλόσσεκετε ριν κατικία ατ κε ο Ροπέικον, πυ εςσ έναι δομάτιον ροσπιτ τυ Ραφαιλ Αντόνοβιτζ. Κι ο Ραφαιλ Αντόνοβιτζ νε το „Ιντερνατσιοναλ“ θελ να ακύι, νε τον πρόσοπον τι Ροπέικυ να ελεπ.

Σο τσιρκ απες ο Ροπέικον ακύι το „Ιντερνατσιοναλ“, θελ να τραγεό ατο κιατος με ταλτε εντάμαν, ο βίχας όμος κιαφίνιατον. Σιοπα ακύι προς τραγοδύν ι αλ. Με τα κόκικα τα πένκικα απαν σα μάγλατ, ριμία τι αρόστιας, το ζαγιανον τιν όψινατ, τανδρέσικα τα μιασίδας τι προσοπίατ, τιν αφτοπεπίθισιν, πυ χαραχτιριζ ταργάτας τι ζαβοτι, παρακολυθα το „Ιντερνατσιοναλ“, χτιπα με το ποδάρνατ το ταχτ κε ριν καρδιανάτ απες θράζνε εσθήματα τριφερα αγάπισ κε ριμπάθιας για ολις τι ριντρόφσατ, για όλον τιν προλεταρίαν.

Αφυ ετελόσεν ι ρινεδρίασι εκσέθεν ασολτε ίστερα ασο τσιρκ, ανέπνεψεν καθαρον αέραν, ετέρεσεν τον υρανον, τα λίθια τι δίσις πυ περιλιπα νεβζιόν κε χάγε τα χρώματατυν ίστερα ασυ ιλ το βασιλεμαν. Σομάτιατ επέραν τα χαμελα τα ρτέβοτα, τα τρύπας, τα δέντρα. Εθέλεσεν με πόθον κε με όρεκσιν να περ απο βαθέα αναπνοιν να κυρτα, να κατιθαζ σα πνεμόνιατ το ζοογόνον τανικισιάτικον τον αέραν τανακατομέον με τα εβοδίας τι ρσιονόνερυ τι νεοπρασινάδας, κε με άπιρα άλα εβαδίας, πυ ι όσφρισι τανθροπ νοιζιατα κε τα ονομασίασατυν να λεί κεπορι. Ο πόθοσατ πόθος επέμνεν κσαν επίασενατον δινατος βίχας, εθαρις κε θερίον με τα νίςσιαθε τσεριζ τον λάρινκανατ. Εςκοτίνεψαν τομάτιατ, έφιγεν απεμπροστατ τι προτάνικσις ι χαρα κι ατόσον μόνον εγρίκσεν ότι έναν κριον ρέμαν αέρα με χοροιδίαν κε με μαιταπ εφιλεσενατον ρο ιδρομέον το κατσιν κε σα μάγλατ ντο κέγνε αμον τσιλιδία ασον πιρετον.

Επιτέλυς ο βίχας εσταμάτισεν, ο Ροπέικον εκαλοτίλιτσεν ρι γύλινατ το ρσαρφ κεπέρασεν ρο όρόμον τι παρτικομι όπυ επρεπεν να εβρίετε ρι ρινεδρίασιν. Ο ίλεν εβασιλεπσεν προ πολυ, εςκοτίνεψεν, κε ρι δίσιν μερέαν έλαμπσεν ρον υρανον φωτινον κε ιπερίφανον τΑφροδίτις το άστρον. Ο Ροπέικον ρίτια πάι κε ρίτια νυνιζ. Νυνιζ τιν αρόστιαν, νυνιζ ότι ετελέθαν τα ιμέρασατ κι ο θάνατον όσον το πάι πλιςιαζ. Κε όμος ο

Ροπέικον θελ να ζι, για να εκσακολουθα τιν εργασιανατ, να πολεμα για τιν ιδεαν κε να εσερστε κάποτε κε τα καλα τι ζοις, τον ιλεν κε τι φις τα ομορφάδας.

Για να λαρούτε όμως πρεπ τυλάχιστον εκς μίνας ναφιν τιν εργασιαν, να πιν κάθαν ιμέραν έναν λαγινόπον γάλαν κε το κριώτερον να μι πάι σα σινεδριάσις, να μι ομιλα να μι εφτάι ταχλάτια.

„Να μι ομιλα σα σινεδριάσις!“... Αμα κε ίπανατο! „Ανοισίας“, — λεί απέσατ. Τα σιλόγισις, για τιν αρόστιαν, για τον θάνατον, για τιν ζοιν, για τον ιλεν επιγαν εχάθαν κε εον τόπονατυν έρθαν άλα εκέπισις, κε άλα σιλόγισις. Με πίων τρόπον θα εβρίκνε κάφσιμον ιλιν, πό ε θα προφτάνε τα σπόρα. „Θα προτίνο το σχέδιομ σι παρτκομι τι σινεδριάσιν κι απο άβρι χορις άλο πρεπ ναρχινόμε να κόφτομε κσίλα“. Πάι λιγάρια, λιγάρια σίτια χρυσταλίζνε σα ποδάριατ αφκα τα λεγνα τα παγύρια, ασο βραδίζνον ταγιαζ.

ΚΕΦΑΛΕΟΝ ΙΙ

Το γραφίον τι παρτκομι στυλιζμένον με πελιτένια μόπιλα φωτιζμένον με ιλεχτρικα λάμπας. Ερχίνεσεν ι σινεδριάσι. Ο Ροπέικο επίκεν μικρον ταχλατ για τιν ετιμασιαν τι κσίλι. Ι σιντρόφιατ προσοχιν κι δ'γνε, σμιλυν αναμετακσιάτυν, γελυν, μαςχαρέβνε, θέλνε να περυν κε ολίγα εφχάριστα όρας ίστερα ασο κοραστικον κε το εκνεβριστικον τιν εργασιαν τι ιμέρας. Το Ροπέικυ τα λόγια με πάθος κε ασιν καρδιαν απες εβγαλμένα νεβζίγυνταν όπος τα τσινάκια τι φωτίας, ντο κρεμιύν σο νερον. Κανις κίπεστίρικσεν τιν πρότασινατ, ο Ζίμαν ομίλεσεν έναν ίον, απέδίκσεν λανθαζμένον το σχέδιον τι Ροπέικυ, ιπεστίρικσεν ότι εικεσιίας τι τζαμουρι κε τι καχοριζικίας τι όρομι τα κσίλα κι θα επορυν να φέρνατα σο σταθμον τι σιδεροδρομι, εκς άλυ ακσινάρια κε χυζάρια κε αραπάδες πα κι θα εβρίκνε για να κόφνε τα δέντρα.

Με τιν πυχαλτέριαν, με τα τσίφρας, με τιν αριθμητικιν απέναν έναν εκσένκεν πρακ όλα τα πλάνος κε τα φτεροτα τα σχέδια τί Ροπέικυ...

Ενάντια ομίλεσεν κε ο Καραύλοφ, ο βοσνκομι τι πριγάτας, γέρος κοζάκος με μελαχριννοχίτρινον πρόσεπον, σαρεμένον με αριν γενιάδαν. Σίτια εβγαλ πατύλια πατύλια ασο στόμαν κε τα ροθόνιατ τον καπνον τι ιρύπκασατ, ομιλα αργα, αργα, μύρδουλιστκ κι απο βαθέα:

— Ι παντιτ τι εσκιλ τα πεδία, επλέθιναν ολόγερα σιν πολιτιαν, ερсуζλάεπσαν κεσιν θέλετε να σίτετε τι κρασνοαρμείτςος δόδεκα βέρεσσια μακρα ασιν πολιτιαν να κόφνε κσίλα. Ενώίτε ότι χορις ατυνυς ατο ι δουλία κι γίνετε κε με τι πυρζζυάδας τίναν θανακρέβομε κε τι τζανσοις τι σοβετικυς ιπάλιλυς τιδεν κι θα επορούμε να εφτάμε, εκς άλυ όμως κι πρεπ ναναςπάλομε κε τι παντιτίον τον κίνδινον.

Ο Ροπέικον ιρδον κι απιρδον, εβγεν ασα πετσίαι, βεσσ, φτιζ απαν σα χαλία εσάγλας, κιτρινα φαρμάκια. Με τα τσίφρας κιατος, ντο περ ασο εμιοματάριονατ πολεμα να ανερι τον Ζίμαν, τον Καραύλοφ πι ορθα κοφτα λέγιατον ποσ άλλο διέκσοδον κεν κε ι ρεβολιούτσια αετς θέλιατο... Ρισκόβανι δουλιαν εν, αναγγορίζιατο κε ο ίδιον αλα άλλο μινκιν κέχνε.

— Ερτας, εσι ρικκ, άμα ι τυςζμαν αεσίρια κι τρόγνε, έρχουνταν πατον πέργνε τιν πολιτιαν, επάζνε τι κομμουνίστας, κε για κάμποσα μίνας χορίζνε το κραι ασο κέντρον, — κλόσσεκετε λέι ο Καραύλοφ αρχι με κάκιταν χτιπετα κε με δυνατιν φονιν. Σο τέλοσ ερεθίζτεν, εκλό:τεν εον Ροπέικον μερέαν, επάτεσεν κεζάικσεν:

— Ροπέικο ντο κάθεσε κε ψαλτσ; Εικσερτσ τι θα ιπι αντεπανά-στασι, αδα σα διςκολα τα ιμέρας ντο εβρίουμεσ; Ερώτα τον Κλίμιν, ατος πρόεδροσ τι Τζεκις εν, κιασ λέικε ντο γίνετε σα χορία αδα σα κερυσ!

Ο Κλίμιν λαλιαν κεβγαλ, ο νύσατ αλυ εν, ασιν όπσιναι φένετε ότι κατ εφχάριστα εκέπσις απασχολούνατον. Οσαν έκσεν τόνομανχι εδια-τινιαγέν εγίρτσεν ασι φαντασίας τι εστράταν. Χορις να ειλογίσεκετε βαθέα κατέκρινεν ια πολμια τα εχέδια τι Ροπέικου εσιφόνεσεν με το μέτροιον τιν επιχιριματολογίαν τυ Ζίμαν κε με το απίτομον τιν αντίστασιν τι Κα-ραύλοφ. Ολα όσα ίπεν ο Ροπέικο εφάνθηνατον αποτελέζματα τι αρόστιασ κε τι ενθυσιαζμυ.

— Ολον τι θέλισιν, όλα τα δινάμισεμον πρεπ να βάλομε σιν ενέρ-γιαν, για να γλιτόνομε απαρτο το τρανον τιν πελιαν... Ανκεν οφετοσ κι θα επίρομε.

Πιζμοι ο Ροπέικον, τζαιζ, βεσσ κε τερι ασο παράθιρον ει εσκοτινα-σέαν. Ετέρεσεν ο Κλίμιν αντίκρι κι αντίκρι ει εσκοτινασέαν, ενόντσεν βαθέα. Εεσκοτινεπσεν το καπινέτον για πατον κεμπροστα εομάτιχτ επα-ρουσιάζτεν ταπέραντον το κραι εεκεπαγμένον με τι νίχτας το τζαρτζαφ. Τα χοράφια εγνέφσαν, έσιραν αποπάνατυν το βαριν το πάπλομαν τι εσιονι, αναμένε εποραν, αναμένε τι μυζζίκουσ, πυ εοργοματι τον κερον τοπλαεφκυν απαν εο τομπιν κε ομιλυν για τον κερον κε για το υραζζάι. Κρόι εο νύνατυν, ποσ ταμπάριατυν ιν έφκερα κε εποραν πι κέχνε. Τζι-λομένα τα κατσίατυν, με το μασσερ να κρύσατς, έμαν κι ετάζνε, αμίλετι, το μόνον τι εοτιρίανατυν ασιν πολιτιαν περιμένε. Κε κάθε ιμέρα ανα-μονις, κάθε άργιτα ασι πολιτιασ το μέρος, πλεθιν απέσατυν τιν κάκιταν κε το γαρεζ για τι κομμουνίστας, για τα προτκόμια, για τα εοβέτια...

Ατόρι εγρίκσεν ο Κλίμιν, γιατι κέγετε κε θρυλιζ ο Ροπέικον, εγρι-κσεν ποσ „διεκσοδον αλο κεν“ κιαπέσατ εγνέφσεν το λογαριαζμένον το πρακτικον ι κρίςι. Το προέκτον τι Ροπέικου εφάνθην ολοκάθαρον εμπρο-στατ, εεχεδιάσεν απεσ εο νύνατ το πρακτικον τιν εφαρμογίναθε κε με δυνατιν κε κοδονιστον λαλιαν ιπεεστίρικσενατο.

Ο Ροπέικον εταγιάνεψεν, αλο να ομιλα άμπλαν κεςς. Εμισοεπλό-θεν σο μαλακον το τιβαν απαν κε με λαφρον, επιδοκιμαστικον χαμόγε-λον ακύι τον Κλίμιν, πυ με ζομερα κε πραχτικα επιχιρίματα αποστό-μον τον Ζίμαν. Σιν πσιφοφορίαν μονάχον ο Καραύλοφ επισίφισεν „κατα“ με το χοντρον, αμον δοκ, το εσέρνατ κε τα ζαρυτα κε πυροτα τα δά-χτιλατ. Τα γ οστικα, τα πραχτικα κε με σιμασιαν λόγια τι Κλίμιν εδό-καν θάρος, ενθουσίασαν ολτσ, πυ εβρέθαν ει σινεδριάσιν.

Ιστερα ασι σινεδριάσιν εχόρτσαν κομίσιαν για τι κξιλι τιν υπόθεσιν. Σιν κομίσιαν εσένχαν τον Κλίμιν, τον Ροπέικο, τον Καραύλοφ κε τον Ζίμαν.

Με τι θέλισιν τι πάρτιας κε με τιν οδιγιάν τι κομίσιας άβρι θαρ-χινα ι εργασία.

Άβρι σο εντόπιον τιν εφιμερίδαν θα περα κίριον άρθρον για τον κίνδινον τι πίνας κε θα προσκαλι τον λαον, σο κιφαλ απαν να καταπι-άσκονταν σιν δουλίαν.

Άβριον τα μίτινκια κε τα σινεδριάσις ι βροενκομ κε ι αγιτάτορι θα καταπίδνε τι κρασνοαρμέιτσος, ότι για να σπέρκυν τα χοράζιατυν, εν ανάνκι, το δίχος άλο, να πάγνε κόφνε κξιλα ει μονασηρι τι μεσσιαν.

Άβριον ο Ζίμαν θα τοπλαεβ ασα σκλάτια κι ας αποθίκασ ολια τα χυζόρια κε τακσινάρια κε το κομχοζ θα έχι έτιμα όλα τα τρόγας κε ταροπάδεσαθε.

Άβρι κσαν ο Ροπέικο θα γεραλαεβ το λάρινκανατ, θα εφτάι τακλατ σο προφσοβετ για να γίνταν μοπιλιζάτσια όλ ι τζλέν τι προφσογιωζι.

Άβρι σα γενικα τα εργατικα τα σινεδριάσις θα πέρκονταν ασίνκλιστα απόφασις. . .

Άβριον. . .

Το μεγάλον το καπινέτον με τα λιώστρας, με τα τιβάνια, τα πορ-τρέτα, με τα κρέσλας κε με τα πριπόρια τι γραπσίματος απαν σο τρα-πεζ ιπενθιμιζ τα πολεα. Εναν κερον έτον καπινέτον τυ τιρέκτορα τι πάνκος, πυ εξίνεν σαφτο τοσπιτ. . .

Ατόρα σαφτο το καπινέτον απες ολάκερον νίχτιαν κσιμερόνε τεσαρ νομαι, κε σο τυβάρναθε κσαν ιν γραμένα χρισομέλιανα γράματα απαν σε κόκινον τσόχαν: „Προλετάρι τι κοζμι ενοθέστεν“.

Ο Ροπέικο ει γονίαν απες, εμπροστα σέναν μικρον τραπεζόπον ετιμαζ κίριον άρθρον για ταβριζνον το νόμερον τι εφιμερίδας. Εμποδί-ζοντον κάποτς τα οχλιρα τα ποςστιρίγματα τυ Ζίμαν, τα χοντρολαλέ-ματα τυ Καραύλοφ κε το κοδ νιστον ι λαλία τυ Κλίμιν. Γραφ· κάποτε κι πεινέγκετε τι λέκσιν, τζιζέβατο, αραεβ άλο καταλιλότερον. Αρμοθιαζ λέκσις, φράσις, κερπροστα σομάτιατ, ει δίσαν απες έρχυν κε περυν λό-για, λέκσις, ικόνας, ιδέας τεριαστα κε κατάλιλα, πυ πρεπ αμέσος να σιμιόνιατα, για να μι ανασπάλιατα κε να εφτάγιατα σκαλοπάτια ει σκά-λαν, πυ όλεν πσιλεν κε πάι. . .

Το γαλανόματον, το φενκαρόφοτον ι νίχτα ίσιχα κε απαλα εσκεπαζ
τιν πολιτιαν κε τατελίστα τασπρογάλαζα τα κυρτόκια ιι εσιονι. Σο δρό-
δον απαν, ντο εκσέβεν τασρόπον ελάλεσεν τα λίθια. Επέραν δρόμον
ανάμεσα ει γιν κε εσστρια κε ει δίσιν μερέαν εκαθάρτσεν υρανον, ολοκόκι-
νον ζοναρέαν. Φισα αέρας, ι δίβεςκα πάι ανκεκα, τσιριζ κε ζοντανεθ το
μάθρον ισκιάθε απαν σο τροτυαρ. Αφυ εκυθαλάεπσεν τα λίβια κεκαθάρ-
τσεν τον υρανον ισίχασεν αέρας. Εκρίσεν ο κερων εκσέβεν ταγιαζ, επά-
γοςεν τι νερο ο πρόσοπον. Τα δρόμια έριμα, πσσι κι φένετε κιαν τιχεν
κανις παράκερος δεβάτες, τα ποδαρέασατ ακυσκύνταν έναν βερσ μακρια.
Ο υρανον κσάστερον κε καθαρον, λες κε ει εσιμονκονεζνον υρανος, όχι
προτοανικσιάικον.

Ο Κλίμιν εκσέβεν ζόν καθαρον τον αέραν, ανέπνεπσεν απο καρδιάς,
έρθεν το κείφνατ, όνταν εντόκεν σα ροθόνιατ ι εβοδία τι προτάνικσις,
πυ κιμάτε ιπνον γλικιν το γιαζιν, απες ζιν μεσσαν.

Πυ να πάι; πλισιάζνε τα κσιμερόματα κι νίχτα απολίγον ολίγον
αδινατιζ, αρσον τι μαθριάδανατς κεθαρις κάπιο; απο μακρα εφόντσεν τα
δρόμια κε τα περεύλικς μέναν μεγάλον, θολοτον φενερ. Με ζοιρον,
νεο τιακον θίμαν, περα ο Κλίμιν τα εριμομένα τα ύλιτσας, κλόσσεκε
ζιν Τζεκαν μερέαν σχεδιαζ να πάι σο καπινέτονατ, να κιμάτε απαν σο
τιβαν ενανκσιάι κι απο πυρνω ναρχινα τι δυλιανατ.

Πιναζμένος πα εν, το περισότερον ασον ίπνον ιποφερ. Σο μιαλόνατ
απες γιροκλόσκονταν τα λόγια, τα λαλίαις, τα φιγύρας τι Ροπέικυ, τι
Ζίμαν, τι Καραύλοφ. Αχα ο Ροπέικον, με τα εκσεταστικα τομάτια, ο
Ζίμαν, πυ κατ σχεδιαζ απαν ζέναν κοματ χαρτιν, ο Καραύλοφ, πυ ζίτια
γελα, κοπανιζ το πάτομαν με το καπάδικον το στρατιοτικον το σιπόκνατ.

Ι πολιτία κιμάτε βαθέα, φος πυθενα κι τσαρανιζ σαφτο το προ-
χιρεμένον τιν όραν. Σο ποτγεζτ τι Τζεκας εμπροστα στεκνε άγριπνι ι
τζασοθόι. Απες ζιν Τζεκαν τα δομάτια όλα έφκερα, φωτιζμένα με νεκρο-
κίτρινον ιλεκτρικον φος. Τα σκαμνία, τα τραπέζια, τα εσκάφια, ατα πα
εθαρις ετύλοσαν, επεκιμεθαν βαθέα.

Το φος, ασα παραθίρια τι Τζεκς περα εκς κε φωτιζ ταντικριζνα
τα ύλιτσας κε τα κυρτόκια τι εσιονι.

Ο τεζζόρνις τι τζερεζιτιζάνι κομίσιας κε ανακριτις Γορνιχ γραφ
κυπιγμένος απαν σο τραπεζ. Το πρόσοποννατ ζοφερον, πλατιν, στυδιαρ,
τομάτιατ φοσιγμένα απες κιαλαπες κε το κατσίνατ γαπατεμένον με τα
πικνα, άμον παπαχ, τα μαλίαιτ. Πρότα κι αρχις πίοσ ελέπιατον, εθα-
ρίατον ιλικιομένον, οταν όμος ελεπς απο ζυμα τα μιαιίδας τι προσοπί-
ατ εγρικας ποσ εν νέος, πεδιν ακόμαν. Ι πς ίαιτ ζίριατο ναπλον τα πο-
δάριατ αφκα σο τραπεζ, νακυμπιζ το κιφάλνατ ει κρέσλας τι ρύτζεκαν
κε να περ για ολίγα λεπτα ίσιχον κε γλικιν ίπνον. Κι γίνετε όμος,

γιατι για το κιμζιμένον τιν πολιτιάν για το απέραντον το κράι, ντο εβιθίστεν ζον ίπνον, για τορμάνια, τορμιά, τάγνοστα τα δρόμια κε τα μονοπάτια, ο Γορνιχ πρεπ να αγριπνα φίλακας, δαταγογος κε ζοτίρας. Κάθε όραν κε στιγμιν ιμπορου να προσκαλύνατον ζο τιλέφονον, ναραέβνα-
τον ασο τιλεγραφιόν... Αλο πως επορι να κιμάτε ο Γορνιχ;

Δίο ιμερόνιχτα οματ απαν κένκεν. Το περαζμένον τι νίχταν όλον ζο ποδαρ έστεκεν, έτον ανάνκι νεφτάι έναν ζορον οπισκ. Κιόνταν εγίρι-
ζεν με τάλογονατ ασά εριμομένα τα ύλιτσας εσχεδιάζεν με πιον εφχα-
ρίστιζιν θα εγδίσσκετε κε θα ρυζ ζο κρεβατ. Κε όμως κεπόρεζεν. Ειχρά-
τεσανατον ζιν Τζεκαν, διότι έπρεπεν ναπομεν τεζζύρνις ζον τόπον τι
ζιντρόφιατ πυ ερόστεζεν. Αφυ ίβριζεν γιαγλία κε χαιδεφικα επέμνεν.
Ολόκληρον νίχταν κσάι οματ απαν κένκεν, κάμποσα φορας ζο τιλέφονον
ελάλεζενατον κιασο τιλεγραφιόν ένκανατον μιστικα, κριφτογραφικα τιλεγρα-
φίματα. Οζον προχορα ι νίχτα ατόζον περιζότερον ι κύρασι καταβαλ τον
άνθρωπον. Γραφ ο Γορνιχ κε τα ζιράδες ταράυν κε μπερδέφκυνταν
εμπροστα ζομάτιατ. Αφιν το κοντιλ για ολίγον κερων, ακύι τι ζσαματαν
τι βεντιλάτορα, τερι ασο παράθιρον. Τα θλέφαρα τοματίατ αφεαφτύατυν
καπατέφκυν κιαπο πσιλα κιασα πλάγια κιαζόλια τα μερόθεζ τριγίλιζιατον
έναν γαλέχυλεν, μεθιστικον διζα κιανάμεσα ζι διζαν φιγύρας, λαλιας, ζσα-
ματάδες, χυζσιρίματα. Δυλεβ το βεντιλάτορ κε τον Γορνιχ φένετε, πως αέρας
φια κε κιματιζ το χοραφ, πως ζο τζαιρ απες εβρίετε κιαφκα ζα ποδάριατ χυ-
ζσιριζ το πατεμένον το χορταρ... Αζπρόφορον κοριτζ περα ασο
ιπσιλον το χορταρ ανάμεσα κε τα ζτάζζια λιγίζνε κε τσακύνταν ζι δέβα-
νατς... Το πρόζοπονατς άμον γνωστον, κάπυ ιδενατεν, κάπυ εγνόρτζε-
νατεν... Νε, μικρον πεδιν όντας, επέντεζενατεν ζι ζτέπας το χορόπον
Κε ντο λαφρα πορπατι κε ντο κόκινζ, κε γλικέα ιν τα ζσίλιας...

Εχτίπεζεν ι πόρτα, εγνέφζεν διαμιας, εβλαςτίμεζεν ατος ατον για
τιν αδυναμίανατ, επέραζεν ο ίπνοζατ.

Τελιγράφιμαν θα εν, ίτε κάπυ φονάζνατον.

Υτε το έναν, ύτε το άλο. Ο Κλίμιν εν ασο πορπάτεμανατ εγρί-
κζενατο ο Γορνιχ Εχερετίζταν, ο Κλίμιν έπεςζεν το ζβιγμένον τον τσιγάρωνατ.

Επέραςαν ζο καπινέτον. Ο Κλίμιν ίπενατον για τα ζινεδρίαςις, πυ
εβρέθεν, για το τακλατ τυ Ζίμαν, για το εχέδιον τυ Ροπέικυ, για τιν
ζινεδρίαςιν τυ παρτοκμι.

— Ο Καραύλοφ ντο ίπενζ; — ερότεζεν με ανιζιχίαν ο Γορνιχ.

Κιριεμένος ο Κλίμιν ασο προινον τον ίπνον, όπος ι μία ασο μιρο-
δάτον το γλικον, τεα ίπεν όλα ντο εκζερεν, κε επεχαζμόθεν θαθέα. Ο
Γορνιχ επέραζεν ζο γραφιόνατ, εκατιβάζεν ασο πολκ έναν θαριν πάπχαν,
με ένγραφα τρέχουζας ιπερεζίας κερχίνεζεν να εκζεταζ μερικα με μεγά-
λον προσοχιν.

Διό χρόνια επέρασαν, αφότου τον Γορνιχ, δεκαεφτα χρονον εργάτεν, έρπακσενατον ασο ζαβοτ απες ι ρεβολιούτσια κι πάρτια έστειλενατον να δουλεθ σιν Τζεκαν. Τεχνίτες σο ζαβοτ, εκατίβαζεν το τζακντζ απαν σε ζυπίλαν, χορις να τερι κε χορις να φογάτε, γιαμ εντζιτεθ το εσέρνατ, κε σατοριζνον τιν εργασίανατ πα έχι πεπίθισιν ζον εαφτόνατ κε σα αποτελέζματα τι δουλίασατ. Σα μίτινκια καμίαν κιομιλα κε σα σινεδριάσις τι γιατζείκας επάνια ζιτα τον λόγον.

Ανίσυχος πάντα, τερι εκσεταζ, γαθε καχύργμαν σχετιζ κε σιδένιατο με τασίμαντα τα κινίματα, πυ ι περισδότερι ζατι κελέπνατα, ενο αφτα, άνκε σο φενόμενον ασίμαντα, αποφκακες κε απαρατίρετα σκανδαλίζνε το λαον, περυν ασα χορία, ασα παζάρια, ασα παρανκόνια κε φουρτυνιάζνε κε τι μικροπουρζζουαζιαν τι πολιτίας. Σιχνα σιλογίσεσχετε ότι αφτος κι χιλιάδες ι σιντρόφιατ ετέκνε σο λεγνον το παγυρ απαν κιαφκα βιιζ κε μυρδουλιζ τι χαλαρδίας το θερίον, έτιμον να κυρτα όλον τον κόζμον. . . Κε γιαφτο, όνταν ο Κλίμιν ομίλεσενατον για τα αντιλογίας τυ Καραύλοφ, εδικέοσεν τον Καραύλοφ. Κιατόρα, ζίτια εκσεταζ τα τελεφτέα τα έγγραφα κε τα πληροφορίας, λει απέσατ. „Μπράβο Καραύλοφ“.

Απαρατίρετα, απολίγον ολίγον, με πίζμαν όμως κε δίναμιν το προιον το φος ενικοιρέφτεν απες σο δομάτιον κε σατινεθι τι λάμπειν εμπροστα, μιζέρικον κε άχριστον εκατάντιζεν το φος τυ ιλεκτριку.

Εκσέβεν ο ίλεν λαμπρος κιολοφότηνος κέσπιρεν απαν σο πάτομαν χρισοκίτρινα, ετρονκιλοτα πένκια. Ο Γορνιχ, το παπιροζ σα στόμανατ, σιρ θαδέα νεφέσσια, εβρικ πρόφασιν ζον καπνον, πος κεν εσέρτικον κε θλαστιμα ασι στεναχορίανατ. Ασιν αιπνίαν ποιι το κιαφάλνατ, το νεγκαζμένον το χορμίνατ χριάσεσχετε ανάκαπσιν.

Σι Τζεκας τατελένιας ερχίνεσεν ι εργασία, τα γραφομιχανας δουλέβνε, χορις να ετέκνε. Αναβα το εσοτερικον τι δουλιαν, απεκε πα ίσιχους κιαφίνατς. Σα δομάτια αδα κι ακι κοδονίζνε τα τιλέφονα. . . Αργιρόιχα εκοδόντςεν κε τι καπινέτυ το τιλέφονον, ζοιιν τυ Κλίμιν απανκεκα. Χορις ναναμεν τον Γορνιχ, εσχόθεν ατος, επέρεν τιν τρύπχαν σο εσέρνατ. Ι λαλία έρτε απο μακρα, θολον, εθαρε σο χοντρον το στυπόχορτον απαν γραμένα λόγια. Ι λαλία, ντο κέκσεν πολα κερον, κε παραμορφόμενον κε ασο τιλέφονον, γνωστον εφάνθενατον. . . Ο Γορνιχ ιδεν τι χαραν ζογραφιζμένον σε σιντρόφιατ τον πρόσροπον, κιατόρα επίκεν τιν παρατίρισιν, πος ο Κλίμιν ακόμαν νέος εν, άνκε το χρόμανατ εν κίτρινον, το κατσίνατ γομάτον ζύφρας κε τομάτιατ τολόγερα γιροχομένα. Εμεσάνιχσεν το στόμανατ κεφάνθαν τα χάτασπρα τα δόντιατ, το χαμόγελον έλακσεν διαμιας τιν όπσινατ.

„Ντέρθενατον“, — νυιζ ο Γορνιχ.

— Καλιμέρα, καλιμέρα . . . Πότε ασι Μόσχαν; . . . Σο σταθ-
μον;... να στίλο τάλογον. Καλον... Ο ίδιον θα έρχυμε! Εκρέμασεν τιν τρύπχαν.

— Τοβάρικς Γορνιχ, ι Σίμκοθα έρθεν ασι Μόσχαν, έφερεν κ.
λιτερατύραν. Ιστερα λέγοματα, ατόρα κερον κέγο.

Απο δύο κε τρία τα σκάλας, εκατίθεν σιν αβλιν, εκατςεν σιν άμακσαντ
Τάλογον ταραζ κε ζυμον τα προτανικσιάτικα τα τζαμούρια, ι δεβας
έφθιμα χοντρολαλυν, γιρίζνε σα δρόμια.

Εφθιμα κε με το κέιφ επέρασεν πολα μίνας κε ο Κλίμιν, με ισι-
χον καρδιαν. Τελεφετέα, εκτος ασιν εργασιαν, αλο τιδεν κενύνιζεν, ι
εργασία, κε μόνον ι εργασία έτον ι σκέπει κε ο λογιζμόςατ. Μονάχα
αφτο τι στιγμήν εγρίχσεν ότι όλον τον κερον εκίνε παρον έτονε, κριμέν-
τσα ζέναν απόκεντρον γονίαν τι καρδιάσατ!

Χρισόκσανθα, πόλικα τα μαλιάτσ, στέφανον ολόγερα σο κιφάλνιτσ,
ερύζναν πυ κε πυ απαν σομάτιατσ, εσκέπαζαν το μέτοποναιτσ, αβλακο-
μένον μέναν απιμάλια, παράκερον σύφραν. Σιν σινεδρίασιν τι παρτκομι
έτιχεναιτεν πρότιν φοραν, έμαθεν, ότι διεφθιν το Κυλπροσβετ τυ Πολιτο-
τελ, ότι έτονε άλλοτε σο χορίον διασκάλτσα κε ότι εσέδεν σιν πάρτιαν
σα 1918. Ασι διασκαλικις τον κερον επέμνενατεν το ιδίομαν να ομιλα
αργα κε μεγαλόφωνα, να τονιζ χορις α κάθε λέκσιν, χαιδεφτικα, καταπι-
στικα κε με προστατεφτικον ίφος. Σα τακλάτιατσ, τον Κλίμιν εστράδα-
ναν όχι τόσον τα λέκσις, όσον ταπαλον ι μουσικι τι λαλιάσατσ, το γλι-
κιν το χαμόγελον τι στοματιατσ, ντο κετέργιαζεν με το αφστειρον τιν
όπισνατσ. Κάποτε ο ίδιον πα επίνενατο πορατίρισι, προς πολα προσοχιν
δι ι μικρυ τι εσεριατσ τα κινίσις, σο σπίκσιμον τι εσερι, σο τριφερον τι
δαχτιλιάτσ το τρεμούλιαζμαν, πυ εφτάι τυ άνδρα τιν καρδιαν να τζα-
παλαεβ. Επίνεν αφτα τα παρατίρισις ο Κλίμιν κε όμος, αν κε με πόνον
τι καρδιάσατ, ο ίδιον επσεφτίνενατα.

Το λιγερον το κορμιν, το ροδοκόκινον ι όπει, τα πόλικα, τα χρι-
σόκσανθα τα μαλία κεκράτεσαν πολα. Τον κερον τι επιδιμίας τυ τίφυ,
ερόστεσεν κιατε κε εκς εβδομάδας εκίτον σο νοσοκομίον. Ο Κλίμιν, πυ
με τα πελιάδες για τανισιχίας, τα ταραχας, τα σινομοσίας κε τιν επι-
διμίαν, ζατι στιγμήν ελέφθερον κίςσεν, ενέσπαλεν κι ατεν ολοσδιόλυ, κε
όντιαν έτιχεναιτεν πρότιν φοραν, ιστερα ασιν αρόστιαναιτσ, ζατι κεγνόρ-
τσενατεν. Πυν τα παλια τα κάλιατσ! Εκιτριντςεν, έμαν κεπέμνενατεν,
τα ρσίλιατσ, τα μάγλατσ εσόλεπσεν, κε το κσιριγμένον το κιφάλνατσ εμί-
κρανεν, κατ εγέντον, εσκέμινεν. Τομάτιατσ επαρετρανίναν, εγιάλοσαν, κε
πολα κερον, ιστερα ασιν αρόστιαν έσαν αμον άπειχα, χορις έκφρασιν.

Σιχνα πικνα παρετίρανεν ο Κλίμιν, ότι σον κερον τι τακλατι κά-
ποτε εκιμάτον, το κιφάλνατσ ακυμπιγμένον σιν απαλάμιανατσ, εδιατινιά-
γυτον διάμιας, ανεγνόριζεν το κυσύρνατσ κε σο πρόσοποναιτσ εζογραφίυτον
τι νενκασίας το χαμόγελον.

Ιστερα ασα εινεδριάσις ομίλανε αναμετακείατον για τιν πολιτικιν, για τα υποθέσις τι πάρτιας, για τιν τρέχουσαν ιπηρεσίαν. Ολίγον κατολίγον εγνωρίζεφταν απο κοντα, εγένταν φίλ, εφέκαν κατα μέρος τα εινιθιζμένα τα τσιριμόνιας με το „ζας“ κε με το „σις“, κε επέρασαν ζον ενικον «εσι» πυ ενον τι κομμουνιστας τι μεγάλις χώρας ζέναν ομονιαζμένον ικογένιαν.

Με ολα όμως τα σχέσιςατον, όχι μόνον ομιλίας για αγαπ, αλα κε οτε γιαπλον φιλιαν ίχαν αναμετακείατον. Γιαγίκα λεπτολογίας κε εσθιματολογίας κερον κίχαν, στιγμιν ελέφθερον κεπεμινενατς, ασα πολα τα εργασίας κε ζκούρας. Μονάχα όνταν εκινε θα επέγγεν ζι Μόζχαν, ζο βιαστικον τον αποχερετιζμον απαν, ο Κλίμιν χωρις να νυνίζιατο, εφίλεζενατεν ζα χαμογελαζμένα τα ζσίλιατς.

Ανάμεσα ζο θόριβον κε ζα φονας τι θακζαλι, έκζεζεν το γλικιν κε το τριφερον το γέλοζατς ο Κλίμιν κεβοίθεζενατεν να κοβαλι αζο θαγον τα όεματα τι λιτεραζύρας. Ελακζεζεν, επικεζεν μεγάλον διαφοραζ, εμάθρινεζεν εταπίνοζεζεν, εμάκριναν τα κυρεμένα αζον τίφον τα μαλίιατς, απέκτιζεζεν περιζότερον ζβελτοζίνιν ζα κίνιςις, το γέλοζατς κατάντιζεζεν απαλότερον κε εφθιμιότερον. Ο Κλίμιν απαντα θαστικά ζα εροτίσις ντο διάτον για τιν πάρτιαζ, για τιν κατάζσταζιν το κράτι, για τιν καμπάνιαζ τι ζπορας, τα κζιλα κ. τ. λ.

Κε όταν εκάτσαν ζιν άμακζαν κεπέραζ τον όρόμον τι πολιτίας, ανάμεσα ασα ζζιονομένα κε ασα τζαμυρομένα τα ύλιτςαζ, ο Κλίμιν ενόντζεζεν ποζ το πλέον ζπυδεότερον, ντο εθέλλεζεν να λέγίατεζ κίπενατο.

Ζο καλαπαλοκ, ντο ετοπλάεφτεζ ζο μικρον τιν πλαζζάτκζαν τυ βοκζαλι, ανάμεσα ζι οτπυζκνóι τι κραςνοαρμείτςυζ, ανάμεσα ζι τακζιδιόταζ πυ τρέχνε αν κεκα, άμον ζζαζζιρεμεζ, ενταμόθζαν δι νοματι εχερετίζταζ κίνας λεί τον άλον:

— Τέρεζατον, ατοζ εν ο πρόεδρον τι Τζεκαζ Ακίνοζ με τιν γινέκαν πυ πάι.

— Κε ατε πα πίοζ εν;

— Ατε πα παρτέινα εν . . .

Πυ απαντα εν ίναζ ζτρονκίλοζ μυζζίκιοζ με ζαριν κε καφυλοτον γεζιάδζαν, φορεμένοζ μακριν, αμακζιλάτι γύναζ, το γαμπζεζιν ζο ζζέρνατ, τα ιρδόματα τρέχνε αζο κατζίνατ.

Πυ ομιλα μαζίατ λεγνόμακροζ, κίτρινον πολυζζύπκζαν φορεζένοζ, καλοζιγριζμένοζ μάβρον, κραςνοαρμείκον καζκέτον ζο κιζάλνατ, με μεγάλον, κόκκινον, άζτροζ, τομάτιατ γαλανα, το ζτόμανατ έμορφοζ, φιλιδοζον. Ζο μαζίνατ απαν άζτροζ κε δύο κύπικα. Αζι φορεζίαζατ, αζι ζτάζινατ, ασα ζθέλτα τα κινίζιατ εγρικαζ ποζ εν κάτροβι οφίτζεροζ. Ατοζ πα ατόρα εκζέβεζ αζο πόζεζτον, ζο ζζέρνατ κρατι το τζαματαν, με εχ-

Θρῖκον οματ τερι τον Κλίμιν κε τιν Σίμκοθαν, πολεμα ναρπαζ κε να εντιπότε τα κινίσις κε τι φυσιογνωμίαναυτν.

— Πάμε μι κολολέβομε... Δομάτιον ενίκιασασε σινος εβρέονος Ατος ζζίτος εν, αμα καλος άνθρωπος εν για τεμας. Βοιθάμας, δίμας χρίματα κεμεν πα δύο φορας εκριπσεν κεγυρτάρεπσεμε ασι Τζεκας τα εσέρια. Τα τοχόμεντας προς ιν, σιν τάκσιν ιν;

— Τεα ασο όκρυγον έρχυμε σι ρακποραζζένιαν τι θοενκομι, όπος σπετσιαλίστος. Τόνομαμ Βορις Ρέπιν εν, σο σπίσκοκιμ γραφ, ότι ιπιρέτισα δύο χρόνια σιν κράσναγια άρμιαν. Εφχαριστίας πα έχο, σίφονα με το πρικαζ.

Εκάτσαν, εσέβαν σο δρόμον κι ο στρονκιλον ο σαρις σιχνα πικνα, κλόσσκετε ασιν κοζλαν απαν, κατ λεί τον Ρέπιν:

— Το ροστον εμις κενεμέναμεσε. Ονταν έμαθα, ντο επίκανεσας τανκς, μανκς, ίπα „έρθεν το τέλος, άλο κι θα ελέπατον“, Αδα στρατον πολα ολίγον έχνε ι κόκινι, εταύτεπσανατς σα χορία κε σα ζαβότια. Ι χορετ πα ατόρα με τεμας ιν, επιδις κε σπόρα κεδόκανατς... Με τι θευ τι δίναμιν ατόρα θα φορχίζοματς ! . .

Καλοφανίζ τιν άνικσιν κι ο υρανον, όπος το πεδιν, ντο εγέντον καλα κεςκόθεν ασο κρεβατ, ίστερα απο θαριν κε σοβαρον αρόστιαν. Τα δέντρα διπσαζμένα, απλόνε τα γιμνα τα κλαδιάτυν, ρυφίζνε το φρέσκον τον αέραν. Κι φένετε ακόμαν ι άνικσι, εγρικισσέφκετε, θελτς να φιλίσατεν, κι αχόρταγα να πιντς κε να ρυφιγς το γλικόθερμον κε το μιροδάτον τιν ανιάζμιανατς.

Ι άνθρωπι επεγρικίσταν τον ερχομόνατς, σο πρόσοπονατυν εζογραφί-εν ι χαρα κε το χαμόγελον, κειφλίδικα κι αφρόντιστα λάσκυν σα δρόμια.

Τον Ρέπιν εντίποσιν κεφτάγνε τάνικσις τεμορφάδας. Σο νύνατ εσε τατρέσας, ντο ίπανατον, αραεθ ανάμεσα σι δεβάτας τι τροιυαρι τατυνω τανθρωπος, πολεμα ασα φυσιογνωμίας να εγρικα, ντο νυνίζνε απέσατυν ο καθις. „Περισότερι πίοσ ιν, ι φιλ, γιόκσαμ ι τυσσιμαν; Σο αποφασιστικον τι στιγμιν με τίναν θα ιν, μετεμας γιόκσαμ με τι κόκινυς;“ Ονταν ελεπ τα δίβεσκας, τατελένιας τι ισπολκομι, όνταν τερι προς το νέον το κιτις τι ζοις, ντο εχθρέφκετε απο καρδιάς, εσέβεν ρον δρόμον, κάπος φοάτε, ιποπσιάζσκετε ο Ρέπιν για τιν επιτιχίαν τι σκοπούατ . . .

Οταν όμοσ ίδεν εμπροστα σο προτοβόλστθενι τιν λάφκαν έναν ρορον τσεριγμεντς κε τζαφαλαεμεντς γινεκς, σέναν μακριν ότζερετ, όνταν ίδεν τι μεσσαντς, πίοσ εβγένε ασιν εκλισίαν κε τα παζάρια κε τι τζάστνις με ταλιςβερίσσιατυν, επερίσεπσεν ι ελπίδατ για τιν νίκιν κι αφτοπεπίθεσιατ εδινάμοσεν.

Κε με τιν αφτοπεπίθεσιν εδύλεπσεν κε ι φαντασία. Ενθιμέθεν τα περαζμένα, για τα οπία δυλεθ, κοπιαζ, γενκάσκετε κε πολεμα να φέριατα οπις. Ενθιμέθεν τα πάλυς, τέμορφυς, τι ντεκολτε τι γινεκς κε τι φράν-

τος ταξιοματικος, με τα χρυσα τα παγόνια. Ενδιμέθεν το στρόι, τα πα-
ράτια, ταποκσιλομεντις τι σολτατς αφκα ρι ριμέαν ρι ριμέαν, ντο εγλί-
τοσεν ατος ρι τσάρυ τον κερων κε εκσιόθεν για τατο το ανδραγάθιμα-
νατ να περ το παράσιμον τι Γεοργιέβσκι κρεστ. Αφτα ριρ, αφτα επιποθε
ι καρδιά τι Ρέπιν, γιαφτα πολεμα να φερ οπισ το „γετίναγια, θελίκαγια,
νετελίμαγια Ροσία“.¹⁾

ΚΕΦΑΛΕΟΝ ΙΙΙ

Προι ακόμαν, ο κερων κεμαλάκοσεν, ο πάγον κελίεν. Ο ίλεν αδί-
νατος κι χυλεν, ρινιθιζμένον, προτανικσιάτικον ίλες. Μιςοσκότινα ακόμαν
τα δομάτια κε όμος ο ρεκρετάρων τι Πολιτοτελι, τακτικος ριν ρλόζζπανατ
επρόφτασεν, εσιμίοσεν τόνομανατ ρο λιστοκ, ντο κίτε εμπροστα ρον μιςο-
χιμιζμένον τον τετζόρνιν: „Ματυσένχο“. Καθαρα, καλιγραφικα απέναν
έναν το κάθε γράμαν κε ρο τελεφτέον το Ο εκόλτσεν κέναν υραδόπον
κοντον κιάμον μαρανκυλιαζμένον

Εκσένκεν, εκρέμασεν το ρσινέλνατ ο Ματυσένχον, ειδιόρθοσεν τα
μαλίατ με το χτενόπον, ντο φιλατ πάντα ριν τζιόπιανατ κεπέρασεν ρο
καπινέτον τυ νατζάλνικυ, όπου εβρίετε κε τατυνυ το τραπέζόπον ρι γο-
νίαν απες, ρσκεπαγμένον με τριανταφιλιν ρτυπόχαρτον. Επετόζοσεν τιν
τζερνίλνιτσαν τυ νατζάλνικυ, εγόμοσενατο μελαν, εκσέτασεν το κοντιλ,
έλακσεν τιν πέναναθε, επετόζοσεν, εκαλοθέκεν κε τα χαρτία, ετέρεσεν
κε το ιδιόχιρον, το πσιλον το γράπσιμον τυ Μαρτίνοφ, τυ αντικαταστάτι
τυ νατζάλνικυ τι πολιτοτελι.

Ο Ματυσένχον εν ίνας κοντίτζικος άγυρος, το πανταλόνατ κλοσς
πιτζιμιν, κε πάντα φρεσκοςιδερομένον, ρα δάχτιλατ τσαρानιπυλίζνε δαχτι-
λίδια, ρον πρόσοπονατ, εθαρις πογια έναν παντοτινον χαμόγελον, γαγια-
ναχλυν κιατο κε διλον, όπος τυραδόπον, ντο τικεθ ρι φαμίλιανατ οπισ.
Ι γιμναστέρκατ, στρατιοτικον ρσχέδιον κε ριν γιακάναθε απαν έναν ζμαλ-
τομένον κομονιστικον άστρεν. Οσίμερον, κირιακι ιμέρα, μόνον ι όρα έντεκα
τοπλαέφκυν ρο πολιτοτελ ι μασσινίστικες κε ι αντιγραφισ, ζοιρι, έφθιμε
ανθρωπ, πυ λέγνε, γελυν κε μασχαρέβνε. Ατυνυς ο Ματυσένχον απο-
φέβιατς, ι για να πόμε καλίτερα, εφτάι ποσ κελέπιατς, κι λογαριαζιατς,
ζατι ντο ζυν ρον κόζμον πα κι θελ να εκσερ, όπος κι θελ να εκσερ
κε για τάπσιχα τα πράματα, για τα ζόα κε για τα νθρωπς, τιναν λογα-
ριαζ ασατον κιαφκα, λ.χ. τι κρασνοαρμέιτςυς κε τι διασκαλτς, πυ έρχυν-
ταν κάποτε ρο πολιτοτελ . . .

Εκς άλυ ο Ματυσένχον ενδιαφέρκετε κε παρενδιαφέρκετε για τεκινυς,
πυ ρτέκνε ασατον πσιλα ρι ρλόζζπαν, ασον Γολόβλεφ, τον νατζάλνικον
τι πολιτοτελι επαρ, υς το Δένιν κε τον Τρότσκιν. Τι νατζάλνικυς πα

1) Το ρίνθιμαν ταςπριδίον „Ενιέον, μεγάλο, αμίριαχτον Ροσίαν“.

εκτιμα κε λογαριαζ διαφορετικα τον καθεναν, σατυρο το κριτήριον κεριαν. Μερικος πεγενεφκετε, μερικος όχι, μερικος, τα ιδιόματάτον κερικα, φογάτιας, μερικος, τιναν εμέτρειεν τα δόντιατον κι φογάτιας. Γενικα το νατζάλειβον πολα υπόλοιπον εφτάι ο Ματουσένκον κιάλον τον κερον ατουος τερι, νιεφτάγνε, πως φέρκονταν, με τα μικρα, τι ποντικίτικονος τοματόπατ.

Τον Γολόβλεφ, τον νατζάλειβον τι πολιτοτελι κιαγαπάτον ο Ματουσένκον, γιατι εν εσαματατζις, γρούπις, ακριράφιστα τα γένιατ, εσελεμεντέρκον ι φορεσιατ. Μίαν εθέλεσεν να κρατι, να φοριζιατον το παλτόνατ, κεκίνος έσειεν κεπέρενατο ασα εσέριατ, ετέρεσενατον, μέναν γέλος κε περιφρόνισιν κε ίπενατον κε κατ λόγια, πυ ο Ματουσένκον ειν έγινατον απες νεσέθεν, εγρίκων ομος πως ίνε άσκεμα κε προζβλιτικα.

— Τοβάρικς Ματουσένκο, — ίπενατον — εσι εθαρο κομμονιστις ίσε, κε πίοσ ίπεσε να γίνεσε λακέος;

„Κε μιαερ κικεράτο; — νουιζ ο Ματουσένκον — ο Γολόβλεφ ζατι αφθαδισ εν, εργάτες μίαν κεν; γραμάτα πα κικερ, έναν εριιν γραματικα λάθι εφτάι εο γραψιμονατ, κιοντας κιάνατον το πιστίμνατ άπρεπα εμιλα κε ντο λεί κικερ“.

Νέμεν, ο Ματουσένκον φογάτε τον Γολόβλεφ, κιαγαπάτον, έλαμεν ο Γολόβλεφ νατζάλειβος εν κε πρεπ να ιπακώγιατον κε γιαφτο με ταπίνοσιν κε με το χαμόγελον εα εσίλιατ ακύι κε τα παρατιρίσις κε τα ελαστιμίασατ . . .

Νουιζ κάποτε ο Ματουσένκον κε παράκωνον εβρικ αγύτο το εοβετικον τιν παριάτκων. Τι μάνας, ατος με ανατροφιν, γραματιζμένος, βοσέν τζινόθνικος, θα εν ιπο εον Γολόβλεφ, ίναν προετόι εργάτεν, αγράματον, χορις ανατροφιν, χυλιγάνον! Ας ιπόμε ι ρεσπούπλικα τεμέτερον εργατικον ονομάετε κι ο Γολόβλεφ πα εργάτες εν. Ο Ματουσένκο ατο κι θελ να εγρικα, ατον αν εροτας αγύτα τα ονομασίας: „Σοτσιαλιστιτζεσκαγια, Φετερατιθναγια Ρεσπούπλικα“ κε τα διάφορα τεβίζια κε τα λόζωνκια ειαμασίαν κέχγε κιομιάζνε τα τίτλου τι τσάρ“, τα οπία απες εκσέριατα ο Ματουσένκον.

Ερθεν ο Μαρτίνοφ κε εδιέκοπεν τα εκέπρις το Ματουσένκο. Ο Μαρτίνοφ εχερέτιζεν με εβρικον τρόπον, ο Ματουσένκον ανταπέδοκεν το χερετιζμον με έναν βαθιν υπόκλισιν, εστολιζμένον με το εινιθιζμένον, το γλικιν το χαμόγελον, πυ ασο εσφάτνιατ εκσικ κι γίνετε, όταν εβρίετε εμπροστα εο νατζάλειβον.

Σατυρο τιν ιδεάν κεριαν, ο Μαρτίνοφ τιθεν ομιότιταν κεσε με τον Γολόβλεφ. Κι τζαιζ, κι ελαστιμα κιάταν εν ανάνκι κατ να προεταζ, κοκινίζ ασιν εντροπίνατ. „Αριστοκρατικον εν ι καταγογιατ, το γυμνάσιον εταλίοσεν“, ειλολίγεσχετε με εεδαζμον ο Ματουσένκον.

Ο Μαρτίνοφ στενοχορέφκετε, υποφερ, οσάκις ο Μαυσεένκον, για να υποχρεώνιατον, πάι περ ο ίδιον το παγιοκ τυ Μαρτίνοφ κε φέριατο κε εοσπίτνατ.

Ο Μαρτίνοφ σχέπτετε θαδέα για τι ρεβολιύτσιαν, για τον κομμουνισμόν, για τι ζοίνατ, για τιν ανθρωπότιταν, κιύτε περάτον ι ιδέα, το ότι Μαυσεένκον έσσιατον εσυδαζμένον ασόλια τα μερόθεε κεσχιμάτισεν για τατον τελιοστικον ιδέαν.

Με χαιδεφτικον, πσιλον λαλόπον, αμον αλεπος γιαναςσέβιατον κάποτε ο Μαυσεένκο κε με περιέργιαν εροτάτον. „Γιατι ι άνθρωπι πιστέβνε το θεον, τι θα ιπι ιμπεριαλιζμος, πότε θα γίνετε το πανκόζμιον το κομμουνιστικον ι ρεβολιύτσια;“.

Ο Μαρτίνοφ με εφχαρίστισιν κε προδιμίαν απαντα σαφτα τα εροτίσις, ετίτια ειλογίσεκετε. „ο άνθρωπον θελ να μαθαν, . . . ολίγον φιλότιμον πα τυλάχιστον να ίχεν κε αφτοπεπίθισιν“. Κε κικσερ ο ζαβαλις, πος ο Μαυσεένκο φιλότιμον τραμ αν κεεε, πεπίθισιν εον εαφτόνατ εεε κε παραεεε. Το δρομολόγιον τι ζοίσατ προ πολυ έσσιατο σχεδιαζμένον, πολεμα να καλοζι κε ζατι προσοχιν κι δι εα λόγια τυ Μαρτίνοφ κε εα εκσιγίσις ντο δι για τα διάφορα ζιτίματα.

Τέλι φθινόπορου κε ειν αρχιν τυ χιμόνα, τον Μαρτίνοφ επέρασενατον ι υποψσία ότι ειν άνικεσιν κι θα εβγεν. Κε όμοε έζισεν, επέρασεν το θαριν τον χιμόναν. Κι ατόρα με μεγάλον ιδονιν κε εφχαρίστισιν παρατιρα, πος ι άνικεσιν άμον τρανέσα φιλόστοργος αδελφι χαιδέβιατον με τα πολα τα εσέριατς κε φιλιάτον με τα γλικέα κε τα ζεστα τα εσιλιατς.

Οσίμερον ετοπλαέφταν εο Πολιτοτελ κέ ι βοενοκόμε (το τελεφετόν το τειρκυλιαρ ανάποδα εκσιγίσενατο ι περισότερι) κι ο βοενοκομ τι παταλιονι τι Τζεεας, ίνας έμορφος κε νέος πεδας, κε κόκινον πανταλον κε φρεντζε τι μόδας, πυ εεε το εινίθιον να πιάσεκετε κε να πιζμον εασιμάνατα τα ζιτίματα απαν, αποχερετίζονταε τον Μαρτίνοφ με γελαστον πρόσοπον, εκεαναανέφερεν το εινιθιζμένον τι φράεσινατ. „Καλον, καλον, τοβάρικε Μαρτίνοφ, τεσον ι δυλία εν να προστάις, τεμέτερον, να ιπακόομε . . . άμα το εοστον ατο γραφιοκρατία εν“. . .

Ο Μαυσεένκο πα ίεσιχον κιαφίνιατον, φέριατον να ιπογραφ χαρτία, εο γιανάτ κεκα πα ίνας διάεκαλεε με ζαγιαβλένιαν, ότι άλο κι θα εφτάε μάθεμαν, γιατι εκσέβαν τα ποτίνια εσα ποδάριατ κε για απόδοικεσιν, εκον το ποδάρνατ κε δικε τα θρόμικα κε τα ταρταγάνια τα θάλενκιατ. . . . Αφτα όλια, πυ έναν κερον εδικεολογίεσαν με τιν ρεβολιύτσιαν, ατόρα εχάεσαν το ιντερέεενατον, ετεναχορέβνατον κε ειχνα πιχνα εκιύτε εσο τραπέεζνατ, εβγεν το πλακόετροτον το εκσόπορτον κε ιλιάσεκετε.

Ιεετρα εσο απετ εο πολιτάραχον το Σοβετικον τι ετολόβαγια, ο Μαρτίνοφ, κατα τίχιν, επέμνεν ίεσιχοε, επιδι νε λέεεεια έτονε εο

πρόγραμμαν κε νε σινεδρίασι. Αργα, αργα κε νυνιζμένοι, όπως πάντα, εσέβεν σο δρόμον. Σχεδιαζ να πάι σιν κάμαρανατ, να ισιχαζ, χορις να δι προσοχιν σα τριπεμένα τα ποτίνιατ, ντο εδέβασαν νερον, κε χορις να παρατιρα, ότι με ταργον το πορπάτεμανατ εμποδιζ τα παδία ντο πέζνε ασιίγια απαν σο στεγνον το τροτυαρ.

Εμ πάι, εμ τερι κε ολόγερατ ο Μαρτίνοφ. Οσπίια γνωστα ασα πεδिका τα χρόνιατ, βιβεσкас, γυρατάδες ζαπόρια. Κρίι σο νόνατ το περαζμένον ι ζοίατ, ι ικογένιατ, πυ έφιγεν σι Σιβιρίαν, ι σιμαθιτέατ τυ γιμνασίυ, πυ ι περισδότερι εγένταν πελογοβαρτέιτσι. Νυνιζ για το παράκσενον τιν τίχινατ, πυ ατον, μικρον γοσποτίνον, πλυσιόπεδον, μέλος πυρζζυαζικις ικογένιας, ερύκσενατον σιν ανκάλιαν τι κομμουνιστικις πάρτιας. Τι πάρτιας πυ ι κοζμοθεορίαθε εν κε τατονυ κοζμοθεορία, τι πάρτιας, για το οπίον ατος αφιέροσεν τον εαφτόνατ με όλον το ζίλον κε με όλον τιν προθιμίαν.

Κε όμος έναν χοντρον, γιαλένεν περεγορότκα χορίζιατον ασα σιρασ τι πάρτιας, κι απομεν μονάχος απεσ σι μέσεν, θασανίγετε, ιποφερ.

Μιχανικα, χορις να εγρικάτο κε ο ίδιον έρθεν σιν κατικίανατ, εκσένκεν το σσινέλνατ κιθαρις ατόρα για πρότιν φεραν ελεπ τιν κάμαραν, όπου ζι τόσον κερον. Το κρεβάτνατ γιμνον, σο τραπέζνατ απαν ταυτεμένα πσομι ρθυμόλια, τα βιβλία απαν σο σκαμνιν. Εφκερα τα τυβάρια, σκόνη, ακαθαρσία, εθαρις κι έριμον, τζικιλ ακατίκετον. Ολόκληρον χρόνον, φυρχιζμένος ασιν εργασίαν ζι ο Μαρτίνοφ σخرτο τιν ακαταστασίαν απεσ. Ατόρα ετέρεσενατο με προσοχιν κενεκάτισεν ι καρδιάτ. „ναφίνιατο κε καπ να πάι! . . πυ, κε σίνος;“ Οσον κιαν εν αφιερομένος κε πιστος σι ρεβολιύτσιαν φιλτε κεπόρεσεν ναποχτα ανάμεσα σι κομμουνιστας!

Ολόκληρον χιμόναν σα κανενος κεπίγεν. Μίαν μόνον επίγεν σι Ματυσένκο, εκίνο πα ο Ματυσένκον ετζοκάντσενατον με το ζορ. Εκι έφαγεν ο Μαρτίνοφ αροθιμαγμένον άσπρον, οσπιτανεσ πσομιν με κίτρινον, άναλον βύτορον κέπεν μιροδάτον γνίσιον τζάι με τι ζάχαριν.

Κε ντο νόστιμα έσαν! Χρόνια ο Μαρτίνοφ αγίχον ζακδσκαν κεπίκεν. Κε σίτια θαμαζ κι απορα, με απλον κε αγαθοτον καρδιαν, εροτα: „Αφτα, πυ έδρεσατα, τοβάρις Ματυσένκο“.

Ο στρονκιλον, ιποχρεοτικον ο Ματυσένκο χαμογελα γλικέα, τερι αποφκακεσ με τα μικρα τοματόπατ με σεβαζμον κε σινάμα με ιπεριφάνιαν, κε ζορλασβ τον Μαρτίνοφ.

— Μελ, περίφιμον, ταζέον μελ, δοχίμασονατο, τοβάρις Μαρτίνοφ. Ι γινέκαμ σο προτχομ δυλεβ, καλον παγιοκ δίγνατεν, να ιν καλα. Το γάλαν πα δοχίμασον, παρακαλο, κεντι τεμέτερον τι χτινι γάλαν εν. Εγο, τοβάριςετζ Μαρτίνοφ κυρφία να μι εν, ικοχιρτς άνδρoπος ίμε κε το σοστον αν θα λέγομε το καλον το φαγιν κε τιν καλοζοίαν πα αγαπο κι

αριν πίναν πα σκοπον κέχο να υποφέρο· το πρόγραμμανεμυν γιατατα τίδεν κι γραφ, αετς κεν; χα, χα, χα! Τοθάρις Μαρτίνοβ κατι τρος, ντέφτας, τίδεν κι περτσ! — Κεπεκι εκλόστεν ςι γινέκανατ μερένν κιάμον αφετιρα κιάμον με τι μαζχαρίαν λέγιατεν.

— Γρόρςια γιατι κι τιμας τον νατζάλνικομ κε τρεον τον μισιαφιρ; Ετέρεσανατεν έναν οματέαν ο Μαρτίνοφ.

Ι Γρόρςια γαρι, άμα γαρι. Τα κόλφιατς φυσκομένα τυλόμια, ο πρόσοποζατς ολοστρόνχιλον, τα μάγλατς ρύδια, κσανθέσα, τομάτιατς βα-θέα πράσινα ταπες, τσινάκια εβγάλνε, τα μακάμιατς, τάζνε πράματα κε θάματα, ντο κίδεν κε κεδοκίμασεν ςιν ζοίνατ ο Μαρτίνοφ. Απλόνιατον φρέσκον, φυνταρ πύλκαν πασαλιμένον με το μελ κε ςίτια γελα κε παρ-λαέβνε τάσπρα τα δόντιατς: „ορίστε, — λέγιατον — κι απαύτο ςίντροφε Μαρτίνοφ...”

Ο Ματουσένκο πα με πειλον ζιλ λαλίαν εκσακολόθανεν να λει υποκ-τικα-τεμπιχλία λόγια ςοτιν τι Μαρτίνοφ κεκα, λόγια ντο ομιάζνε με πύλ-κας αλιφμένα ζαχαρίνιν.

Ετέρεσεν γίρο γίρο κε τιν κατικίαν τυ Ματουσένκο: πορτιέρας ςα παρά-θηρα, στρονκιλα τραπεζόπα ςα γονίασ, κινέζικα ςερίμας, τιβαν, χαλία...

Εθιμέθεν ατα, εθιμέθεν κε το περαζμένον τι ζοίνατ ο Μαρτίνοφ: τα καλα τα φαγία, το κατάλιλον τοςπιτ τι κιρύατ, πυ ατόρα εγέντον τέτςκι πριωτ, εθιμέθεν τακριθα ταναπαφτικα τα μόπιλα κιάμον μερακ επίκενατο...

Εγρίκσεν προς πυδεν ατος τόπον κεςς κε ςο πολιτοτελ να πάι ατέρα κανίναν κι θα εβρικ, εκτος τα έφκερα τα τραπέζια κε τα ςκαμ-νία κε τοκσιπολτς τι γινεκς, πυ ςιλέβνε το λινόλευμ τι πατοματι.

Εκσαπλόθεν απαν ςο ςερίτικον το κρεβάτνατ, εφόρικσεν το κιφαλ-νατ ςο μακσιλαρ, για να μι ελεπ το θρόμικον κε το ακατάςτατον τιν κατικίανατ.

Ανεδόροσεν τα παλεα, όχι τα τελεφτέα, οπόταν εκς ετίας τα πο-λιτικα τα ιδέασατ, εχορίεν ολοσδιόλυ αριν ικογένιανατ, αλα τιν αρχιν τα πεδικα τα χρόνιατ, όταν έπεζεν κριφτερίτσαν ςα εβρίχορα κε ςα κατά-λιλα τα δομάτια τοςπιτιάτυν, ενθιμέθεν τα χείδια κε τα λαλαςςίας τι μιτέρασατ, πυ επέθανεν προπολυ, τιν γιόλκαν, τα απέτια, τα ύζιν, τα τζαοποτέματα κε τα λογισ λογιον τα ζακόςκας.

Ονιρον έτον, γιόκσαμ πραγματικότητα;

Εκςένκεν ασο μακσιλάρνατ αφκα εναν πλυ, πλεχτον φυφάικαν, το μόνον πράγμαν, ντο επέμνατον ασο πατρικον τοςπίτνατ. Με τατο τι φυφάικαν κε με τα κόνκας καλοθεμένα ςα ποδιάριατ επέγγεν ςο παγο-δρομ. Στο παγοδρομ, πυ πρότιν φοραν εγνωριμιάεν κε μετεκίνεν! Είχιτι κερυς, περαζμένα, ακζέχαστα χρόνια!...

Ετέρεσεν ολόερα, σομάτιατ επέρην το πορτρέτον τυ Λένιν. Τερίατον ο Λένιν με το έχσιπνον κε ζινάμα το χοροιδεφτικον το βλέμανατ.

Εσιλογίστεν ο Μαρτίνοφ τι ζοιν αφτονυ τυ ανθρόπου, κεντράπεν για τον εαφτόνατ. Εσχόθεν, εφόρεσεν το ζσινέλνατ, εκσέβεν σο ερόμον, φωτιμένον με τε ζσιλεπλύμιγον το χαλιν, ντο έπλοσεν ο ίλεν ζι δίσινατ απαν.

Ενέσπαλεν τα περαζμέα κε ζίτια πάι γυρεβ απες σο νόνατ σχέδια κε πλάιουσ για το μέλον. Φαντάσσκετε τα ιλιόλουστα τα πολιτίας, άμον πόπουλα ζον υρανον τα ζάσπινα τανάκτορα, τα κρισταλένια τα όλιτσας κε τανθροπε, πυ θα ζυν τέτιον εφτιχιζμένον ζοιν, πυ εμιας ύτε επορόμε να φαντάσκυμες.

Ο Μαρτίνοφ θεωρα τον εαφτόνατ έναν απ τυς διμιοργης τι νέας ζοις, τυ νέυ καθεστότυ, όπου ολ με εφχαρίστιζιν κε έμπνεφζιν θα δυλέβνε, για να θεμελιόνε τα άκκπινα τα εργοστάσια, πυ θα ομιάζνε με παλάτια, πολι όμος εμορφότερα κε εφχάριστα παρα τα ζιμερνα.

Πολα κεπίγεν ι πραγματικότητα εδίπλοσεν τα φτερα τι φαντασίαζατ, εκλόστεν επεκι αδα σομάτιατ επέραν τα μικρα, τα καχορίζικι τοσπίτια, καχοζογραφιζμένα κε τα ζαροτα τα βίβεσκας.

Απες ζι μέσεν τάγαρπον το θαριν το χτίριον τεκλισίας, τα μικρα τα παραθιριαθε χραιομένα ας ακτίνας τι ίλε πυ κατιθεν ζι δίζιν κε φωτιζ κε τα κσιμιτα, τα άσκοπα τα κύπολια. Ι εκλισία ταπες μιριζ βρόχναν, σκοτινον κε ζα τυθάριαθε έναν ζορον άιγ, ζαροτι κι αγρετεριδία. Βαριν ανόφελον χτισζόναν, μολιβ απαν ζα μιαλα κιαπαν ζα καρδίας. Ατυπες πυ ζιχνάζνε ανθροπ νε για τιν εργαζιάν ιν, νε για τιν ζοιν κε νε για τι χαραν. Ντο θέλνε κικσέρνε κε ντεφτάγγε χαπαρ κέχνε Έναν προζβολι όνιδος, για το μελύμενον, το υπερίφανον τιν ανθροπότιταν.

Σα σκοτινα κε ζα μυχλιαζμένα τα εκλισίας απες ζαρόνε, ρύζνε ζα γόνατα ανθροπ, εμπροστα ζα τέρατα ντο έπλασεν ι φαντασίατυν, εμπροστα ζαγρετεριδία ντο εφαντάστεν ζσιλέχρονον θαριν κε σκοτινον καθεστότυν.

Μερικα μεγάλα κτίρια, φάπρικις, μαγαζία, σχολι γιαπία εφοτίζταν πλάγια ασα πρότα τα ακτίνας τυ κομμουνιστικυ ίλε, πυ ανέτιλεν με δόκζαν κε μεγαλοπρέπιαν. Ι λάμπζιατ φένετε ζα υπερίφανα τα φασάτια, ζα μεγάλα τα κρισταλένια τα θιτρίνας, ζόλα τα νέα τα ποστρόικας, πυ με τιν ομορφάδαν κε τιν πρακτικότητιανατυν διαλαλυν το περίλαμπρον το Αθριονεμυν!

Ο ίλεν εβασίλεπζεν, εμούχλοσεν ι ιμέρα, το διαπεραστικον το χρίον ένκεν τον Μαρτίνοφ ζον εαφτόνατ. Εςκοσεν τι γιακάνατ, ενέρινεν το θιμνατ, πάι σο κρασνοαρμέικι το κλυπ να πιν, κατα το ζινίθιονατ, έναν ποτιρ τζάι, χορις ζάχαριν. Σο όρόμον εθιμέθεν προς άθριον πρεπ να ζτίλνε πολιτραπότικυς ασεναν σο υγεζτ ζάλο.

Εσχοτίνεπσεν ολότελα, τεχ τυχ εφάνθαν τάστρια ζον υρανόν κιάνκε
χριστόν ακόμαν ο κερσ, φένετε όμοσ ποσ ι άνικει αποπσ απεφάσικεν να
κσιμερον σιν πολιτίαν. Τα λαφροπαγομένα τα λύζζιασ τι νερο λάμπνε
σαστροφοσ κε σα σκοτινα τα κανάδασ εσσορσορίζνε τα νερα.

Πάι λιγάρια ο Μαρτίνοφ τιθεν κι νυιζ ατόρα, ακύι ποσ εσσορσο-
ρίζνε τα νερα, ποσ εστάζνε τα σταλαγμίτασ ασα ετέβοτα, ακύι τι χυσσιντιν
τι κλαδι κε τα γυτόκια τι παραβοζι, ντο έρχυν ασιν ετάντσιαν μερέαν.
Κε έκσαφνα όλα αφτα τα εσαματάδεσ επάτεσαν έναν νέον φοδερον εσα-
ματαν, εβάρκικεν ι σιρίνα τι ιλεχτρικυ σταθμυ. Ο Μαρτίνοφ σιν αρχιν
κεδόκεν σιμασίαν κιαμον χαζ επίκενατο, έναν τύτον παράκσενον, ζοντα-
νον πολίλαλον μυσικιν. Τα δρόμια έριμα, ισιχία τα καρόπκασ τοσπιτόπα.
Μονάχα εμπροστα σο κλυπ ετζιάτεπσεν ο Μαρτινοφ ίναν, με το σινελ
σιρμένον απαν σομίατ. Ερθεν εμπροστα, ετέρεσενατον απο κοντα γνωστον
πρόσοπον, σα παρτίνι τα σινεδρίασιε ετιχενατον πολα φορασ.

— Αφτο το γυτοκ τρεδόγασ γυτοκ εν.

— Γιατι, για πión ετίαν εροτα με απορίαν ο Μαρτίνοφ. Επέρα-
κεν πλέον ι ιδέα τι μυσικιε. Ατόρα το ιλεχτρικον ο σταθμον εατον πα
φένετε ποσ βαρκίζ, γαραλαιζ, ζιτα βοίδιαν.

— Αχουσ; — λει ο αλοσ, — δύο διαλίματα εφται ι σιρίνα ασ πα-
με σο κερσοτ.

Τανικσιάτικον ι βραδια εχάκεν τα χάρτα κε τιν εμορφιάδαναθε,
εφάνθενατον άγρεν, εσκοτινον, γεμάτον μιστίρια κε έχθραν. Τοσπίτια, ντο
τελεμονιν κέχνε εγένταν τυςσιμαν, τυςσιμαν κε ι ανθρωπ με κριμένα τάρ-
ματα αφκα σα εσύπασ κε σα παλτάτυν!... Εκσαφνα λει ατοσ ατον
φοναχτα. „Οσίμερον βοένι πολοζζένιαν έχομε.“

Εντάμαν με τον αμίλετον, τον άγνωστον το σιντροφονατ παι. Πο
πάγνε; Σα κελιάδεσ κε σο θάνατον, πυ εστάθεν απάνατυν κεκα, κέτι-
μοσ εν να φορχιζ κε να κυρτα όλον τιν πολιτίαν.

Ι σιρίνα εκσακολυθα να τζαιζ, ι βάινασιαθε σιντρομαζ τα κέντρα
κε τάκρασ τι πολιτίασ. Ασο σταθμον μερέαν ενόθαν κε τα εσιρίγματα τι
παραβοζι κε τι τεπο, κιόλον αφτο τάγρεν κε το φοδερον ι εσαματα
παγον το έμαν, σιχνιδιαζ τανθροπι το κορμιν. Εθαριε έναν θεόρατον
θερίον μυνκριζ κε το μόνκριζμαναθε διαθεν ασιν πολιτίαν απανκεσ, κα-
βαλκεβ κε περα σα εσιονιγμένα τομαλέασ κε τορμία κε ποσ ταγιανεβ κε
εγνεφιζ τα χιμιζμένα τα χοριά.

Φοβερότερον ασα θάσανα φοβερότερον κι ασο θάνατον αφτο το μυν-
κритον κε το γαραλάιζμαν, διότι έχι απέσαθε το μιστίριον, τιν αβεβεδύταν!...

Ασόλα τα μερόθεσ τι πολιτίασ, ασα κεντρικα δρόμια, ασ απόκεντρα
τα παραστράτια, ετοπλαέφταν σιν κομρόταν εκατοντάδεσ άνθροπι. Εεζέβεν
κι ο Μαρτίνοφ με ταλτε σο μεγάλον το εβρίχορον τιν αβλιν τι κομρό-

τας, φοτιζμένον μέναν μεγάλον φενερ. Ο Μαρτίνοφ πα εσέβεν σιν γραμιν, ισόθεν σα δεκςα απαν κε έναν κενέα με τι εσερένκαν εκσισόθεν κε τανίσιχον ι πσιιάτ.

Εστεκεν σο ζεβρεν το φλανγ, σομα σιν αβλόπορτιν κε απέμπριατ κες έμπεναν κε επέγναν απες σιν αβλιν. Το φενερ εφόταζεν τα προσοπε τανθροπίον.

Βιαστικα, απίνας ίνας κι απο πολι μαζι ετοπλαέφταν ι κομμουνιστε, εστάθεν ο καθένας σιν θέσινατ, εσχιμάτισαν ζβότια, οτελένιας, εκόπαν τα γέλτα κε τα μασχαρίας, εσοβάρεψσαν, ενέσπαλαν τον εαφτόνατυν. Μερικι τερυν αδα κιακι, κάτιναν αραέβνε κε ανάμεσατυν ιν κε μερικι, πυ γελου νεβρικα κε δινατα.

Ινας, πεδόπον ακόμαν, τα μάγλατ κόκινα μίλα, αμύστακος, το κερτάνατ αγυριακον κερ-αν, νόζζανι κούρταν φορεμένος, ασι χαράνατ ντο θα φτάι κι κσερ, κυζ το σιντροφονατ, ζίτια γριλέφκετε ασα γέλτα.

— Μίτκα, ζι παντίτας θα πάμε κιαμ κι κσερτε καλον μάθεμαν θα δίγοματς, ας ελέποσε!

— Τοθάρις τσιγάρον κι πίντε, -εροτα κάπιος τον Μαρτίνοφ. Ο Σ αλμαχοφ εν, πυ δυλεθ σο προτκομ. Εγνόρτσενατον ο Μαρτίνοφ.

— Γιάσυ, τοθάρις Μαρτίνοφ, άζγαλτι κι θα εγνόριζαζε.

Ο Μαρτίνοφ ζι στιγμιν ετίλτεν κέσκοσεν τανισιχίας, τιν τρεβόγαν, τα σιλόγισις, ντο εφυρτύνιαζαν απέσατ κε με ισιχίαν κε πιχιρεμίαν επιάστεν σιν ομιλίαν.

— Εγο κι καπνίζο σιντροφε... Για πión ετίαν εν ι τρεβόγ κι κσερτε;

Ασι εσαματαν, ασα λαλίας τιδεν κιακυσ. Ολιατυν, όπος κι ο Μαρτίνοφ προς όραν ενέσπαλαν τα φοβς, τα ιποψσίας κε τανίσιχα τα ιδέας.

— Σμίρνοι — εκσέβεν έναν λαλίαν.

Ισίχασαν ολ, επέμνεν ο καθένας ζον τόπονατ, ολ ζέναν τζιρπινεθαρις τεντομένον κόρδαν. Εναν τοκσαρέαν ατυ σιν κόρδαν απαν κε θα εβγεν ι φονιάθε, θα τραγυδι καθε καρδιά κιόλα μαζι θα ενόνταν ζέναν αφάνταστον, μελοδικον σιμφονίαν, για το κιονον τον αγόναν. Επεγαμπίλοσαν τομάτιατυν κε τερυν, ετζίτοςαν τοτίατυν, θαχύγνε... Ερθαν κεπέρασαν απ εμπροστάτυν ο Καραύλοφ, ο Κλίμιν κε ο Ροπέικον.

Καθαρον κοδονιστον εκσέβεν ι λαλία τι Κλίμιν:

— Σίντροφι κομμουνιστε! Πολα λόγια κέχο να λέγοσας. Οσίμερον όλεσυν θα εδέβασετε σιν εφιμερίδαν κι οπσε θα έκσετε σα σοπράνιας, ότι εμπροστάμον έχομέ έναν στυδέον ζίτιμαν, το πως να προφτάνομε σπόρα για τι σποραν. Για να επορούμε κε φέρομε σπόρα, χριάσκυμες κάψιμον ίλιν. Για να ετιμάζομε κάψιμον ίλιν χριάσκυμες αργάτα!

Τι παράσιτος, τι χαραμγειτζίδες, πυ κάθονταν αβιράδες πρεπ να τοπ-
λαέβευατε κε με το ζορ κε με το καλον να γοσέβοματε ει δουλιαν.
Πρεπ αποπε να γίνταν όπισκια κε οπλάβας ζόλα τοσπίτια κε να γίνταν
μοπιλιζάτσια για το κόψισμον τι κσιλι ολ, τίνος απυσία κεμποδιζ το κα-
νονικον τι ζοιν τι πολιτίας. Με αφο τον τρόπον παστρέφκετε κε ι πο-
λιτία ασα αντεπαναστατικα τα στιχία. Ρυκοβοτίτελον τι οπλάβας εδιόρ-
τσαμε τον ζίντροφον Καραύλοφ' ατος θα χοριζ τρώικας για τα ραγιόνια
κε θα οδιγάζας ντο πρεπ να εφτάτε. Το λιπον ζίντροφι δουλία εσεκεν-
κίλιαν κε απο καρδίας κε προσοχι!..

Κομένα κε ζίντομα τα φράσιζατ, λες κε ει κομάνταν εφτάι, ομιλα
ο Καραύλοφ. Ο Μαρτίνοφ προσοχιν κι δι. Σινιθιζμένα κε αδιάφορα φέ-
νοντανατον κε ι αβλι τι κομρότας κε τα γνωστα τα πρόσοπα, ντο ετο-
πλαέφταν ατοπες. Τιδεν πα κέτον, νε κίνδινος κε νε μιστίριον, έναν
νίχταν κιάλο αγριπνία, αλο τίποτε. Κε ομος το κορμιν αλα λεί. Το
κορμιν γλιτομένον ασα τζαφάδες κίςος κι ασο θάνατον, ντο ενεμένεν,
εζέρετε, εφχαριστίετε, χορις να φανερόνιατο.

Συ Μαρτίνοφ τιν τρώικαν έτον ατος, ο Σταλμάχοφ κένα: χοντρος
γιτονάσατ. Κι όνταν εχπάσταν κε θα πάγνε ο Μαρτίνοφ ερότεσεν τον
Σταλμάχοφ.

— Πιον εν τεμέτερον το ραγιον, πολα μακρα εν;

— Οχι, τέσερα κβαρτάλια απαδα κε πλαν... Αζυ χριστο τιν
εκλησιάν υς τιν πότζιαν.

Ο Μαρτίνοφ εγρίκσεν ποσ αποπε θα εβρίετε κε σο γνωστον τοσπιτ,
ζιν εκλισιάν κεκα. Σοσπιτ πυ εζίνεν κε ζι κιατόρα ι Νάτια Ροστόβτσεβα,
σοσπιτ, όπυ επέρασεν τα καλίτερα ιμέρας τι περαζμένις ζοίσατ!

Ι Νάτια έτον 'ι αγάπιατ, αγάπι, ντο επορι κανις ναρνίτε, νανασπαλ
όμος όχι. Γιατι άραγε ασι έφθιμος κε ασι ζοιρυσ τι ζινιλικιότασατε, με
τίαν εμεγάλοσεν, εχόρτσεν ατεν; Ατε ατότεσ εμορφος πα κέτον μελα-
χρινι, ταπινέσα, το μιτίνατε ολίγον πατσστον. Κε μόνον τα κόκινα τα
εσίλιατε, τολόμαθρα τομάτιατε, τα ζαίτας τοφριδίατε ετράβαναν τον ανθρο-
πον. Με τον κερον έλακσεν εγέντον εσιλέμορφος. Το χαμόγελονατε, ντο
εφίλατνεν μόνον γιατατον, εμάγεβεν τον κόζμον, το πρόσοπονατε γνωσ
κε εμορφιάδαν, ναζίκον κε χαιδεφτικον, το πόινατε λαμπάδαν, αφστια κε
χαριτομένα τα κινίσιζατε.

Ατότε ο Μαρτίνοφ εγρίκσεν, ότι γιατατον αλο έροτας κε αλα εσί-
λια αναδα τατινες κιν κε κι χριάσκυνταν.

Τιν ικογένιανατε κεγάπανεν ο Μαρτίνοφ. Κεγάπανεν τον πατέρα-
να'ε, τον πολκόβνικον, πυ εκυρουλέφκυτον, ντο εν τβοριανιν, κεγάπανεν

ταγύρια ταδέλφιας, νέος φράντος οφίτσερτς, που ασι κινούσαν το μπιτιν
εθαρς εκατίβαν. Κε όμως όλα τα βραδάσατ σοσπίτνατς επέρανεν, έκυεν
τα μετρεμένα, τα γνωστικά τα λόγιατς κεδέβαζεν σατεν κεκα τα πρότα
τα πιμάτατ, ντο έγγραφεν γιατατεν.

Παράχσενον! Απατότε πολα κερσ κεδέρασεν κε όμως αφα όλα
φένυντανατον παλεα, απόμακρα, αγίριστα! Να ετον σοστον ντο λέγγε
„αθανασία πειχίς“ ι πσι εκινυ που θα επεθάνεν οσίμερον, τα ίδια θα
ενόνιζεν για τοπσεζνον, το επίγιον τι ζοίνατ!

Εχόρτσενατς ι ρεβολιούτσια. Ι Νάτια έκυεν τα λόγιατ γεμάτον πά-
θος κε ενθουσιαζμον κε κεδρίκανενατα, ετίλιζεν κεδετίλιζεν σίφονα με το
σινίθιονατς κωματόπα χαρτι, εχαμογέλανεν κεδόνεν πάντα το ίδιον σχε-
δον τιν απάντισιν.

— Αφα εγένταν κε άλλοτε, Βαλότια. „Ολα τα επανάστασις αρχινυν
με το θάρσ κε με τιν ελπίδαν ότι θα κατιβάζνε σι γιν απαν τι „βα-
σιλίων τον υρανον“ κε ίστερα ασατόσκι νενκασίας κεραιοχισίας ταποτε-
λέζματα ίνε τιποτένια, ολίγα ρθυμολόπα.

Με κάθε πρόοδον, κάθε εμπροβολιν, ι ρεβολιούτσια επράβανενατον
περισότερον, όσπου επίκενατον ολοσδιόλυ τατινετ. Το εναντίον ι Νάτια
αφιερύτον περισότερον σι θρισκίαν, εδέβαζεν τιν αποκάλιπσιν, ενεμένεν το
τέλες τι κοζμι. Κι αετς πα ιμέραν προς ιμέραν επεκεσενόςκι, ο ίνας
τον άλλον κεδρίκαναν.

Σο οχτοβριανον τιν επανάστασιν για κάτι διαφορας με τι πολςσε-
δικυς, ο Μαρτίνοφ έπεσεν σι φιλακιν δύο εβδομάδας. Ι φιλακι αντι να
πλισιάζιατς περισότερον εχόρτσενατς. Ονταν εκσέβεν ασιν φιλακιν ι Νά-
τια ελογαρίαζενατον μάρτιραν, ενο ατος κατ μικρα „διαφορας“ ίσεν με τι
πολςσεδικυς.

Σα ίστερνα έπαπσεν να σιχναζ σοσπίτνατς, γιατι κεδόρνεν να ιπο-
φερ το τιφλον το μίσοσ κε τιν έχηριταν τικογένιασατς εναντίον σι ρεβο-
λιούτσιαν κε σι σοβετικιν κιδέρνισιν.

Το εμφίλιον ο πόλεμον εχόρτσενατς, για πολα κερσ, κε όταν ο
Μαρτίνοφ, κομμουνιστις πλέον, εγίρτσεν οπισ με το νικιφόρον τον εριθρον
το στρατον, κέμαθεν προς ετυφέκσαν τον κοντρεβολιουτςιονέρον τον αδελ-
φόνατς, ζατι κεδίγεν ίδενατεν, κε μόνον σο δρόμον όταν ετιχένενατεν,
εχερέτανενατεν απο μακρα.

Ι εμορφάδατς επερίσεπσεν, αλα επερίσεπσεν κε ι λίπι κε ι μελαν-
χολίατς, εχερέτιζενατον κιατε τερτλία κε παραπονιαάρκα κε κάθε σινα-
πάντεμαν εφίνεν κέναν γεραν απεσ σιν καρδίανατ.

Τελεφετέα έτιχενατεν το δρόμον το χιμόναν. Ανάμεσα ασα πατό-
λια τι σσιονι, ντο εκατίθεναν αργα αργα κε πεγνιδιάρκα, κάτασπρον κε
διάφανον μαγναδ, επρόβαλεν έκσαφνα το παντέμορφον ι φιγύρατς. Εσώ-

μοσεν, τα παύλια τι εσιονι χαιδίζνε τα μαλίατς, έλαμπσαν τολόμαβρα
τομάτιατς. Εφτιλάκσεν ι καρδιάτ, εχερέτιζενατεν. Αντεχαρέτισεν εχίνε
λιπιτερα κε αχτλίδιχα κεπέρασεν...

Το πρότον ι αγαπ τεμον, το πρότον κιστερνον...

Εμυρμύρτσεν, χορις νακύγιατον κανις, λόγια αγάπισ, λόγια τριφερα,
λόγια ντο εβγένε ασιν καρδιάν ντο βρυλιζ. Εβγένε τα λόγια, ταγιανέβνε
σα κλιστα τα εσίλια, κλόσκυν οπισ, κρεμίυν μαργαριτόρια σταλαγγίτας ι
καρδιάς το κωιν.

Αετς πα ολόκληρον χρόνον ζυν ι διάτυν ζέναν πολιτίαν γιαν-γιανα
κε όμος θυνα κε θάλασας χορίζνατς. . . .

Πάγνε ι τρίατυν λιγάρια, χορις να ομιλυν κι ο καθένας νυνιζ τα-
τυνω . . . Αχα το ζαπορ τι παχτζες, αχα ι πασχαλια κε τακάκιας,
τα κλαδιάτυν κρεμαγμένα εχς ασο ζαπορ.

— Ει, αλο ντο στέχομε, ας αρχινόμε ασι γονίαν, λεί ο Σταλμάχοφ.

— Ασι γονίαν;

Τοςπιτ τεκινες, κόκινον, τυβλόχτιστον κι ας αραμάδας τι στάβνις
τσαρानιζ γλικέα κε χαιδεφτικα τοφος, οπος άλοτε, σε χρόνια περαζμένα!..

— Τοβάριςς Σταλμάχοφ, εγο με κανέναν τρόπον ατυπες εοςπιτ
κεμπένο.

Παρακαλο δεβάτεν εσιν ι δι, εμεν αφίστεν. — Κε ιδιέτερα πα σο-
τίνατ κεκα. — Σιντροφε Σταλμάχοφ, ατυπες τεμον γνωστι ζυν κι τεριαζ
να πάγο . . . Ζιτο σιχόρισιν . . . ίστερα θα ομιλόσε . . .

— Καλον καλον. . . Αζκαλι θενεσπάλνα . . . ντο ίσε εντόπιος,
εμυρμύρτσεν ο Σταλμάχοφ, προσεχτικα κε χοροιδεφτικα ετέρεσεν τον
Μαρτίνοφ.

— Πάμε, — λει τον άλον τον σιντροφονατ κερχίνεσαν να κρύγνε δι-
νατα σιν πόρταν.

Δοναρ μελεσιδι, θοίζνε απες σο μιαλον τυ Μαρτίνοφ τα σκέπισι
κε τα σιλόγισις κε όταν έτρικσεν ι καλίτκα κέναν φοβιζμένον λαλία εφó-
τεσεν „ντο θέλετε;“ ι καρδιάτ σίτια χτιπα άμον σφιριν, με απελπισίαν
ανδροπ, πυ αποφάσισεν ναφτοκτονα, εσέβεν σιν αβλιν πρότος, αποπισ κι
σιντρόφιατ

Ασο εχοτινον το χοριτορ επέρασαν σο γνωστον για τον Μαρτίνοφ
τιν τραπεζαρίαν. Το απαζζυρ φοτιζ το δομάτιον κι ολόγερα σο τραπεζ
ι ικογένια πίνε τζάι. Ι τραπεζαρία, τα μόπιλα, ολα όπος έσαν εκίνο τον
κερον, πυ ο Μαρτίνοφ εσίχναζεν κάθε βράδον σαφτο τοςπιτ.

Αχα ο πολκόβνικον ο Ροστόφτσεφ, κοντος, κσερακιανος, με σολε-
μένον φρεντζ, σομιάθε απαν πρσινίζνε τα μέρι, όπου άλοτε έστραφταν
τα χρισα τα παγόνια. Ατόρα ο Ροστόφτσεφ δουλεβ σο βοενκοματ. Τα
εσέριατ, σίτια τρομάζνε, αραεθ νεβρικ κε να δικ τιν υτοστοβερένιανιτ.

Αχα κε η γυναίκα, εμορφος, ιπικιλέα κηρία, με οχρον πρόσωπον κε οματία, άμον τι Νάτιας . . . Χωρις νη εκον αποκαθινγκιαν το κηφάλνατε, εκτακολυθα να επονηζ τα ποτίρια.

Ση γονίαν τη τραπεζι η Νάτια, με οσπιτιανον φόρεμαν. Με αγίκεν φόρεμαν πολα κερον κιδενατεν ο Μαρτίνοφ. Εσκόθεν ασο εκαμνίνατε θημερόντα κε ταρασσιγμέντα εν. Ο Μαρτίνοφ εγρικάτο ασα μιασιδάς τη προσοπίατε, ασα μιασιδάς τα πολιγαπεμένα, ταλιζμόντα. Αποκις ασι λάμπαν θηλ να διακριν τη μισιαφιρτε, τίναν κενεμένιν Τομάτιατε εντίκρικαν τον Μαρτίνοφ, εγνόρτεσαντον, επάντεσεν η όπισιατε . . .

Εχερέτικανατεν κε ση στιγμιν εμετενόισεν.

— Γιατι . . . κητέριαζεν ! . . . Το λάθοσ εγέντον . . .

Εκίνε εκλίστεν, κητ έπεν τη μάννατε, σοτίνατε κηκη. Η μάννατε έσκοσεν το κηφάλνατε, ετέρεσεν ζον Μαρτίνοφ μερέαν.

„Αλοσ πα πίοσ εν άραγε, πυ κήθετε σο γιανατε κηκα, ιπικιλοσ, εμορφος, με ταδιάντροπα, τα γομάτα κηκίαν, τα γριζα τομάτια, τίνοσ τοκόμεντα εκσεταζ με προσοκιν ο Σταλμάχοφ; Να μη εν αραβοκαστικόσασ;“ νονηζ ο Μαρτίνοφ.

— Βλαδιμιρ Σεργέεβιτς ντο κηγνόρτεσεζμασ, λέη η μάννατε μέναν προρο ιπερίφανον τρόπον, ζίτια τερι τον Μαρτίνοφ κηκεκη κλόσσεκτε ζον άντρανατε μερέαν — Αντρόσσα, τέρενατον, ο Βλαδιμιρ Σεργέεβιτς.

Εγρικη ο Μαρτίνοφ ποσ προζβάλατον, ελεπ σο πρόσωπον τη Ροστόφτεσβ ζογραφιζμένα το μίοσ, το θημον, κινάμα, κε το φόδον. Ελεπ ποσ η κιντρόφιατ πα απορον κε με ζαροτον οματ τερόνατον. Μολα τάφτα περ το εσερ τη Ροστόφτεσφ το κητάκσερον, τη Ροστόφτεσβασ, το κηρίον κε αδιάφορον, απαντα κιν ερότικινατε, βότι η γονίκατ εβρίυνταν ση Σιβηριαν κε κηνέναν ίδικιν κησεσ απατυνοσ κε περα ση Νάτιαν μερέαν. Επέρεν το εσέρνατε, ετέρεσενατεν απεσ ζον πρόσωπον, αντίκρικεν το έμερον, το κηιδεσφτικον τιν οματέανατε . . . Σον πρόσωπονате ελαμπκεν κηζβίεν διαμιασ το γλικιν το κημόγελον, εγομόθεν η γύλατε, κε εκσέθεν βιαστικη κηπέρασεν σο διπλανον το δομάτιον.

Στεκ απολιθομένοσ ο Μαρτίνοφ κε σοτίνατ κηκα ποσρετιριζ ο Σταλμάχοφ. „Τελίοσον αγλίγορα, θη πάμε κερον για κησίμον κηχομσ“ . . .

Σο δρόμον ο Μαρτίνοφ προσπαθη να δικεολογίστε . . . Λέη ποσ εν παλει εγνόριμη όλιατυν ρεακσιονερ . . .

— Εκσέρατε, εκσέρατε, — διακόφτιατον ο Σταλμάχοφ, οκεριτε εστοφέκσαν το γιόνατον τον πορούτζικον Ροστόφτεσφ. Ικοπηι ανθρωπ εν. Ατόρα πα κιδετα; ίνασ βρενεσπετε εκάθυτον με τεκινος, η φαμίλιατ Ρέπιν. Τεέκσερ, ντο εν κιατοσ; Τα κηρτίατ όλα τακτικη εν, έχη κε ζαμέτκαν τη κομεντάντυ τη πολιτίασ. Τεσον η γονάη ντο, με τον Κολτζακ έριγαν;

Ο Μαρτίνοφ εταραξίεν, πολεμα να εκσιγίζιατε τιν ιπόθεσιν· λέιπος απο πυρζυάζικον ικογένιαν κατατάετε, ότι ο πατέραςατ εν καπιταλιστις κε ίσσειν δερματι ζαβότια αδα σιν πολιτίαν. Ι γονίσατ εβρίουνταν ατόρα σο Χαρπιν, αφτος ομος προπολυ έκοπσεν κάθε σχέσιν με τατυνος.

Ο Στολμάχοφ τιδεν κι λέι· αφτ τσιγάρον σο τσιγάρον απαν. Εμπένε κε ζάλα τοσπίτια με τι σιραν κιόπυ πάγνε ι ανθρωπ φοβιζμεν κε αχ- παραγμεν εροτύνατς· „ντο θέλετε;“

Σιτιτ εκσεταζ μηχανικα τα λιγδομένα τα τοκόμεντα, σιλογίσσκετε ο Μαρτίνοφ, ότι με τι Νάτιαν έκοπσεν κερύκσεν διαπαντος, ότι επέρασεν κε το τελεφετόν, το σκληρον τι δοκιμασίαν κε εν πλέον άξιος να λογαριάσσκετε κε να εν κε σα ζοστα κομυνιστις.

Σι Ροστόφτσεφ τοσπιτ ισιχασαν, εκάτσαν, εκσαχολυθον τσ τζάινατον χωρις τι Νάτιαν, κε ο Ρέπιν, ζίτια δι τέφκερον το στακάνατ τιν χοζιά- ικαν, εροτα.

— Ο κομυνιστις, πυ έτον προ ολίγυ αδα, γνωστόσσεσυν εν;

— Μάλιστα, — απαντα εκίνε, — κιαπο καλον ικογένιαν κιόλα, ετε- λλοσεν το γυμνάσιον, άλιτε σιχνα έρχυτον ζοσπίτνεμυν, εν όμοσ κερσ πυ έκοπσαμε ολοσδιόλυ τα σχέσις.

— Αφδάδικον κε ιπερίφανον πεδιν ετον πάντα, — έρπακσεν το λόγον ο Ροστόφτσεφ, — κελίγεν ενόθεν κε με τι πρόστικυς τι πολυσεβικυς. Ατο- ρα πα κίδετε τιν αδιαντροπιάνατ; Πόσον αφθάδις κε ετεπσίσις πρεπ να εν για να τολμα να φένετε ζοσπίτνεμυν. Εσιμπάθανεν κε τι Νατέζζταν έναν κερσν. Ντέγεντον κιατε; Νατέζζτα, Νατέζζτα; — φοναζ, — έλα, ντέγεντε;

— Αντρύσσια, — λέγιατον ι γινέκατ με παράπονον, — άφσατεν, μι πιράιζατεν!

Ι Νάτια κι χιμάτε, προσεφχιν εφτάι ολόθερμον κιαπο καρδιάς, πα- ρακαλι για τον Βολότιαν. Οχι για τον Βολότιαν, πυ κάμποσα χρόνια απαδα κερπροστα εφίλεσενατεν σα ζσίλια σο παγοδρομ, όχι για τον Βο- λότιαν, τίνος γράματα ακόμαν φιλατ, άμον πολιτίμα κιμίλια σο κλιδομέ- νον τιν κασετίαν απεσ, όχι για τον Βολότιαν, τον νέον τον πεδαν, με τέμορφα, τα γαλανα τομάτια, με το ροδοκόκινον, το έφθιμον, το γελα- στον τον πρόσποπ. Για τον ατοριζνον τον Βολότιαν παρακαλι, για τον Βολότιαν τον αδίνατον, τον κσερακιανον, με τα μεγάλα τομάτια, για τον Βολότιαν τιναν ιδεν σιν καρδιάν τυ χιμόνα απεσ, απαν σιν πόρταν τυ σοβετικυ γραφίυ με τα γραζμένα τα ποτίνια, τα τακόνιατον δεμένα με κυνάπια. Για τατον τον Βολότιαν εφτάι ατόρα τιν προσεφχίνατς, γιατα- τον παρακαλι.

Πολα κερσν εκράτεσεν ι προσεφχι, πολα πράματα εντύναν σο νό- νατς πολα έκλαπσεν ι Νάτια. Ι καρδιάτς αραεθ αγάπιν, ζιτα το νέον, το ζοστον, το εφτιχιζμένον τι ζοιν, κε τομάτιατς περτελεμένα εμποδιζ-

νατεν κε κεπορι να ελεπ το φωτινον το δρόμον, ντο εδιάλεχεν εκίνος, τιναν αγαπα. Κε ντέφται ι Νάτα; Παρακαλι τον θεον, να ρον τιν περσι ταμαρτολυ το Βλαδίμιρ, παρακαλι τυς αγίυς να φιλάτνε ασο καχον κια- ρον κίνδινον τατινες τον Βλαδίμιρ.

Αναστεναζ, κλεί, εφτάι γονατοκλισίας, κρύι το κιφάλνατς ρι γιν, εμπροστα ρο μισοκώτινον τιν καντίλαν κε ρα ρκοτινα τα ροφάτια τον αγί- ον. Κιασο γιτονικον τιν κάμαραν, ι μάνατς οκσιπόλτος, όραν εν πυ ρτεκ ριν πόρτανατς εμπροστα, ακύι πορ κλεί, το ρπλάχονατς το πεδίνατς κε κλεί κιατε.

Ι πολιτία κιατέ, εκατοντάδες όμορ κομυνιρτε, εκραχολυθον τι δυ- λίανατον. ρι μέρην τι ύλιτςαρ, ρα διάφορα μέρι ρτέκνε πικέτα, ι ρυκο- βοιτέτελι τι οπλάβασ γιρίζνε ρα ραγιόνια κε τα τρύικαρ εμπένε κεβγένε ρορπίτια, αργίζνε δέκα δεκαπέντε λεπτα ρο καθέναν, ρκόνε αρον ιπνον κεβγάλνε ρο δρόμον μισοκιμιζμεντς αχπαραγμεντς, παραδίγνατς ρα πι- κέτα. Ατιν κοβαλόνατς ρο κεντρικον το ρρταπ τι οπλάβασ, οπυ ο Γορ- νιχ, άγριπνορ τρία ιμερόνιχτα κατα ριραν, εφτάγιατς ρεγιστράτςιαν, αφυ πρότον εκρεταζ κε μάθαν ντο ιν κε ντο κιν.

Ο ιδεν, ανικσιάτικιν ιδερ, εφότακρην αρην ανατολιν, όταν ο Μαρ- τίνοφ πιναζμένος, ρκοτομένος αρην αιπνίαν, επέραρην ριν κατικίανατ. Πάι, το κιφαλ κλιμένον, κιασο έμπα κέβγα ρι χόραρ τα κρεβατοκάμαραρ, εθαρι κατ εκολίεν απάνατ, εμυρταρίρτεν κεμπροστα ρομάτιατ, όπορ κα- λιδορκόπιον περυν τα κρεβατοκάμαραρ κε τα φιρσιγονομίαρ ντο ιδεν ρον κερων τι οπλάβασ.

ρυμα ρορπίτνατ έτιχεν έναν πλακάταν, κολιγμένον ρο τυβαρ ίναρ κραρνοαρμείτςορ με κόκινον ρυπάχαν, εφτάι ιντατ ίναν τζαρυχοφορεμένον μυζζίκον. Ο μυζζίκον τεα οργον χοραφ, κατ έναν πράρσινον μόντςαν, πυ νε χοραφ ρμιαζ κε νε τιδεν. Ιδενατο ο Μαρτίνοφ κεπίκεν παρατίρρρρρ τον εαφτόνατ, το ότι ετάρακρην ι καρδίατ γιαφτο το άτεχνον κε το χοντροδυλεμένον τιν πλακάταν . . .

ΚΕΦΑΛΕΟΝ IV.

Ι Λίζα Γριάτζεβα, διαρκαλτςα ρο κραρνοαρμείκον το ρκολίον, τρερρ λιγάρια, νερα κε τζαμύρια κι τερι, αγλιγορι για να προφταν ρο ρυπό- τνικον. Κε με μεγάλον εφχαρρίτςιρριν ιδεν τι ριντρόφςατς, πυ ετοπλαέφταν κε με γέλτα κε μαρχαρρίαρ ετιμάρσκυν να πάγνε ριν εργαρρίαν.

Μιχρακατάθετορ, ζαγιανέρα, πάντα αμιλετορ, πάντα νονιγμέντςα, κιαν τιχεν κε κάποτε ανθιζ το χαμόγελον απαν ρο θραρρκοκομένον το πρόρροπονατς, όπορ τυ ιδε ι αχτίδα απαν ρο γερρριλυκ, έναν ρτιγμιν μόνον κρατι, περαν κε τον τόποναθε περ ι λίπι κε ι μελαχολία.

Η Λίσα εφτά αριθμητικὴν τὴν κρασνοαρμείτους, καὶ τὸ ζοῖρον, τὸ κοδονιστὸν ἢ λαλίαν, πῦρ καὶ μαθητικὰ τὰ χρόνιας ἐστόλιζεν τὸ χορὸν τοῦ γυμνασίου, ἀκουσάτε οὕτως ἀσὰ τζαμιχιάνα τὴν μαγαζὶ τὸ κεντρικὸν ὁδόν, ὅπου εὐρίσκετε τὸ σχολίοναυ.

Ἡ Γριάτζεβα, μαζλόμκον καὶ δὴλον πλάζμαν, ἀσολτς τραβίστε, οὕτως φογάτε. Ἡ γονέαυ ἐπέθαναν πρὸ πολυ, ἀπὲ ἐτράνινεν εἰς χόρας τοσπίτια, ὅπου ἀσὸ μιτίναυ ἐβγάλαν τὸ πρῶμιν ντὸ ἐφάζναυαυ. Γιαφτὸ ὁ φόβον καὶ ἡ δουλία κατάντισαν φυσικὰ ἰδιόματα γιὰ τὴν μίρσαν τὴν ὄρφανιν. Ὄταν ομιλᾶνεν, ἐπιάσκυτον ἀναπνοίαυ, ἐκόπυτον ἢ λαλίαν. Κάθην βράδον ἐπίνεν προσεφχας καὶ γονατοκλισίας, ἐπαρχάλλεν τὸν φοβερὸν, τὸν πανάγαθον, τὸν παντελείμοναν τὸν θεόν, τίναυ κίδεν καὶ τίναυ κέκσερεν ἀν ἐν κίαν κεν.

Σὶν ἀρχὴν ἐφογάτον καὶ τὴν κρασνοαρμείτους, ἀνκε ἀπὴν ἰσὶχα καὶ μετὰ μὲν πρὸς οὐκ ἐκῶν τὸ μάθεμαν. Ἐστενοχορέφκυτον, ἐτρόμαζεν, ἐκοκινίανεν, ἐπεκοκινίανεν, ἐφογάτον γιὰ μὲν θὰ πέρναυεν εἰς ματαυ, γιὰ μὲν θὰ πρὸξβάλναυεν. Ἐκόπυτον ἢ λαλίαν ἀπὲ εἰς μέσεν, ἐβχσανίυτον καὶ μίαν κενεμένεν, πότε θὰ περᾶν ἢ ὅρα καὶ θὰ τελίον τὸ μάθεμαν.

Ἐναν φεβρουαριανὸν ἡμέραν, μετὰ κρὶον παγερον κερὸν, τὰ ἐσέριαντς γοντζαζμένα ἐτρόμαζεν εἰς ἐπέγγεν, φορτομέντσα τὸ σακιν, μετὰ τὸ παγιόναυ. Ἐτζάτεπσαναυεν δι, ἀπαθὰ κιαπαν κρασνοαρμείτς, μαθητέαυ. Ἐχπαράεν, ἐκοκινίτςεν ἀπὴν ἐντροπίναυ, οὕταν ἰδεναυ. Ἰναςαυτον, γαλανομαυ, εἰς τοσ βελικάνος, ἐπρότινεν νὰ βοιθάυεν, καὶ χωρὶς ναναμεν τὴν σινκατάθεσιναυ, ἐρπακσεν τὸ σακιν ἀσὰ ἐσέριαντς, ἐσκοσεν κέσιρεναυ ἀπαν σομίναυ, ἀμὸν πεγνιδόπον.

Ἀπολίγον ὀλίγον ἐσινίθιζεν τὴν μαθητέαυ, ἐτέρνεναυ μετὰ θάρος ἀπὲ σομάυ, ἐγάπεκεν τὴν ἐργασίαν κερπροσπάθευεν νερτάι τὰ μαθέματαυ ὅσον τὸ θίναυτον ἀπλὰ καὶ ἐφκολονόετα.

Πρὸτα κιαρχὶς ἐτρόμαζεν, ὅταν ἐκῶεν τὴν λέκσειν ρεβολιύτςια, ἐφαντάσκυτοναυ κατ' ἕναυ φοβερὸν, ἀγρεν, ἀρζόβαλον, ἀκαταλόγιστον θίναυμιν, σιντάραγον ἀγάπιν καὶ μίσο, χωρὶς σίνορα καὶ τὰ δίο. Ἀτόρα, πῦρ ἐπσιχολόγεκεν τὴν μαθητέαυ καὶ ἐγίπεσεναυ, ἐξέδεν καὶ εἰς ρεβολιύτςιαυ τὸ νόιμαν, ἐγρίκεν ντὸ ἐν καὶ ντὸ ζιτα. Ἀπὲ εἰς καρδίαναυ ἐσχεδιάκεν τὰτινες τὴν ρεβολιύτςιαυ, τὰτινες τὸν κομμυνίζμον καὶ τὸν Χριστόν, τὸν γίον τοῦ Ναζορέου τοῦ τέκτονα, τίναυ ἐθεόραυεν βασιλέαν τὸν οὐρανόν, φοβερὸν καὶ τρομερον, ἐκατ' ἔβασεναυτον εἰς γιν, γιὰ νὰ εφτάι ἰπεράστειν τὴν ρεβολιυτςιονέρυ καὶ οὕτως, πῖος πολεμῶν γιὰ τὴν ἐφτιχίαν τὴν ἀνθρωπότηταυ.

Ἀτόρα ἡ Λίσα μετὰ ἀγάπιν καὶ σεβάζμον περὶ τὴν κομμυνίσταυ, σίχνα εὐρίσκετε εἰς σιναναστροφάσαυτον, κάποτε ὅμοι ελεπ μερικὰ δουλίσαυτον, ντὸ θάλναυεν εἰς σιλόγισιν. Προπάντον πηράτε, ἐμπεν εἰς ἱποπέσαν

όνταν ελεπ τα φερσίματα τυ βοενκομ τι παταλιονι τι Τζεκας, όπου εφτάι μάθερμαν ι ιδία τι κρασνοαρμείτσους. „Αγικς ανθροπε, ποσ κρατόνατε εν πάρτιαν“ νουιζ κε ερεθίσεκετε, όταν τερι τα λαχιρόθανι τα σαπόκια τυ βοενκομ, το κόκινον το καλιφε το πανταλόνατ κιόνταν ακήι τάσσεμα τα λόγια κ ελεπ τάπρεπον τι διαγογίνατ με τι κρασνοαρμείτσους.

Ι Δίζα ζι ερεπιτ τυ Σενάτορ, έναν στενον κε μακριν κάμαραν, άμον επίτζκας καρόπκαν. Μόπιλα τιθεν κεςε, εκτος έναν σανδοκρέβατον εσεπαζμένον με λεγνον πάπλομαν κε έναν φιτον τύγιας.

Ι ματαμ Σενάτορ ατο το φιτον πα κι θα εφίνεν εκιαπεσ, αλα κεχόρεσεν ασιν πόρταν. Ι τύγια εκσεράθην ασον πάγον, επιδι σο δομάτιον απεσ πέσσεκος κι πιαν κ ι Δίζα, ονταν εχύτε ασον πυρνον κιεσερ ιμέρα εν, νίχτα εν, γιατι ασο μον κε μοναχον το παραθιρόπον τι κάμαρις, εσεπαγμένον ασον πάγον, το φος κι διαπερα.

Τζάι ασον πυρνον κι πιν ι Δίζα, επεσινίθιζενατο. Οσίμεριν όμως πριν να πάι σο εσπότνικον ι καρδιάτε επεθίμεσεν να πιν κατ ζεστον.

Σι χοζάικας τιν κόχνιν χοχλακιζ το σαμοδαρ, το θύτορον τσιριζ σο τιγαν, ι ματαμ Σενάτορ ετιμαζ λεπέσσεκας για το τζάι, ι εβαδία τι κόχνις περα κε σο δομάτιον τι Δίζας.

Θελ να πεσαλαφα ολίγον βραζμένον νερον, αλα κι τολμα, φογάτε...

Κεσαν θα πέρνατεν κε ετέκνε. Ο γοσποτιν Σενάτορ ας εν, ι ματαμ Σενάτορ ας εν, μισυν κε εχθρέφκυνταν, όπος τον σαταναν τι κομουνιστας, τα κόκινα τα σιμέας, τα πλακάτας, τα „ζουλιχτα“ τα ονομασίας τι υτζρεζζτένιας. Εμπροστα ει κομουνιστας τ „αφθάδις“ κε τ „αγριάνθροπουσ“ γίνταν πρόατα, ελνίχα, κε όλον ι κακία, το μίσοσ κε ι εχθρατυν κολονκιθ επαν ει Δίζας το κιφαλ, επιδι ατε εν μαζλουμ, αθόν πλάζμαν, εφτοσσεσα κε εν πάρτιαν πα κεν γραμέντζα. Ατεν ότε φογόνταν, κήτε λογαριάζνατεν.

— Τι σαλαχαναν, τσα χριστιανέσα εν κέλα, προσεφχιν εφτάι! . . . κιασάλο το μέρος μαθιζ κε τι πρόστικος, τι άτιμουσ τι κρασνοαρμείτσους... Κε ντο μαθίζιατε; . . . Να κλέφνε, ναρπάζνε κε να εσκοτόνε . . . Αλο ντο θα μαθίζιατε, πεσαλ ο γοσποτιν Σενάτορ.

— Κεμνέστατεν, απραίαμ απάνατε, ι εκρόφα, ι πρόστικος, κε βέβεα με τιναν κλέφτεν κομισάρον ζι αστεφάνοτος, — περτζιλιαεθ ι ματαμ Σενάτορ.

Ατα τα ομιλίας ίχαν αναμετακείατυν εν κόχνιν απεσ ο κίριον κε ι κηρία Σενάτορ, όταν ι Δίζα ένιχεσεν με διλίαν τιν πόρταν, το τζαινικόπον τρομαζ σα εσέριατε κε με παρακαλεστικον τρόπον λέι: „Γίνετε ολίγον βραζμένον νερον να δίτεμε;“

— Εμικς πορτζυάδες ίμεσ, ασεμασ ντο πεσαλαφασ; κλέπεσον, άρπαχεσον, ι τέχνιεσον ατο εν, τζιβιζ, άμον μοχτεροσ ι βαρελοκιλυ ι ματαμ Σενάτορ κιάντρασαιε, ο Ραφαιλ Αντόνοβιτε, ταμαμλαέβιατεν.

— Σοστα λείψε, κλέφτρια ίσε, αφυ κε εγενετς έναν κέναν μετατυνου τι ραζπόνικυς . . . Αμα στα εσι, τεσέτερον ι σιρα πα έρθεν . . . Ο λαοσ . . . ο λαοσ θα εκυτε σο ποδαρ κιόλτζεσυν, όλεν τι εσάικα-νεσυν σι μασσερι το ετόμαν θα δεβαζ.

— Οχι, αετς κεν, ι κομμυνιτε καλι ανθρωπ ιν, για τιν εφτοχο-λογίαν προσπαθουν. Ατα μόνον επόρεσεν κε ίπεν ι Λίζα, κιατα πα όλνα ίπεν εκσέβεν ι πεσσίατς.

Εγίρτζεν σιν καμάρινατς, ανασιρ, κλεί, ενέσπαλεν κε το τζάι, εκα-τίβεν βιαστικα τα εκάλας κεκσέβεν σο δρόμον . . .

Ερθεν έβρεν τι σιντρόφσατς, για να πάι μετατυνου σο κυπότνικον. Ι γιατζέικα τυ Πολιτοτελ εκσέβεν σο δρόμον. Πάγνε ταραγα, γελυν, χον-τρολαλυν, εμπροσια το κόκινον ι σιμέα με τα κομμυνιτικα τα λόζυγκια. Ασα διάφορα μέρι εθύρτζικσαν κε τάλα τα πάρτιας με τα σιμέασατυν ι εργατ τυ τεπο, ι σιμέατυν ασο 1917 με το λόζυγκ „Ιρινι σα καλιθια, πόλεμοσ σα παλάτια“. Αχα κε ι πετζάτνικι, τζαχριασυζ, καμπυρομεν, αχα κε ο „Σίδεζμοσ τι νεολέασ“, νέικα ζοιρα πεδιά, ι σιμέατυν μαχριν κε πλατιν κε απαν ζογραφιζμένοσ εργάτεσ, το τζακυτόζνατ ασατον κε τρανον, κατιβάζιατο με δίναμιν σαγμον.

Πάγνε ζίτια τραγοδυν επαναστατικα τραγοδιάσ, όποσ τιχεν. Εναν πάρτια τραγοδι το „Ιντερνατςιοναλ“, διπλατυν ι εργάτιτεσ τι κόμμυνάλι ετολόβαγιασ τραγοδυν τι „Βαρσαβιάνκαν“.

Ο ίλεν εταράεν σα λίβια, όταν ι γιατζέικα τι Πολιτοτελι, με τάλα τα γιατζέικασ τι Γορ-ραγιονι εκύμοσαν σο γοροτςκόι σατ. Τακσινάρια κε τα χυζάρια μαβρογιαλιζνε σα εσέριατυν, ο κίποσ με τα δέντραθε, φανταζ αμον αντέλαν, τα κορόνασ κράζνε σα γιμνα τα κορφασ κε σα κλαδιά τι δεντρο ανάμεσα.

Αφα τα δέντρα, τα αφίλοτα ακόμαν, τα φιτρομένα αδα κιακι, χωρισ τάκσιν κε πυ όλα μαζι όταν περισατα σχηματιζνε έναν έμορφον σίνολον, θα κόφκυνταν οσίμερον, θα γίνταν κοντιλίδια κε γιαρμάδεσ κε θα ετιθάυν κιόλα.

Εναν κερον σαφτο τον κίπον απεσ, ακι σιν άκραν, εσπισιζνα, τα ιεσκιότα τα αλέασ, σα μιροδάτα τα ιωλιανα τα θραδασ, ο Μαρτίνοφ εβγενεν περίπατον με τι Νάτιαν. Εράεπςεν με τομάτιατ, ίδεν το δεντρον, σίνεσ λεπ απαν, μαθιτις όντασ σιν εκτιν τάκσιν τυ γιμνασιύ, εχάρακςεν με τιν κλιδίτςαν τι Νάτιασ τόνομαν. Οσίμερον ατο το δέντρον θα κό-φτιατο με τα εσέριατ, θεφτάγιατο κοντιλίδια! Κ ι πεσσίατ γομάτον γλικό-πικρον χαραν.

Γραντζανίζνε τα χυζάρια, σαλέφκυν τα δέντρα, τεντελίζνε, ρύζνε, τσακόνε ατα ατα τα κλαδιάτυν, τσακόνε κε τα κλαδιά τι γιτονικυ τι δεντρι. Κοντιλιδιάζνε τα κορμουσ, γιαρμαλαέβνε τα κοντιλίδια με τακσινάρια.

στειβάζονατα, γυρέβονατα ζάζονα. Τρέχονε εβονοιαζονατα τα διάκρια αζονα κοντι-
λιδιαζονατα τα κορμυζονα. Σον πριχομιάζονατα με ζον θάνατον απαν τα δέντρα
εβονοιάζονε με το πικροτον ι εβονοιάζονε τι λεφρι ενότε με το φρεζκόνολικον
το άρομαν τι ζιμιόζονα*.

ΚΕΦΑΛΕΟΝ V.

— Ει, ατόρα αζονα εφτόζονε κιαπέζονατα τζιγάρον, αζονα αναπάζονε με ολίγον.
Εδόνεπζονατα ταχτικα με το μεζιμερ πα επέραζονε, — δι κομάνζονατα με το
δονατον με το κοδονιζονατα τι λαλιάνατα ο Σταλμάχοφ.

Τα τζοίκιαζονα, το έναζονα κατόπιν ζον άλο τελιόνε το καπάζοναταζονατα κια
ο κίπον αντεδόνεζονε αζονα ζζαμαζονατα κιαζονα λαλιάζονα.

Ο Μαρτινόφ επέραζονε ολόζονερα. Το διάφανον, το αντελέζονε ι περτζονα,
ντο εζχιμάτιζονατα τα γιμνα τα δέντρα τυ κίπου, άλο κεν. Ντεπέζονατα ζον
ποδάρ, τα δέντρα, ζτέκνε άμον ορφανα με ζαγαπζοναταζονατα. Πριν αζονα κα-
φέζονατα τι κλαδι αναμετακζονατα, διέκρινεζονε μικρα κομάτια υραζονα, ατόρα ενίζονατα
πανίπζονατα πόρταζονατα με πλατίμακρα παράθιρα απότυ ανάμεζονατα λαμπ με
παρλαεβ ο ίλεζονα.

Επέραζονε ο Μαρτινόφ τον ίλεζονα, εζαντιλιάζονατα τομάτιαζονατα, επικνη-
τζάμλικεζονατα. Εζάνθοναταζονατα πον μακρα, ζα ζκοτινα ταθλαζονατα λαλόζονε πετινι
με τα πετινολαζονατα, θολα κιακαθόνεζονατα, αντιλαζονατα ζάλο τιν άκραζονατα τι
πολιτιάζονατα. Ιδον γίρο, γίρο τον κίπον, επετίποζονε ζον μιαλόζονατα απεζονατα
εζίθαζονατα τι κζιλι, τι ζιζτροφίον τα φζιζογνοναζονατα με έβρεζονατα, ότι ατοζονατα πα
εζζ μερτικον ζον μεγάλον τον αγόναν, ζον μεζαλεπίθολον τιν επζαζοναταζονατα,
ζον πολιόζοναταζονατα με πολιζίνθετον τι ζιζαβλιάν. Επέραζονε επεργον μεζονατα ζον
διζκοζονατα το προτζεζονατα με επλίτοζονετα επι τέλουζονατα αζονα μαραζονατα τι ιντιλεζοναταζονατα.

Ο Σταλμάχοφ με ινοζονατα ζαζονατα κλαδιζονατα περιόζονατα ζον ζζέρζονατα, περα
εμπροζονατα αζονα εζίθαζονατα τι κζιλι, μεζονατα με γραφ ζον ζιζιοματάζοναταζονατα πόζονατα
δυζονατα επένζονατα.

— Σταλμάχοφ, για έλα μεζονατα μεζονατα τα κζιλα. Εγο εθαρο
ζάζονατα ιν με ο Μαρτινόφ λεί όχι! — φοναζονατα ι Σίμκοβα, περ τον Σταλ-
μάχοφ αζονα ζζερ με κοβαζοναταζονατα ζάλο τιν άκραζονατα, όπου δυλέβζονε ι γιζνεκ.

Ι Σίμκοβα επόνεπζονατα εκζόνιαζονατα καρδίαζονατα, ο πρόζοναταζοναταζονατα θρύζονατα εβ-
γαζονατα, το μαντιλ τι κιαζοναταζονατα εδόνεζονατα ζον γιζαν απαν με τα κατζοναταζονατα, τα
χριζοκζοναταζονατα τα μαζοναταζονατα εκζοναταζονατα ζον πρόζοναταζοναταζονατα απαν. Ζατι κιαζοναταζονατα
ζονε. Πον εν ι ζοθαρέζονατα, αφζοναταζονατα ι Σίμκοβα, το μεζονατα τι παρτζομι κια
δεφθίνζονατα τυ κουλτζοζοναταζονατα;

— Κόπιζονατα κεν, άμα ποζονατα λιφζοναταζονατα με κεν, μπράζοναταζονατα! Ενεά κζονατα
κα επόμε επίμα ζοναταζονατα εζίθαζονατα — λεί ο Σταλμαχοφ.

* Περιόζονατα ζ. μ.

Εκάτσειν απαν ζέναν κυριν, εκζένκεν τιν ταπακέρανατ, τα τσιγαρόχαρτα.

— Ορίστε, Σίμκοβα, τιλτσον κези έναν τσιγάρον κε πέμας ντο καλα χαπέρια ένκεσ ασι Μόσχαν.

— Κσαν για τι Μόσχαν!... Οσίμερον, πέντε φορές υς ατόρα ομίλεσα για τι Μόσχαν, ενενκάστα — λεί, ζίτια γελα ι Σίμκοβα. — Περμέστε, το σαβάτον σο κοματικον τιν σαπράνιαν θα εφτάγο ταχλατ για το ταξίδιμ, ατότες ακύτε κε για τι Μόσχαν.

— Άσεν ατόρα πα κατ πέμας... για τα εντιπόσιςις τυλάχιστον!...

— Εντιπόσις!... αρ ασ εν.

Εζένκεν σο τσιγαρόχαρτον τι μαχόρκαν, ετίλτσενατο μαστοριακα, ενέβρεκεν με τα ζσίλιατς εκόλτσενατο, έπςςενατο. Εσιρεν οπισ τα μαλίιατς εφάνιθαν τα παράκερα κε τατέργιαστα με τα χρόνιατς τομαλοτα τα σύφρας τι κατσίιατς κερχίνεσεν.

— Εντιπόσις, ζίντροφι, όχι εφχάριστα. Εμισ αδα κιάλο καλίον ίμες. Εγιο εσχιμάτισα τινιδέαν, ότι ι κομμυιςτε τι Μοσχας, κε πρυ παντον το μεζέον ι σιρα, όχι διλαδι ι αρχιγι κε ι μάζα, κέχνε ιδέαν, κερχικυν ντο πράγμαν εν το αγροτικον ο όνκος τι Ρυζίας, πυ κοχλακιζ ολόγεραμυν κε ασινέσθιτα βοιθα σο χάλαγμαν κε ζιν καταστροφιν. Βέβεα ίνας Δένιν εγρικάτο, ίσοσ ασεμασ πα καλίον κε μετατον μερικι ακόμαν αρχιγι, ι περισότερι όμοσ, ακόμαν κελιν, πυ έχνε ιπέφθινα θέσις εγένταν μεζζάνι, εκάπεπσαν σο αστικον τιν ιδεολογίαν μερέαν. Ακόμαν σο παρτίνι τιν εργαζιανάτυν πα φένετε ι καζένςσινα κε το ότι τα όρασ κιλιζνε. Εγλίτοσαν ασα εκυτόρας τι πσομι κε τι θέρμασις, αφτο βέβεα εχι μεγάλον ζιμασιάν, κεπέρασενατς ι ιδέα, κι λέγο με επίγνοσιν, χωρις επίγνοσιν, ότι ζι Ρυζιάν απαν ι ζοι κεν κι ατόσον ανιπόφορον.

Ζοιρεβ ι Σίμκοβα όσον ντο πάι.

— Να τερις τα ζζυρνάλια κε τα εφιμερίδασ τι Μόσχας, όλια μελ κε γάλαν, περίφιμα πάγνε τα ιποθέσις τυ προλεταριάτυ κε τι κομμυιςτικις ρεβολιώτςιασ... Ερωτόσας αετς μι εν; Εφάρμοσαμε τον κεμμυιζμον, έχομε ζινιδιτον πέρα κε πέρα προλεταριάτον; Τι κλυπι τα χτίρια έκτακτα, τιδεν κέχο να λέο, τα μόπι λατυν ζιν εντέλιαν, τα κόκινα τα ζιμέασ όσον ντο θελτς. Τα πέσςκυς όμοσ κι πιάνε, γιατι καρθον κεν, πλίθος κι τοπλαέφκετε κε μόνον μικρα κύτζκασ δυλέβνε. Ιντιάν θέλετε πέτε τεμον ι ιδέα εν ότι εμισ οδακεσ, παράμερα ασο κέντρον, εβρίυμεσ σε καλίτερον θέσιν. Σα προβιντςιάλνι τα πολιτίασ, αγριπνόμε, προσέχομε, οσαν να εβρίυμεσ σο φροντ. Το φροντ τυ τακςικυ αγόνα ζεμασ περα...

Εζέβεν σο νόνιγμαν, τομάτιιατς επέραν σαπέραντα τα... μαθρομελιανία τα γιαζία, ντο φένταν ασον περίγρον τυ κίτυ.

— Εσι άμον ντο λες τεμεκ, ι Μόσχα για τεμασ χρίσιμον κεν, — έσιρεν με προφίλακσιν έναν λόγον ο Σταλμάχοφ.

— Οχι, ι Μόσχα χριάσσετε κε πολα μάλιστα, αν θέλετε να εκρέρετε. Ι Μόσχα εν το απαρέτιτον το εσταπ, το καθοδιγίτικον κέντρον κε ι Μόσχαν γίνετε σοβαρον εργασία. Ι Μόσχα εν ι καρδιά, το κριότερον ο τροχος το κρατικυ μηχανισμού, έστο κε αφτο ο μηχανίζμος κι δυλεθ κάποτε καλα. Εμεν ομος αν εροτάτε αδα άλλο καλίον εν.

Με προσοχ ν ακύγνατεν ολ, κε προ πάντων, ι Λίζα, πυ πολα ασα λόγια τι Σίμκοβας κεγρικα. Νυνιζ ι Λίζα, γιατι αδα σο ίσιχον, σο ιρινικον τιν πολιτίαν, ι Σίμκοβα λει ότι εβρίουμες σο φροντ. Σίναν αντίκρι εν αφτο το φροντ; ι χορικυς! Πος γίνετε αφτο, αφν ι πολυσεβικι για το λαον φροντίζνε.

Ο Ματυσένκον, το εκστοερικόνατ να τερικ, με μεγάλον προσοχιν ακύι τα λόγια τι Σίμκοβας, ο νόσατ όμως τρέκσερ γιριζ. Πύκες Όταν ι Λίζα, αφιορεμένη σιν ομιλίαν τι Σίμκοβας, ερύκσεν, χωρικ να προσέχι έναν γαρμαν, ετέρεσενατεν άγρια κεταζιρλάεπσενατεν με τοματ.

Τοτίνατ ακυμπιγμένον σιν απαλάμιανατ, με αγίκον ετάσιν, όστε να φένετε το ζμαλτομένον τάστρον ι γιακαν τι εσινελιάτ κενα γιαλίζνε τα κυμπιάτ, τεα ακύι, κι ατος, το εστοτον άλα νυνιζ. Νυνιζ, γιατι σο εσπότνικον κι ετίλνε μόνον απλυς αργάτας, κε ετίλνε κε ανθρωπς με μάθισιν, κε ανατροφιν, οπος τον Μαρτινοφ, τι Σίμκοβαν κε τον Ματυσένκον. Κε όμως ατος ατο πα οποικ κεφέκεν, ακριβος ι όρα ενέα εβρέθεν ι δυλιας το γιαν, είφονα με το σινίθονατ. Ατος ανέκαθεν τακτικος έτον, κέργιζεν ύτε σιν εκλιςίανατ, ύτε ι ελύζζπαν. Παστρικος κε ειδερομένος επολέμανεν να φένετε ι νατζάλνικυ τομάτια, επίνεν τι μετάνιανατ όπος πρεπ, εδίπλονεν τα δάχτιλατ, όπος απειον τα κανόνας τι εκλιςίας κε μόνον γονατοκλιςίας κεπίνεν, τζίνκι άναθα ντο εχαλάυτον τι πανταλονιάτ το ειδέρομαν, εγράφουσαν κε τα γόνατατ.

— Αχάτοχας ο Κλίμιν κε αποπίσατ ο Ζιμαν, — λει ο Σταλμάχοφ.

Ο Κλίμιν, ετίτια έρτε τερι αδα κιακι, κάτιναν αραεθ. Ιδεν τον Σταλμάχοφ κε τι ειντρόφσατ απο μακρα κεφόνακσεν:

— Ει, οργανιζάτορι τι ραγιονι, προς πάι ι δυλία;

Ο Σταλμάχοφ εστάθεν σο καραυλ, ετίκεπειεν τι εάζναν, τυφεκ τεινε.

— Δεκαενέα κύπικα βάζσε πρεβοςχοτίτελστβο! Σάλα τα ραγιόνια προς πάι;

Ολόγερα πυ έστεκαν εγριλέφταν ασα γέλτα, για το χομικον τι ετάσιν τι Σταλμάχοφ. Εχαμογέλασεν κε ο Κλίμιν, κε με το χαμόγελον ενεδόντινεν ι όπσιατ.

— Ι κρασνοαρμέιτσι, — εκσακολύθισεν ο Κλίμιν, ετίμασαν οσίμερον ι μοναστιρι τι μεσσιαν τριαντατέσερα κύπικα μπάρβο εατυνοσ! Κιαμ κικερέτε; Με τι κρασνοαρμέιτσις δυλέβνε κε ι πυρζζυάδες τιναν εγόςσεπσαμε σιν ανκαρίαν. Θέλοντας κε μι, ατιν πα το καπάλνατον επίκαν. Ι δυλία καλα παι, κι αετς αν εκσακολυθα εα τρία ιμέρες απαν θα βάλουμε σο όρόμον τα εσεελόνια...

Σο τέλος τι φράσις ι φονιάτ εκόπεν ασιν ζινκίνισι, ασιν χαραν για τιν επιτιχίαν, για τι νίξιν πυ σχεδον ασφαλιζμένον εν.

— Ο πσίχρεμον ο Ζίμαν πα επετράκοσεν οσίμερον, ελίγαν τα παθύριατ, τερέστιατον, — λεί ι Σίμκοβα ζίτια γελα.

Ο Ζίμαν στεκ απαν ζέναν κυριν, σπονκιζ τα πενσνέατ κε εκσιγιζ με πόθον κε με ζοιρότιταν σε μερικυς, πυ στέκνε ολόγερατ, ότι το ικοχιρίον τι κράι θα πάι περιφιμα...

— Κι λέγο ατόρα, αλα το πολα ασα ίκος χρόνια κιστερότερα. Κε γιατί: Γιατι έχομε τιν τόρφα. Ι τόρφα πλύτος εν, μάλαμαν εν! Κε οταν αδα ζιν ιμέραν νενκάσχυμε ατόσον, για να θάλο σο σσερ ίκος, τριάντα κύπικα κζίλα κεκίνα πα ιγρα κε καχορίζικα κε ιμπορι να μι πιάνε, κε κι θα πιάνε, ακυς τοβάρικς Κλίμιν, νυνίζο προς αδ:κα, σα ποδάριαμυν εμπροστα κίτε, άχριστον, αμέτριτον ποζότιτα θερμικισ ενέργιας. Πέντε βέρσσια εκς ασιν πολιτίαν επίκαμε ραζβέτκαν... Το παν εν να έχομε οφέτος καλον υραζζάι, νασφαλίυμεσ ασο προσωιν κε ναρχινόμε να καρπιτίζομε τα ζαλέζζια τι τόρφα. Εκσκαθάτορια έχομε, κατόρθοσα να φέρατα ασο Νίζζιν Δλάνσκι. Θα διορθόνοματα κιατότες ι δουλίαμυν δουλία εν.

Σίτια ομιλα, εκατίθαζεν τα πενσνέατ κετέρεζεν πονιρα ζι Γριάτζεβαν μερέαν. Χορις ματογάλια, άμον τυφλος εν κι Δίζα φένετε σομάτιατ έναν μαθιν μσμαντζέκαν κι ο πρόσοποςατς έναν μεγάλον, άσπρον στρονκιλον πενκ...

Επείλοσεν το ζυπότικον, εζέβαν κσαν ολ ζι γραμιν κε ζίτια τραγοδον εκλόσταν οπισ, να πάγνε σοσπιτίατυν. Ι Δίζα προσοχιν κι δι σα ποτίνιατς, ντο εγομόθαν νερα, τραγοδι με τι ζιντρόφσατς εντάμαν το „Εμπρος με θάρος, ζίντροφι...“ Δίπλατς πάι ι Σίμκοβα, πυ υς ατόρα για τι Δίζαν έτον νατζάλνιτσα, διεφθίντρια τι Κυλτπροςβετ. Μίαν δύο φορας εβρέθεν σο γραφίονατς, για „εργασίαν“ κε σο μεγάλον το τραπέζνατς εμπροστα, απάνατς κεκα το πορτρέτον τι Τρότςκι, εφάνθενατεν ι Σίμκοβα αφστιρέσα, ακινόνιτον πλάζμαν.

Ατόρα, πυ πάι δίπλα με τατεν, πυ εγνόρτζενατεν απο κοντα, ι Σίμκοβα εν απλύστατα έναν κοριτς έμορφον κε ζιμπαθιτικον, με χιτα, ασο μαντιλ τι κιφαλίατς αφκα χρισόκσανθα μαλία, με φρέσκον πρόσοπον κε κόνινα μάγλα.

Σον δρόμον, όλον τον κερν ομίλανεν μετατεν, για το σκολιον, για τι μαθιτας, για τα σχεδιάτς.

Ασο πλόζσατ ανάμεσα ι Δίζα εχορίεν, επέραζεν σοσπιτίατς το δρόμον. Απο μακρα φένετε το μεγάλον το δυνατον τοσπιτ, με σοβετικον βίθεσκαν, ολόγερα έναν ζοριν μικρα ο:πιτόπα. Ασο μεγάλον τιν πόρταν εκζέβεν κάποις με κάσκαν, με μεγάλον, κρασνοαρμέικον άστρεν σο στίθοσατ. Ι Δίζα εγρίκσεν διαμιας προς ο Ρέπιν εν.

Με τον Ρέπιν εγνωρίστεν τιν πρότιν ιμέραν, ότχν ατος έρθεν σο-
σπιτ τι Σενάτορ. Ο Σενάτορ ίσα-ίσα εκίνο τι στιγμήν ετάβιζεν με τι
Δίξαν, ίβριζεν τι Σοβετικιν κιβέρνισιν. Ατε ι καιμέντζα εκοκίνιζεν, ερε-
θίσκυτον, εγομούτον ι γύλατς, θα κλεί, εντρέπετε, κικσερ ντο να λεί κε ποσ
να αποστομον τον πυρζζουαν. Αναχάπαρα ενίγεν ι πόρτα κε με τον σα-
ριν τον χοντροκιλ τον φαιτοντζιν, εσέβεν απες κε ο Ρέπιν.

Ο Σενάτορ έτρεκxen σιν προαπαντίνατ.

— Το δομάτος έτιμον εν, τοβάρις Ρέπιν, θελτς να πας ελέπ-
σατο — λέγιατον τριφερα κε χολακεφτικα.

— Οχι, — απαντα εκίνος, — εκσακολυθέστε τιν ομιλίανεςυν, ας
ολίγα, ντο έκσα, πολα ιντερέσνι φένετε κε θέλο να πέρο κεγο μέρος.

Ερχίνεσεν ο Σενάτορ.

— Ι Σοβετικι κιβέρνισι το καλον τι λαυ θελ, αετς κεν; Εγο λαοσ
κίμε, αύτος λαοσ κεν, — λεί, — σίτια δικ με το δάχιλονατ τον σαριν.

Ο σαρις τεστικλεσβ το λόγονατ, με τι κιφαλίατ το λάιζμαν κε σί-
τια μολυνκίζ:

— Ντο καλον επίκανιμας, τα πόστιαμυν έγδιραν, το καλόνατυν
ατο εν...

Ο Ρεπιν εταράεν σιν ομιλίαν. Ιπεν πολα κε διάφορα, ίπεν ότι
ανάμεσα σι κομμουνιστας εβρίυν πολι εκσύνικι, ότι εφτάγνε πολα λάθι, αλα
έχνε κι ατιν τιν ιδέανατυν... Ετέρεσεν τι Δίξαν κε με το τέρεμανατ
θελ να λεί: „Εγο κεςι ομοιδεάτε ίμες, αετς κεν;“

Μέναν λόγον έμορφος, εβγενις άνθρωπος ο Ρέπιν, ι Δίξα εσιμπά-
θεσενατον.

Ατόρα πα, άμα ιδενατεν, επέρεν το εκέρνατς, έσπινκxενατο τριφε-
ρα κε με χαιδεφτικον τρόπον λέγιατεν:

— Καλιμέρα, τοβαρις Γριάτζεβα... Παρακαλω θα λέζμε απο πια
δρόμια επορο να πάγο σο γοροτςκοι σατ.

— Σο σατ; Ατόρα επεκι έρθαμε. Οσίμερον εκυπότνικ ίχαμε, για
να ετιμάζομε κσίλα. Σχεδον όλα τα δέντρα τι κίτυ εκοπςαμε.

— Μιαερ εσι πα παρτίνα ίσε;

— Οχι, αλα σο εκυπότνικ ι πεζπαρτίνι πα επορουν να πάγνε,
κεγο ίμε τις ιδέας, ότι εμιας ι πεζπαρτίνι πρεπ να βοιθόμε τι κομμουνιστας,
αετς κεν;

— Βέβεα, βέβεα:.. Εγο πα θα έρχυμ σο εκυπότνικον, αν εκσέ-
ρατο απ εμπροστα. Τίχιν όμος κίχα. Πολα ουλίαν επίκατεν;

— Κάμποςον. Ενέσπαλα πόσα εκζνας ιν. Ολα σχεδον τα δέντρα
έκοπςαμε, εκοντιλιδιάσαμε, επίκαματα γιαρμάδας κε εκτίβακςαματα εκζνας.
Ολ εκύλεπσαν οσίμερον, καθος κε ι ιπέφθινι κε ι αρχιγι. Δίπλα εκμεν
εκύλεβεν ο Μαρτίνοφ. Ο Κλίμιν ο πρόεδρον τι Τζεκας πα εκι έτον.

Ιστερα επερίγραψενατον με λεπτομέρειας απο πυ πρεπ να περα, για να πάι ζον χίπον.

ΚΕΦΑΛΕΟΝ VI

Το προι εφίσεσεν κρίον, παγερον αέρας. Ο υρανον ολογάλανον χροματιζ με ζοιρα χρώματα τα διάφορα αντικείμενα. Ιπσιλα φένονταν κε ζβίονταν αρέα κε δίοφανα λιθόπα. Περυν κάποτε εμπροστα ασον ιλεν, γαπατέθνατον κε ι φίζι διαμιας αλαζ όψιν, μυστρον, ποζέφκυν τα χρώματατς, χαν τα κάλιατς.

Ο Σταλμάχοφ εγίρτσεν αιν εργασίαν, περα διαστικα ανάμεσα ασο μεγόλον το πλόσσατ, πυ κατίντισεν τελεφτέα παζαρ.

Εκσαφνα ζομάτιατ επέρεν ίνας νέος πεδας. Τυρτυριζ ασον κρίον, φορι έναν τριπεμένον περπεντυλ ζυρτύκον. Ο πρόσοποςατ τζαμυρομένον κε μαζυτομένον, τα ζσέριατ μαβρομελανιαζμένα κε ζομίνατ έναν ζακιν. Εργάτες θα εν ασο τεπο, φένετε ι πίνα ανάνκασενατον να κλεφτ εργαλία κε να έρτε ζο παζαρ εφτάγιατα τράμπαν με το πσομιν.

Το κατσίνατ όμος κε τα πόλικα τα πικνα τα μαλίατ, ντο βυρτσίζνε αφκί αιν κέπκναατ, άμον γνωστα φένταν. Ο Σταλμάχοφ, άμον παράκσενον εφάνθενατον, νε κε καλα θελ να εκσερ, πίοσ εν ατος αργάτες, πυ ομιαζ με ίναν γνωστόνατ. Ετρεκσεν, έφτασενατον, έπλοσεν το ζσέρνατ απαν ζομίνατ, εροτάτον.

— Τοβάρις ντο πυλις;

Εκλόστεν άγνωστον οπισ, ετζάμπλικσεν τομάτιατ, ετέρεσεν ολόγερα κε λαφρα κε με γαπάδικον φονιν, λεί.

— Καλιμέρα, τιβάρις Σταλμάχοφ!

— Τιν πίστνατ, Γορνιχ, εσι ίσε! Με ταύτα ια χάλια αδακες ντάραεφς;

Ο Γορνιχ, χορις να διάτον απάντισιν, ζίριατον ασο ζσερ, πολεμια ναπ μακρίνιατον ασο καλαπαλυκ.

— Εγο ίμε, μι φονάιγς, αποπίσιμ ελα.

Επέρασαν ζα χαλαζμένα, τα κσιλένια τα λάφκας μερέαν, απομινάρια ασο παλεν το παζαρ. Ετέρεσεν με προσοχιν ολόγερα ο Γορνιχ, κανισ κιν κερχίνεσεν με το πάσον τι λαλίανατ.

— Εροτας, ντο δυλιαν έχο αδακες. Αδακες για τεμας πάντα δυλία εβρίετε. Ταφοριζμένον οίμερον εγλιγόρεσα κε κεπρόσεκσα καλα το γριμ κε τι φορεζιάσιμ, κε φογόμε να μι εγνόρτσανεμε. Ολόσεν ζσιμονκον τεπτιλ εγίριζα αδακες κε κανισ κενόσιεμε. Καλα όμος, πυ έτιχασε . . . Οσίμερον, το δίχος αλο, θα πασ εβρικς τον Κλίμιν κε θα λέςατον . . .

Κσαν ετέρεσεν ολόγερα. Τομάτιατ μόνον κλόσσκυνταν αδα κιακι, το κιφάλνατ ζατι κι λαταριζ.

— Θα λες τον Κλίμιν, δύο ώρας ενεμίνατον οσίμερον εν κομίσιαν. Σιν κομίσιαν εσι πα κι θα εβρίκσατον, ασο θράδον ζατι εκες κι περα. Σο παρτικομ ιμπορι να τιχέντσατον, εχτέθεν δουλιαν με ταύτο ταφορίζμενον τι κσιλι τιν ιποθεσιν κενέςπαλεν ολοσδιόλυ τιν Τζεκαν. Ελαμεν σο παρτικομ πα χωρις ατον τιδεν κι γίνετε, το τογριν καλος οργανιζάτορας εν κι ασολτε ενεργιτικος. Κε όμως, θα λέςατον άσσκεμα εφτάι, ντο ενέςπαλεν ολοσδιόλυ τιν Τζεκαν. Οτι κιαν εφτας, θαραεφς, θλ εβρίκσατον, για σο Ισπολκομ, για σο Παρτικομ, για σο Βοενκοματ με τον Καραύλοφ. Μεριαμ απο κιαν εν, τιν πολιτιαν απαν αφκα θα εφτας, θα εβρίκσατον.

— Ντέπαθες, κατ τρανον ζορ εις, φένετε, — διέκοψενατον ο Σταλμάχοφ — άβρι προι τιχέντσατον εν κομίσιαν κε λέςατον, ντο θα λέςατον . . .

Ο Γορνιχ έρπακσενατον ασο εσερ κεφέκενατον να τελιον. Ασον πρόσιπονατ, ανκε τζαμυρομένον, φένετε προς πολα ανίσιχος εν.

— Ακσον, Σταλμάχοφ, κε ντο λέγοσε πίζον. Σο άβρι αν αφίνομε τι δουλιαν, αργος εν! Σχεδον βέβεος ίμε, ντο αποπε θα έχομε βαστάνιαν . . .

— Βαστάνιαν, ντο λες επαλαλόθες! Αποπου εγρίκσεσατο, ντο απόδικσις είς;

— Απόδικσις, επορο να λέγοσε, εχο κε κέχο. Ασο Ν σκι τιν γυπεριαν οσίμερον πολα ποτβότια εφάνθαν σο παζαρ. Εγο ατυνυς καλα εγνορίζατε κι ταράζατε με τεμέτερον τι χορέτας κεθαρο άρματα έχνε κριμένα σα πράματατον απες. Για να πιάντσατε όμως, πρεπ να εφτας όπισκ, να σαρέφκετε όλον το παζαρ κε κερος κεπέμενεν. Επιτα ασα φερσίματα κι ας ομιλίας πα φένετε. Ολ έχασαν κι αναμένε το τέλοςεμον. Οσίμερον προ πάντον τι παζαρι ι τοργόφκες έχνατο θέβεον προς ταντίχριστι τα ιμέρας ετελέθαν. Αντιχριστι εμεις ίμες. Οσίμερον, λέγνε θα χάνταν, άλο στα στα κεν.

Ο Στολμάχοφ εχαμογέλασεν.

— Γελας; Γελας, γιατι ο Γορνιχ δι ακρόασιν ει γινεκίον τα λόγια; Ακσον Σταλμάχοφ. Ασα ποσεσποαζλαέματα τι παζαρι ο τζεκιστον πολα πράματα επορι να μαθαν. Ασα εκατον λόγια έναν δύο εφτάνε να σχιματιγς ιδέαν, αν πρόκίτε για σοβαρον ρινομοσιαν, ίτε το μίος κε ι έχθριτα εφτάγνατε να κεβεζελεεβνε. Τιν ψιυχολογιαν τι χορέτα, πρεπ να στυδάζοματο βαθέα. Ατο το καλαπαλυκ, μακρα να λες, κελέπνε, αλα εμπροστάτον ελέπνε κε καλα, κε ντο ελέπνε χρισιμοπιόνε ας εμεν κιασεσεν καλίον . . . Το λιπον άκσον δέβα έβρια τον Κλίμιν χωρις άλο, πέατον αφτα, ντο ίπασε, λανκύντσατον κesi, όσον νταπορις, τυλάχικτον ας περ κάπια μέτρα σο κιφαλ απαν. Τεμέτερον ι τζεκιστ ολια-

των, άναβα τον Κλίμιν, βυθόνια ιν, με τóλτζατυν οσίμερον ετάβικσα. Δίκσατς τον κίνδονον, λέςατς να ιν προσεκτικι, κιατιν πέραν βρεσσ, άναβα ντο κεγκρικυν, θα πέρνεσε κε σο μαιταπ. Ινε αλίθα, ότι εγο πα σο εσερ τδεν τραν κέχο. Εναν τυλάχιστον μικρον κοτσακ να επίανα, επόρνα κεγλαθίαζα τι δυλίαν κι αντι έναν δέκα αποδίκσις επαρυσίαζα. Αδα σιν περίστασιν όμος χορις κοτσακ πα ι δυλία φένετε. Τα ρόβυς κε τανισιχιάσιμ δικέόνε τα τελεφτέα τα εβότκας κε τανακρίσις ταρεσταντίον. Λεπτομέριας, αποδίκσις κεπορο να λέγατα κε όμος . . . Πολα κεν, εκότοσαν ιναν τζεκίστον, διακόσσια βέρσσια μακρα απαδα, σι στέπαν. Ατο το γεγονότον σχετίζατο με τα παρατίρισις, ντο επίκα αδαπες κε βεβζύμεπος ι βαστάνια μακρα κεν, ασι στιγμιν σι στιγμιν αναμένατο . . .

— Τίναν τζεκίστον εκότοσαν; Να μι εν ο Σύρικωφ; — ερότεσεν με ανισιχίαν ο Σταλμάχοφ.

— Τον Σύρικωφ, μάλιστα. Επίασινατον φένετε τα νέβρατ, εχαντάκοσεν τι δυλίαν κέφαγεν κε το κιφάλνατ. Καλον πεδιν, έκτακτον πεδιν, αλα για τζεκίστον κετερίαζεν: Εσι μίπο: εγνωρίζατον;

— Πος κεγνωρίζατον άκρος φίλοσιμ έτον κε σέναν δομίτιον εξίναμε με τεκίνον! . . . Παρακαλο, Γορνιχ, ότι λεπτομέριας εκσερτς για το θάνατονατ, θα λέζματα . . . Ιμπορι πσέμαν να εν ο θάνατοσατ; . . .

— Οχι, το ότι εκχοτόθεν πσέμαν κεν, απο πληροφορίας τι αγεντόρας έχο τιν ίδισιν, ζοντανον μάλιστα εφόσικσανατον κε σο χόμαν. Αφτα όμος ασίμαντα πράματα ιν, ας αφίνοματα κατα μέρος κε σι τοι Κλίμιν τέρεν να εθρικς, ακυς; Να εφτάμε θσένι πολοζζένιαν τιν πολιτιαν αργος έν, τυλάχιστον όμος το κομμουνιστικον τι ρόταν ας έχνε έτιμόν . . . Αν κεν ι παντιτ όλτζεμυν άμον πιλίτζια θα σπάζνεμας . . . Μι αργεφς, τρέκσον.

Εσπινκσεν δινατα το εσερ τυ Σταλμάχοφ, για αποχερστικμον.

— Οστε τυ Σύρικωφ ο θάνατον εοστον εν;

— Βέθεα κε εοσιον εν. Τι τζεκιστ ι δυλία αγίκον εν, κάθαν όραν κε στιγμιν ι ζοιάτ κινδινεβ . . . — Ιπεν ο Γορνιχ, κσαν εκαμπύροσεν διαμιας κε τσεριγμένοσ, περπεντυλτς με το σακιν εομίνατ εταρόγεν σο καλαπαλυκ.

Ο Σταλμάχοφ επέρεν τοσπιτιάτ το όρομον. Πάι άμον εκοτομένοσ, εθαρικς κάπιος σπινκ κε ζορμυλαχιαζ τιν καρδίανατ. Νυνιζ:

— Εκότοσαν τον Σεργεί!.. τον φίλονατ, ταδελεφόπονατ. Θα πάι εοσπιτ ο Σταλμάχοφ κε σο κατοθιρ απαν ι μαθράχαρο; ι γρέα, τυ Σερεζζια ι μάνα θα εροτα για το πεδίνατς, για τον Σεργέινατς. Κε ντο θα λέγατεν, κε ντο τζοαπ θα δίγιατεν! Χορις να θελ, θα εφτάι ατιμίαν, θα λέγιατεν πσέματα. Το γράμαν, ντο έγγραπσενατον ο Σεργέι ασον τελεφτέον το σταθμον, πριν να πάι να ρυζ σι θανατ τιν ανκάλιαν, εν τζιόπιανατ

έτσι. Κι αχα ντο λαλι ατο το γραμάν: „Αγαπιτε Σταλμάχοφ. Αν θα σκοτόμε τι μάναμ μι λέσατο. Πέατεν ποσ έστιλανεμε σε μαχρινον κομαντιρόφχαν, ει Γερμανίαν, για σο Δεθεερ, όπος ελέπιατο έβλογον. Αφτο εν το τελεφτέον ι παράκλιςιμ! Ενθίμιον τι φιλιασεμυν, ας εις τι φοτογραφίαν, πυ εν απες σο παλεον τιν υτοστοβερένιαμ, ντο κίτε σο πολκ τεταζζέρκας απαν. Ζίσον κε δύλεπσον για το σκοπον.

Σεργέι Σύρικοφ

Ι.Γ. Αν σκοτόμε, το εσόκλιςτον το γράμαν, όσατο τον πρόεδρον τι Τζεκας ε. Κλίμιν“.

Εντόκεν ο Σταλμάχοφ εις πόρταν κι ονταν ενίγεν ι πόρτα, απαν σο κατοθιρ ίδεν τι μάναν τυ Σεργέι, όπος εφαντάσκυτον κε όπος ενεμένεν να ελέπιατεν. Το πρόσοπονας γομάτον σύφρας, ζαγιανέσα, μικροκατάθετος γρείτσα, ασοματογιάλιατς απαν εκάρφοσεν απάνατ τα γαλανα, ια συμπαθιτικα τομάτιατς, έχασεν κι αναμεν ιδίσις για το πεδίνατς.

— Ντο έμαδες, ντο έκσες για τον Σεριόζζαν; Γιαμ κατ έπαθεν; Γράμαν κέγραπσεν;

Νονιζ ο Σταλμάχοφ ο Σερέζζας, ο πολιαγαπιμένον, το λεγνον, το χρισον το νίμαν, ντο κρατίατεν με το βασανιζμένον τι ζοιν, ο μονάκριθον ο Σερέζζασατς κίτε σκοτομένος άγρεν φοβερον θάνατον, σαπόμαχρον τι στέπαν, σα νότιο-ανατιλικα κέναν πόνος, άμον μασσερέαν, ασινίθιστον γιατατον, ματον τιν καρδιάνατ.

— Θία Ανα τιδεν ιδίσις κέχο ακόμαν — λεί κε σομάτια απες κι τολμα να τερίατεν. Εγιάντσεν ι γρέα, εφεκενατον να περα. Εξέθεν απες σο δομάτιον κε σο μάτιατ επέραν τα δύο τα κρεβάτια, τέναν τατυνυ κε το άλο τακσέχαστυ τι Σεργέι, τιναν εφόσιξαν ζοντανον σο χόμαν σα μαγρα τα στέπας.

— Ρίζομ Αντρέα τζάι κι θα πιντς, ας βάλο το σαμοβαρ, εροτάτον μηχανικα ι γρέα, εμπεν απες σο δομάτιον, ελεπ τι πεδίνατς το κρεβατ, αναστεναζ, ρυζ απαν σο σαμνιν, εις πόρταν κεκα κε βιδίςσχετε σο νόνιγμαν.

Ει κιτι Σερέζζα! Πεδιν, αμα ντο πεδιν! Ιπσιλος, κιπαρισόχορμος, ολίγον εμπρόκλιτος, κσανθομέλανος, χρισοτάραγα, πόλικά τα μαλιάτ! Κιαμ ο πρόσοποςατ; Επιπόλεα φένετε σινιθιζμένον χορικυ κρασνοαρμείτςυ πρόσοπον. Απο κοντα κε προσεχτικα αν τερις, ενσας ότι απες σαφτο το κιφαλ γιανκυν πιαν κι φλόγαθε φωτιζ τα παράμικρα τα μιασίδας κεφτά πανιέμορφον το πρόσοπον, όπος το φος, ντο κεί τιν νίχταν, σο χαρτένεν το φενερ, δι φαντασικα σχίματα κε παρυσιάζμας ταπλον το χαρτιν, εσαν έναν πολίφετον, πανόρεον άστρον. Το μιτίνατ χιτον, καονικον,

τομάτια γαλινα, σα στομόσιλατ ανθίζ γλικιν τριφερον χαμόγελον, ταπαν σο εσίλοσατ πυχνιζ, χρισόξανθον χνουδ, το προ-όφανον το μυσταχ.

Σεφιλτε, ολιγόλογος, εγίριζεν σο δομάτιονατ ίστερα ασο ολοήμερον τιν εργασιαν τι Τζεκας. Τα κινίσισατ αργα κε καιονικα, τα λόγιατ με-
τρεμένα κε γνωστικα. Κι γρείτσα ι μάνατ, ασιν αγάπναις το πολα κικερ-
ντο θα εφτάι κε πως θα γιοκλόσσεκτιατον. Ας ατουν τιν αγαπ, άμον πε-
διν εγάπεσεν κε τον φίλονατ τον Σταλμάχοφ, τον ιλικιομένον, τον γα-
νομένον με τι ζοιν, πυ ζατι ενέσπαλεν κε ντο εν μάνας αγαπ, κε κάπυ
κάπυ μόνον κρούι σο νόνατ, οσαν έναν απόμακρον προ πολυ ανασπαλ-
μένον ανάμνισι.

Κάθετε σιν πόρταν κεκα ι μαθράχαρος, ι εσιλέρφανες ι μανίτσα,
χαπαρ κεσσ για το μάθρον το χαπαρ, νταναμένιατεν. Τομάτιατ νεκρο-
μένα κι ασι θλεφαρίατον τιν άκραν τσοριζ το δ ακρ

— Γιατι έμπενεν σι δουλιαν τι Τζεκας ατο γιατατον γεν! Μικρον
κι ασινίθιστον το γιαθριμ, κοσάραν σπαγμένον να έλεπεν σα πεδικα τα χρό-
ν.ατ εκιτρίνιζεν, ελιγοθίμανεν. Τα κατοπούλια, τα σαγαπσύζικα τα εσκιλόπα,
ετοπλάεβεν ασο δρόμον, εφέρνενατα εσοσιπ, εφάζνεν κεπότιζεν κεχαλοτέρ-
νενατα. Με τα μίνας εφιλατεν έναν μυμυλ, άμον άνδροπον εγάπανενατο,
κι όνταν κάπιος, χορις θα θελ επάτεσεν κέγλιζενατο, επίασα ατον τα
κλάματα, τα δάκριατ εκατιβεναν άμον μαργαριτάρια κίδαμε κέπαθαμε,
οζνα εστερίεςαματον. Πιλα κεν, τέσερα μόνον χρόνια επέρασαν απατότε
κιαν. Επίγειν ίστερα το πυλιμ, σιν κράσναγια άρμιαν κι ασυ ετελίσεσεν το
φροντ κίστερα, ετέβεν σιν Τζεκαν. Κι ατόρχ ο ίδιον με τα εσίριατ σκοτον,
τυφεκιζ ανθρωπει! . . . υπογραφ θανατικα καταδίκας! . . .

Απεκς πιος ελέπιατον εθαρι ατάραχος κε χορις να πιράετε εφτάι
αφτο τι δουλιαν. . .

Εγω μάνα ίμε, τι μάνας τοματ κι κομπότε, ι μάνα σι πεδιάτς τιν
καρδιαν απες εβρίστε! Εγω ελέπατον, όνταν γιριζ εσοσιπ ασο τεζζύρσθον.
Πρόσοπον μι ομιαζ εκίνο το πρόσοπον, ναιλι τι μάναν πυ ελέπιατο! . .
Τερίσατον κεθαρς ατον τον ίδιον εκότουςαν, ετυφέκσαν! . . Ροζ σο κρε-
βατ απαν, φοσιζ το κιφάλνατ σο μακσιλαρ κε κίτε άγριπνος όλεν τιν
νίχταν, χορις να ομιλα, χορις να λαταριζ. Κι όνταν εκύτε κάθετε το
θασανιζμένον το γιαθριμ, ο πρόσοποσατ ολοκόκινον, τομάτιατ φλογιζμένα,
εγρικο πως έκλεσεν. . . Αφτ τον τσιγάρον, σον τσιγάρον απαν, σιρ απέσατ αχόρ-
ταστα το ζειρ. Κι όνταν ίσε εσι εσοσιπ κε κατ ομιλας για τον κομμυ-
ζμον, για τιν ρεβολιύτσιαν, για τιν πάρτιαν, για τον Δένιν, κικιέρο, τα
λόγιας άμον θαμαστα ιν, μαγέθνατον, γλικοχαμογελα κε τραγοδι το
„Ιντερνατσιοναλ“ κε ρεβολιύτσιας τραγύδια. . .

Κεπόρεσεν να τελιον το λόγονατς, ι γύλατς εγομόθεν, έιρεκσαν τα
διάκριατς, ερχίνεσεν να κλεί, εκόθεν, ένικσεν τιν πόρταν κεκσέβεν.

Ο Σταλμάχοφ τιριανίγατε, υποφερ. Πσέμαν να λεί κι ριχοράτο ι ρι-
νιδισιατ κι εκς άλο μετανοα, γιατι κίπενατεν ποσ ο Σερέζζας επίγεν ρι
Γερμανίαν. . .

Κάμποσα χρόνια εδο κερπος, ίνας γινέκα, πυ εσεβταλενέφτεν τον
Σταλμάχοφ, εχάρτσενατον, για ενθίμισιν έναν ζογραφιζμένον μικρον θά-
ζον· περιστερία, με τα στρονκιλοτα τα χυρτύδας, πετυν ρα υράνια, αδα
κιακι εγδιτα πεδόπα, έροτες, κε ρι μέξεν ο τζοπανάκον κι τζοπανοπούλα.
Ο τζοπανάκον πεζ γαβαλ, φένετε πολα μαστοριακα, αν θα περις τιν εφ-
χαρίστισιν κε το χαμόγελον, απαν ρα ρσίλια τι τζοπανοπούλας, κέναν κά-
τασπρον αρνόπον ρα ποδάριατυν εμπροστα τρδι τζιτζέκια ασο πυκέτον,
ντο κρατι απαν ρα γόνατατς ι τζοπανοπούλα. Ι γύλα τι βάζοτζκας ομιαζ
με τζάσσερσαν λυλυδι, κε ρο μαβιν τον γίροναθε, χρισα κι ασιμένα άστρια,
με πλυμιστα γιαλόπα ρι μέξενατυν, πυ τσαρानпуλίζνε ρυ ιλ κε ρι λίμπας
το φος. Ονταν επέρην αφτο το δόρον, έκλοξενατο ανκεκα ρα χοντρα,
τα νιασιρλία τα ρσέριατ ανάμεσα, ετέρεξενατο ασόλια τα μερόθες, ενόν-
τξεν ντο θεφτάγιατο κεθέκενατο εμπροστα απαν ρο πολκ τι εταζζέρκας.
Κάθαν προι όταν εγνέριζεν, επέρνεν ρομάτιατ το βάζον κε με εφχα-
ρίστισιν ρινάμα κε απορίαν ενθιμάτον εκίνεν, πυ εχάρτσενατοκι, εκίνεν,
τιν κξέντσαν ολοσδιόλυ γιατατον, τίναν κεγρίκανεν κε πιος κεγρίκανενατον,
τιν όμορφον τιν γινέκαν, τιν καλοφορεμέντσαν, τιν αλιφμέντσαν με ακριβα
μυροδिका, τιν γινέκαν, πυ άμον γυτυρεμέντσα εγάπεξεν ατον τον απέδε-
φτον, τον θρασοκομένον, το δικξετερ τον εργάτεν, πυ ασι ρεβτας τα λό-
για χαπαρ κίξεν κε να εκαλάτζεθεν πα κεγρίκανεν.

Αρτίκτα έτον ατε κε ίστερα απο κάμποσα μίνας επίγεν ρε άλο
πολιτίαν. Ο Σταλμάχοφ πα για κάμποσον κερον επίγεν ρα χορία για
προτραπόταν. Οταν εγίρτξεν οπισ κεβρέθεν ρο δομάτιονατ, τομάτνατ
εράεπξεν το βάζον. Ιδενατο απαν ρο τραπεζ, ι γύλαθε τσακομένον, λε-
ρομένον, τοζομένον. Ο Σερέζζας επίκενατο μελανοδοχίον. Ο Σταλμάχοφ
πολα ελιπέθεν, αλα τον Σερέζζαν τιθεν κίπεν. Εφκέροξεν το μελαν,
εσπόνκξεν το βάζον κε με τσακομένον τι γύλαναθε κε με ρσξίσιμον ρι
τζοπανοπούλας το πρόξοπον, ντο εγάλαξεν το χαμόγελονατς, εθέκενατο
οπισ ριν εταζζέρκαν, για να μι περ ρομάτιατ κάθαν όραν κε ριτιμιν.

Απατότε κιαν, οσάκισ κατ χαρίζνατον ενθίμιον φωτογραφίας, πι-
πελοτα, πεζτελύρξκας, θιμάτε τι βάζοτζκας τιν τίχιν κε κι δέχχετε με
εφχαρίστισιν παρόμια δόρα. Ακόμεν τα φιλικα τα γράματα ντο περ,
αταπα κι φιλατ..

— Τάτιμυς, τι πρόστικυς, τανθροπόμορφα τα θερία! Αίκον εφσινί-
διτον, τίμιον, γνωστικον, αφιερομένον ριν πάρτιαν πεδιν, να ρκοτόνε κε να
θάφνοντον κε ζοντανον! . . Εκδίκισι, εκδίκισι! Κοχλαζ ο θιμον κε ι αγα-
νάχτιςι απέσατ. Αλα πιος ίνε, πυ να εβρίκιατς;

Αναχάπαρα ενθιμέθεν τιν παρανκελίαν τυ Γορνιχ κε το μίσοσ, ντο βραζ απέσατ, εβρεν διέκσοδον. Θα παι εβρικ τον Κλίμιν, θα καταπίθιατον να περ μέτρα, θα παρακαλι το παρκομ να δίγνατον έναν οτριάτ κρασνοαρμείτσος, θα παι αντίκρι σι παντίτας, θα εκδικάτε τι Σερέζζια τον θάνατον. Πρότον κε κίριον πρεπ ναρσεβ κε να εβρικ τον Κλίμιν.

Ειζάτεπσενατον σι παρκομι τιν πόρταν απαν κε τον Κλίμιν επίκεν εντίποσιν το τζιλομένον το κατσιν κε το ερεθιζμένον ι φυσιογνωμία το Σταλμάχοφ. Σαγίκα χάλια πρότιν φοραν ελέπιατον. Ο Σταλμάχοφ πάντα ίσιχος κε πσίχρεμος έτον.

— Ντέπαδες; — λέγια·ον, — σίτια περ το σζέρνατ.

Ο Σταλμάχοφ ίπενατον, πως εντάμοσεν τον Γορνιχ κε εκσέθεσέν όλα τα φόβος κε τα υποπσίασατ, σίτια επέγναν ασο απόκεντρον το όρόμον, ντο ρσιολνιατέβνε μόνον τα πεδιά, τα ρσιιλία κε τα κοσάρας.

— Δνιχια λέγοσατο, Σταλμάχοφ, κεπορο να εγρικο ντο θελ ασεμεν ο Γορνιχ, — λεί εριθιζμένοσ ο Κλίμιν. — Ασεμον το σσερ ότι έβγεγεν επίκα, επέρα μέτρα, εδινάμοσα το ναριατ τι κομρότας. . . Ο Καραύλοφ ιδοπίσεν το παταλιον να ίνε έτιμι. . . Επιτα ο Γορνιχ αποδίκσις σοβαρα τδεν κεσσ. Κε για τα αβάσιμα τα φόβος ινος τζεκιστ εγο κεπορο ναφίνο οπισ έναν τόσον σπυδέον ζίτιμαν τυ νικοκίριυ, όπος εν ι εμασία τι κσιλι. Αναβα ατο έχο άλα ατόσα δουλίασ. Για όλα πρεπ εγο να νονίζο, να σχεδιάζο, να εφαρμόζο, τολονότερον τι δουλιαν εγο πρεπ να εφτάγο! Ολιατον ανίκανι, χοσσ εσι πα εκσέρτζατο, αργοκίνιτι, μαμάλεσ κε ι περίστασι τυτόν σοβαρον, πυ κάθε λεπτον έχι τιν σιμασίαναθε. Με τον Ζίμαν ι πσις εβγεν όζνα θα λαταρίγσατον ασον τόποναι. Κε ίστερα απολα αφα να εις κε τον Γορνιχ, με τα φόβος κε τα υποπσίασατ. Ντο να λέγοσε, Σταλμάχοφ, ζατι οσίμερον με το μασσερ να κρύζμε έμαν κι στάζο. Εστια ίναν τζεκιστόν σι στέπαν για σοβαρον υποθεσιν, κεσκότοσανατον ι παντιτ. Κι ατόρα κρύο το κιφάλιμ, μετανοο, γιατι έστιατον. Κέτον ατος για αγίκον εργασιαν, νεβρικός, ιντελιγέντος έτον, έκσερνατο, κε όμοσ επίκα αφο το λάθος, για το οπίον εγο εμεν καμιαν κι θα σιχορο.

— Εκσέρατον, τεμον φίλος έτον, εντάμαν εζίναμε, σέναν δομάτιον. Ερς κε γρέαν μάναν. — Ι λαλία τυ Σταλμάχοφ, όσον το παι αδιναιτζ, γομότε ι γύλατ, — Ασο τελεφετέον τι στόντζιαν έγραπσεμε. . . σιμίοσιν. . . λέιμε, αν τίχι κε σκοτύτε . . . να δίγοσε αφο το γράμαν . . .

Ενικσεν το γράμαν ο Κλίμιν, ετέρεσενατο απανκεσ, απανκεσ, κσαν εδίπλοσενατο κε κρατίατο σο σζέρνατ νονιγμένοσ.

— Ακσον, Κλίμιν, άθρι θα παρακαλο το παρκομ να στίλνεμε αντίκρι σι παντίτας. . . Ελπεται θα τζιατέβο κεκίνα τα θερία, πίοσ εκσότοσαν τον Σεριέζζαν. . . Ζοντανος θα εγδέραιτ. . . Κι ατόρα, πολα

παρακαλῶσε, δέβασον ας ακούσῃς ἀπὸ τοῦ γράμματος γιὰ τὴ Σερβία κάθε λόγος γιὰ τὸ ἐν πολιτικῶν κινήσεων. Δέβασον. . . κεγὸ θάχῃς καὶ θὰ εἶπαρ τὸν ἴδιον. . . θὰ εἰπέμῃς ἐμπροσθαμ. . .

— Ἀς δεβάζοματῶ, — λέει ὁ Κλίμιν.

Ἐκάτσαν παράμερα ζέναν ἀπόκεντρον μέρος κερχίνεσεν νὰ δεβαζὸς ὁ Κλίμιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ VII

„ Ἀγαπιμένε, ζίντροφε Κλίμιν! Ἀφτὸ τὴ στιγμὴν εδρῶμε ἐν ἐστάν-
τσαν Ν-σκ. Ὁ Γλέποφ, τέσερα ὄρας ἐν, πὺ ἐπίγεν ναραεβ ἄμακσαν.
Ἡ ἐστάντσια μικρον κεγὸ ολομόναχος. Ἐσεργιάντσα τὰ παλεὰ τὰ προ-
πολεμικὰ τὰ ρεκλάμας καὶ τὰ σπριαθλένιας, ντὸ κρεμάουνταν ἀκόμαν ἐν
τοῦδάρια, ολοζδιόλυ ἀτέριαστα με τὸ σιμερνον τὴ ζοιν. Ἰδὰ καὶ ἐναν ἐπι-
τιχιμένον πλάκάταν, γιὰ τὸ καλιτέρεμαν τὴ σινκινονίας. Ἐπέραςα ἴστερα
ἐν στελένιαν τὴ Ὀρτ-τζεκας, ἰδὰ ἀπαν ἐν τραπεζὴ μελαν καὶ χαρτὴν
κεκατίβεμε ἰδέα, νανίγο τὴν καρδιάμ καὶ νὰ ἐκδέτοσε ὅλα τὰ σκέψεις, ντὸ
γριζνε ἀπὸς ἐν μιὰλομ, ἀνισιχον τὸ νομ καὶ θασανίζνε τὴν καρδιάμ.
Γιὰ τὴ ζεσεν καὶ ὄχι ἐν ἄλον ἐκσομολογίωμε, ἀτόρα θὰ λέγοσατο. Θιμάζε,
ὅτιν ἐν πολιτοτελ τὴ Ν-σκαγια τιβίζιας, ἐσὶ, παλεος πάρτινις, ολόκληρα
ὄρος ομίλανες με τεμεν, πὺ ἀκόμαν ἐν πάρτιαν πα κερμ γραμένος;
Ομίλανες με ἱπομονὴν με τεμεν, τὸ πεδάριον, πὺ ἴχα μεγάλον ἰδέαν γιὰ
τὸν εαφτομ καὶ γιὰ τὰ γνώσιμ, με τεμεν, πὺ τὸ κεφάλιμ ἐτόν γομάτον
με ἰντελιγέντικα ἰδέας καὶ ἀερολογίματα! Ἐκωες με ἱπομονὴν ταβάσιμα τὰ
λόγιαμ, μέναν δύο λόγια ἐκατακεφαλιάζεσ τὰ ἀστίριχτα τὰ ἐπιχιρίμα-
ταμ καὶ ἐκλοθεζμε μαστορικὰ ἐν ὁρόμον τὴ Μαρκσιζμ. Ἐρχίνανεζμε
ἀσο ἀλφαβίτα τὸ τακτικὸν ἀγόνα καὶ τὸ σοσιαλιζμ. Σὶν πάρτιαν ἐσεβὰ
ἀργότερα ὄνταν ἐμ ἐν πολκ, κομμουνιστὴν ὄμος ἐπίκανεμε ἐνορίτερα τὴ
τὰ μαθέματα. Ἐπέραςες ἐσὶ ἐν Τζεκαν, κεγὸ πα, ἴστερα ἀσὶν λιχθιτά-
τσαν τὴ φροντι, ἐρθὰ ἐβρασε, γιὰ νὰ δουλέβο με τεσεν. Καὶ μετεσεν τὴν
καθηδόνισιν ἐγεμ ζοστος ρεβολιυτσιονέρος, ζοστος κομμουνιστὴς. Τὸ ἰδανικόν
τὸ κομμουνιστὴ ἐσὶ ἐν γιὰ τὸ ἐν! Γιὰ ἀφτὸ ὅτε τὴν μονάκριβον τὴ μάναμ
γράφο, ὅτε ταλτς τὴ σιντρόφισμ, πὺ ἐγνὸρτσανεμε καὶ ἐγάπεσανεμε. Γιὰ-
τὸ γράφο μόνον ζεσεν, τὸν ναιζάλνικομ τὸν λατρεφτον, σὶνος γραφίον,
ἐν δουλίας τὸν κερον, κετόλμανα νὰ ἐμπένο, χωρὶς ταχλατ.

Ἀφτὸ τὸ γράμμαν τότε μόνον θὰ περα ἐν ἐσέριας, ὄνταν θὰ σκωτόμε
ἐν κομαντιρόφκαν, πὺ ἐστίλεσεμ. Καὶ τὸ ὅτι θὰ σκωτόμε, ἴμε σχεδὸν
δέβεος. Κιὰτὸ θὰ ἐν καὶ τὸ καλιτέρον, ἐπιδὶ ἐγὼ ὄλο τιδὸν κεγὸ νὰ
προσφέρο ἐν ζοιν. Ἐγὼ ἄλο ἀνθροπος κίμε, κερον τσεπλ ἀνθροπι ἐπέμνα
καὶ καρδιάμ τσόφον, ἐφκερον. Ὁ θάνατομ τυλάχιστον κατ μικρον οφέλιαν
ἴμφορι νὰ δι γιὰ τὸν κομμουνισμ.

Γιὰ νὰ ἐγρικας ὄμος, ντὸ θελ ἰ περσιμ νὰ λείσε, ἀς λέγατα ἀσὶν ὄρχιν.

Θιμάσε οπερτε, όνταν ανεκάλιψαμε τι ρινομοσίαν τυ κράι κειπίγαμε να τυφεκίζομε πέντε πελογβαρτέιτς;

Νίχτα έτον, κρίον μαροζ, ολοκόκινον έμαν ο φένκον κι ο γίροσαθε πρασινο κίτρινον. Το φορτιγον ταφτομοπιλ έτρεσεν δεμονιζμένα, εγλίαζεν απαν σο ρσοσε, παγομένον κρύσταλον. Μετεμας ίχαμε κε τον Δεζζιάβιν. Εταραρσίυτον, ανισίχανανεν, διότι πρότιν φοραν θα εθρίυτον σε τυφεκίζουαν. Εσχόταν, εκάθυτον, τεα εγέλανεν, επολέμανεν να φένετε πσίχρεμος κε αδιάφορος, κάποτε μετεσεν ομίλανεν, κάποτε μετεμεί. Εσι, ρίφονα με το ρινίθιος, εδόνεσατον τελιοτικα κε πραχτικα απαντίσις κι ασα τρόπουσις κι ασιν ιντινάτσιαν τι φονις εφένυτον προς θελτε να λέσατον: „Χάταλον, μι πολεμας να κομπόντεμας, ασο ρυφάτς φένετε προς ο φόβον εζέβεν ριν καρδίας“. Είσο εδίνατον μονορίλαβα απαντίσις, όρεκσιν κίχα να ομιλο, διότι εμ πολα νενκαζμένος κε με εφχαρίστισιν κε ιδονιν ανέπνεα το κρίον το καθαρον τον αέραν . . . Κάποτε, κάποτε εκλόσκυμ οπισ, ελεπα σο κύζορ τι αφτομοπιλι απες „εκινυς“, έλεπα τι κρασνοαρμείτς, πυ ίχανατς ραρεμεντε, ενόνιζα πυ πάμε κε ριτ έστεχα κατ επαθάνα. Κε όμορ κέτον ι πρότι φορα, πυ εθρίυμ σε τυφεκίζμαν.

Εφτασαμε ρι μοναστιριτιν μερσιαν. Τα δέντρα, ρεκεμαγμένα ασιν γραυν τα φίλατυν, εφάνταζαν ριν ρκοτιναρσέαν άμον ορόματα ντο ελεπο ο παγομένον, σο πσιχομάρσεμανατ απαν. Ας αρεα τα δέντρα ανάμεσα εφάνθεν γαλανομέλανον ι ομαλέα. Εκατίβαμε όλεμον κιασο μονοπατ επέραρσικε εκι μερέαν κεστάθαμε εμπροστα ρέναν παλεν ταρρχαναν, ρρσινιζμένον τολόγερα, κι μερσιαθε ολόμαβρον βαθιν κωιν.

„Εκιν“ όσον ντο επόρναν ίσιχα κι ατάραχα ενεμίαν την θάνατον. Εγο κερμιάν σο νομ κειπέραρσεν, κίπα ατζάπα ντο νονίζνε αφτιν ι ανθρωπ ρα τελεφτέα ρτιγμας τι ροίσατυν, ό αν το περίγυρον ο κόζμον άλο εντίπορσιν κειφτάγιατς. Απ εμπροστα ολα ίχα ιπόπσιν, όταν απεφάρισα να έρχομε να δυλέβο μετεσεν ριν Τρκεαν. Απ εμπροστα έκερνα όλα ντο θα ελέπο. . .

Χιρότερον πράγμαν κεν απο το να τογρυλαρερ το τυφεκ απα ι ρανθρωπερ, χοριρ όπλα κε χοριρ κανέναν ιπεράρσιν. Καλα, πυ αφτο ι δυλία τελιον αγλίγορα. Με το ραλπ μαρσι, κρεμίετε κι ι γραυ ασα ρωμα τι δέντρα, πέντε ανθρόπινα χορμιά ρύζνε απες σο μάβρον το κωιν τι ταρρχαναρ κερμις κλόσκυμερ οπισ.

Αετς όμορ, όπορ ενόνιζατο κ εγέντον. . . Ισιχα κε πσίχρεμα ίπερατς:

— Γράζζιτανι, εβγάλτε τα λόματαρσυν.

Ετέρεραρσεν τέναν τάλο. Ινας έρσινεν κειρσένκεν τιν πολυρρσύπκανατ, κιαλ πα ρατον αποπιρ επίκαν το ίδιον.

— Οχι, όλα τα ρύχαρσυν εβγάλτε, εκλόστερ ίπερατς εκνευ, -γίμνορ θα τυφεκίζομεραρ.

Η Κρανοαρμείτσι εσθαρ, τιδαν κι λάγνε, ασιν ετάσινατον εγρικίετα προς απιν πα σιφονυν μετεσαν, εγρικυν ντο θελτε, κε έτιμι ίνε να τυφεκίενα τσίπλαχε ανθρωπε. Γίρο αγρέσιμον ισιχία, μόνον απο μακρα ακυεκάτε τι μοτορι ι εσαματα.

„Εκιν“ εδιαμαρτιρίθικαν.Θιμάσε τα ετιολογίασατον; Ινας ίπεν ποσ τι κατάδικυ τον θάνατον πρεπ να λαφρίνομε, άλος ίπεν ότι αφτο εν μαγάλον αδικίαν, κίναςατον γέρος διάσκαλος, τςερνοσόντις, ιπειλος με μακριν, άσπρον γανιάδαν, με κατιδαζμένα ομία, ερχίνεσαν να κλεί, άμον μικρον πεδιν. Κε σίτια τρέχνε τα διάκριατ, παραπονίετα, ποσ κι τεριαζ να εγδίσκετε σαγικον κριον αφυ μάλιστα εν άροστος κε απο ινφυλύντειαν. Απον τον διάσκαλον άκσερατον καλα. Σιν οχράναν εδύλεβε, επροδίναν ειν κιθέρνισιν τι μαθιτάσατ κε επέρναν παράσιμα. Εκξερνα ποσ ρικίμας, να τρώμας κι χορταζ κε όμοσ όταν ίδατον να κλεί εσιχινιδίασαν το κορμιμ, επίασεμε εναν τρομάρα, εθαρικ κε εμεν επρόστασαν να εγδίσκομε . . . Θιμάσε; ο Δεζζιάβιν ίπεσε ατόσε:

— Τοθάρις Κλίμιν, ασε κι τεριαζ, κι πρεπ να βασανίζοματε ατόσον, — κι γόλατ εγομόθον, θα έκλεον. Ινας κρανοαρμείτσοσ επίκενατον ταζιρ, εσι ίπεσε λαφρα.

— Γιατι να χάνομε τα ρύχα; Γιατι να μι χρισιοπιόματα, να φθόριζοματα εκινος πυ δίγνε κατ όφελος ειν ρεσπούπλικαν; Ιετερα ασέναν λεπτον ατυνος άλο κι χρισιμέβνε. Επιτα εγίρτεσε σο Δεζζιάβιν μερέαν, κε ίπεσατον γιαβάσεια γιαβάσεια.

— Μι χαλαντε τιν οργάνοσιναμον, δέδα εαφτομοπιλ κεκα κε ανάμνομας.

Η κατάδικι εγρίκεαν ποσ άλο διέκεσοδον κέχνε . . . Εκάτειν σα κυρία απαν κερχίνεσαν νεβγάλνε τα σαπόκιατον, τα πανταλόνια, τα καμιεσβρακατον. Εκιν τίναν επέρναν τι δέντρυ τα ιεσκιάδαε, τα γιμνα τα εσματατον εβάφαν πρασινοκίτρινα, εθαρικ ανάμεσα ασα διάφανα τι λιμι τα νερα. Αντίκρι σο φένκον πίοσ έστεκαν επένυεσαν άμον ασπρογάλανα φαντάζματα. Αλάλατι κι ασάλεφτι, άμον άγρεν, φοβερον όρομαν, βραχνας πυ κιτα απαν ειν καρδίαν κε φυρκιζ . . .

Καλοκερι πολα φοραε εβρέθα εαφτα τα μέρι. Γνοστον εν εεμεν κε το εσνιζμένον το ταζιν, οπουκεκα έστεκαμε εκίνο το βράδον, απέναν εναν μετρεμένα έχο τα κλαδιάθε, αχα κε ι ακειναράα ειν καρδίαν τι κορμιθάθε.

Εγάπανα αφτο το δέντρον, αλα εκίνο το βράδον άγρεν κε φοβερον επάνθαμε, όποσ εάγρια τα ορόματα, άγρεσα κε φοβερέσα φένετα ι μάνα, ζαλιζμέντεα κιαδιάφοροε σα κλαπείματα κε σα παρακαλίεε. Ολόγιμνι σο φενκαροτον σο παγομένον τι νίχταν ετέκνε εμπροσταμ ανθρωπε, κεγο φαντάεκομε ιλέφοτον χορτοθερεε ιμέραν, κε ολοκάθαρα λιμι νερα κι ανθρωπε, εκσένκαν τα λόματατον κε επιμάγυν να λύεσκυνταν. Ατέριαετα αλόχοτα εινχρίεσι! Τα μιαλαμ εζαλίγαν, εκειπενοε, ορόματα έλεπα! Καλα πυ το ζαλπ εγνέφεσεμε, ένκεμε σον εαφτομ . . .

Θα θυμάσε, νομίζο, ντόισος εμ, πριν απ' αφτο το τυφέκιζμαν!

Με ζήλον κε προθυμίαν επέρνα ενεργον μέρος εν εργασίαν τι Τζε-
κας, κε εθεόρανατο για τον εαφτομ μεγάλον τιμιν! Με πειχρημίαν υπέ-
γραφα τα ανακριτικα συμπεράζματα, κε χωρίς να τρομαζ το σσέριμ, εχτελύσα
τα θανατικα τα αποφάσις, διότι ίχα τιν πεπίθισιν κε ατόρα πα έχατο
ότι αφτο το ματομένον ο δρόμος, εν ο μόνος δρόμος, για να γλιτον ε
ανθρωπότιτα ασον φοδερότερον τον εχθρον, διλαδι ασον καπιταλιζμον.
Επζιζα τανθροπς, ιπεφέρνα με τατυνος εντάμαν, ίχα όμως κε έχο εν πε-
πίθισιν, ότι μόνον με τιν πάστραν τυ εχθρυ τι ρεβολιούτσιας, επορούμε να
εφαρμόζομε τον κομυνιζμον. Γι αφτο εμ ατόσον ζαλυμς κε έλεος κανί-
ναν κεπίνα... Το απέραντον τιν αγάπιμ για τιν ανθρωπότιταν επραγ-
ματοποιύσα με το ατελίστον το μίσος κε το ζαλυμυκ, κε νομίζο ότι το
ίδιον εφτάι κε κάθε κομμουνιστις. Πολα κι πάι, θα φερ απαν ασον κόζμον
τιν χαραν κε τιν εβδεμονίαν, για όλυς. Ατότες τα βάσανα κε τα πα-
θήματα ταλυου, θα γίνταν βάσανα κε παθήματα για τιν ολόιτιαν, ζον
κσένον τον οργανιζμον, σο πανέμορφον το ανθρόπινον το ζόμαν, ντο κέχε
διαφοραν ασεσον κε ασεμιν, ντο βασανίστε κε υποφέρ, όπος τεμον κε
τεςον, θα προφέρουμες με προσοχιν κε με αγάπιν. Μάλιστα, αλα κατα
το παρον αφτο τιν συμπάθιαν πρεπ να αντικαθιστόματο με το μίσος. Κε
αφτο το μίσος κατόρθοσα να εφαρμόζατο, ίσαμε το τελεφετόν το τυ-
φέκιζμαν.

Τεγδιτίον το έμαν εποσσανέφτεν, εφύρκεμε! Ολον τον κερων εμπρο-
στα ζομάτιαμ έχατε, ελέπατε προς εγδίσκουνταν ζον πάγον κε σο φενκα-
ροφος, ελεπο τα γιμνα τα κορμιάτων, ντο τρομάζνε ασον κριόν, ακύο το
ζαλπ τι θιντόφκας κε τα γονκίζματά, ντο εβγένε ασα σκοτινα τα βάθι
τι καμενολόμνιας. Τα γονκίζματα τι κορμι, ντο αποχωρίστε ασι ζοιν.
Εσι ιμπορι να πέρτςμε σο μαιταπ να ονομάιζμε „χαμνόκαρδον“ εγο όμως,
όταν εγδίσκωσαν εκιν, εφένυτονεμέ προς εγο ο ίδιον εγδίσκουμε, ότι εγο τυρ-
τουρίζο ασον κριόν, ότι ζεμα τα κρέατα κε τα στύδια απες καρφόνταν τα
μολιβία, ότι εγο ο ίδιον γονκίζο άγρια, τζαναβαροτα...

Απο τότε επέμαθα να υπογράφο αποφάσις τυφεκιζμυ... Εφτάγο
ανακρίσις, τερο τι κατάδικυ τομάτια, τα σσέρια, τα σύφρας τι κατσιάτ,
τα τζαχριάδαςατ νταλάζνε κε μεταλάζνε, χωρίς νανασπάλλο ύτε για έναν
στιγμιν, ότι εμπροσταμ στικ θανάσιμος εχτρος κε σινάμα νυνίζο: Νευζζέλι
αφτο τανθρόπινον τον οργανιζμον με τεμον το σσερ θα θανατόνατο;

Εγο α όρα επέρασα τυ μίσους τα ζινόρα, ναφίνο όμως τιν εργασίαν
τι Τζεκας κι αποφασίζο, διότι ε εργασία τυ τζεκιςτ εν το πλέον επανα-
στατινον, το πλέον χρίσιμον αδα σα κερυς!

Το καλίον εν ναποθάνο. Κι όταν θα υποφέρο τι θανατ τα βάσανα,
ατότε θα θυμόμε, ότι εγο ο ίδιον πα εβασάντζα κε εθανάτοσα αλτσ!

Ίμπορι αλίθια να ίμε χαμνόκαρδος, ίμπορι όμος αφτο ι κομαντι-
ρόφκα να τζελικον τιν καρδιάμ, να εφτάιμε πάλιν σταθερον κε δυνατον.
Αφτο λιπον ι κομαντιρόφκα ας εν γιατεμεν εκζέτασι, δοκιμασία.

Για τον κομμουνιστιν κάθε ίμέρα κε νέον δοκιμασία, νέον πιραγμος.
Αλίμονον ι πολίεμον ακόμαν σο παλεον μερέαν κλίνομε, προπάντον ειμς
ε νεί! Πολα ολιγ τα κιφάλιατυν επέμναν εκς ασο νερον, τι περισότερος
εφύρχσαν τα παλια τα ιδανικα. Ι περισότερι κοφα τοτιάτυν εκσκοτι-
νίασαν τομάτιατυν, ειθόλοσαν τα μαλάτυν. Κε γι αφτο ο κάθε γνίσιος
κομμουνιστις πρεπ πάντα να κολαεθ ατος ατον, να τερι να μι επαραστρά-
τσειν ασο ίσον το δρόμον, να μι εμπερδέφτεν, να μι εγέντον οπιβάτελος;
Εγο κι θέλο να γίνυμε κλαψιάρις τολστοιστις ιντελιγέντος. Ας εφτάι
προπ τον εαφτόνατ σα θάσανα κε σα τζαφάδες, σο θαριν, το νεβρικον
τι δοκιμασίαν, έστο κε σο θάνατον... Απ αφτο τιν κομαντιρόφκην ίτε
θα γιρίζο οπισ ανανεομένος, δυναμομένος, ίτε θα τελίδνο τι ζοιμ.

Ίμε θέβεος κε υπερθέβεος, ότι αν εγο αδινάτισα, εταγιάνεψα, εκσέθα
ασι σιραν εσι κιάμον εσεν πίοσ εν, ρίζας κε στυλάρια τι πάρτιας, επέμ-
νετε, εκσακολυθάτε τον αγόναν κε μετεσας ο κομμουνισμον θα κιερεθ όλον
τον κόσμον!

Ζισον κε εκσακολύθα να δουλεψ, όπος εδύλεθεσι!

Σεργέι Σύρικωφ.

ΚΕΦΑΛΕΟΝ VIII

Ετελίσειεν το δέβαζμαν ο Κλίμιν κέκλισην το κιφάλνατ νυνηγμένος.

— Βάρος έχατο σιν καρδιάμ, γιατι εγο εγεμ έτιος, να εκοτύτε
αφτο το πεδιν. Εκσερα τιν ακσίανατ· σιν τιβίζιαν έτον ίνας ασι καλίτε-
ρος τι πολιτραπότνικος. Αγικ κομμουνιστε, άμον ατον, σπανια εβρίυνταν σι
νείσ τι παρτίινις ανάμεσα. Για τιν Τζεχαν όμος κετέργιαζεν, πολα νεβ-
ρικος έτο, εγο πα με το παραπαν εκιδιανέφτα σατον, ντο εσένκατον
σαφτο τιν εργασίαν. Ασο γραφ πολα κενοο κε πολα πα κελέπατα ορθα,
λ. χ. τα ιδέασατ για το τυφέκιζμαν. Ι πυρτζυαζία εμεν ονομάζμε ανθρω-
ποφάγον, αλόμος ατο ανοιζία εν. Το τυφέκιζμαν πάντα αφιν σιν καρδιάμ
έναν οισάρεστον έσθιμαν, άμον λέραν κε ταμυαν θεωρόατο απάνιμ. Τα
θάσανα, τα έματα, τα θανατογονκίζματα επίκανεμε κε θα εφτάγνεμε κε
σο εκσις μεγάλον εντίποσιν. Ο Σύρικωφ σιν αρχιν ολοσδιόλυ διαφορετι-
κος έτον, άμον μαγεμένος, ζατι τομάτνατ πα κειζάμπλιζεν, οταν ετύ-
φέκιζεν τανθρωπς. Αναχάπαρα έλακσεν, ι καρδιάτ ενεριάστεν, ειμίσεσεν το
έμαν, επίασενατον ο φόβον κε ι αμφιβολία κι αετς πα εχάσεν ατος ατον.
Εγο αν κι θαροστένο, αν κι θα έρτεμε τιδεν άλο καχον, θα τυφεκίζω, όζνα
αποθάνο, ενόσο ι ρεβολιύτσια θα χριάσσεκετε το τυφέκιζμαν... Κε ντο θα
λέγομε ντο εν; Αφτο το πεδιν πόλα ελιπέθατο!..

— Ιντιαν θελτε πε, ιντελεγέντος έτον, ίσιχα-ίσιχα ίπεν ο Σταλμάχοφ. Κι λέγατο για να καταφρονόατον. Ιντελιγεντ πολα λογιον ιν, κε τιότι ιντελεγεντ, όπος τον Σύρικωφ, χρίσιμι ιν για τιν πάρτιαν. Εγώ εκινος τιντελιγέντας, πυ λέγνε πολα λόγια για τον κομμυνιζμον, κι αγαπόα-ς. Αδακα φιλοσοφία κι χριάσσκετε, κομμυνιζμος ίπες, εφταν. Απο γιατεμεν εν έναν γλικιν κι ολόθερμον λόγος. Σι ζοιμ, άναθα απο εδοκίμασα έναν κιάλο γλικιν κε θερμον λόγον, το „νιάνια“. Τιν αδελφιμ έλεγα νιάνια. Ι γονέιμ πολα ενορις επέθαναν, ζατι κενθιμούματς ατόσον μόνον αναστορο, πος ο κίριμ έτον σαπόζζνικος, κι όνταν ορφανίγα απο μάναν κε κιν, σο γιάνιμ επέμενεν αδελφιμ, δόδεκα χρόνια ασεμεν τρανέσα. Εγάπανεμ πολα, εχάιδεβεμε, το καλον τιν βόχαν πάν α γιατεμεν εφίλατεν. . . Αςσκεμος, πολα αςσκεμος έτον, συφριαρ κε ρολιαρ ο πρόσοποσατς, γρέας πρόσοπον, εμεν όμος να ερόταναν, απατεν κέμορφος σα τετράμερα τι κοζμι κεβρί-υτον. Δεκατέσερα χρονον εμ, ονταν επέθανεν κι αδελφιμ ασι χολέραν, κι απατότες κιαν ύτε γλικιν λόγον έκσα ασα κανέναν, ύτε φολεαν εγύ-ρεψα, κε ύτε οσπιτ εγνόρτα.

Δέκα χρόνια πριν ασι ρεβολιύτσιαν, ο δρόμον έτον τοσπιτ κι κατι-κίαμ. Τζίτσιτζιλυκ επίκα, εφιμεριόας επύλτα, τζιρακλυκ επίκα σο ραφ-ά-δικον, σο βιβλιοδετίον, σο τιπογραφίον. Ολεν τι Ρυζίαν απαν αφκα επίκα. Πος κερόστεσα, πος κεπσοφεσα ασιν πίναν, πος κεκσοστράτσα, πος κεγεμ ποσιακς, εγώ πα ρσιασέβο .

Ονταν ερχίνεσεν ι ρεβολιύτσια ίπα εγώ εμεν „Σταλμάχοφ, για τε-σεν ι ζοι ατόρα αρχινα, τέρεν, μι χαντε τιν εφκερίαν“. Ποτζταλιοντε εμ εκίνο τον κερον ζέναν μικρον πολιτιάν. Εκοβάλνα γράματα, έμπενα κέθγενα ροσπίτια τι πυρτζζαζίον, έκσα τα ομιλίασατον. Εφχαριστιμεν ολ με το „ανέματον“ τι ρεβολιύτσιαν, χαρεμεν. Εγώ ερεδίσκυμ εθέλνα να πατο κε να τζαίζο, να λέγατε: „Ι ρεβολιύτσια κεν για τεσατς τι χορταζ-μεντε, ι ρεβολιύτσια γιατεμεν εν, πιος ζο απαν σο δρόμον, πιναζμένος κεγδιτος, ι ρεβολιύτσια γιατεμεν ένκεντο γλιτομον κε τιν ελεφθερίαν. Κε όχι μόνον τιν ελεφθερίαν κε τον γλιτομον, αλα κε τιν δίναμιν να φτίγο-σον πρόσοπονεσυν το μίσοσ κε τιν έχτραν, πυ εκατοντάδες χρόνια ετο-πλάεψαν απες σιν καρδιάμ“. Κεπορο με λόγια να λέγοσε πόσον ειμίσανα κε πόσον εχθρέφκυμ ολτε τι χαραμχορτε τι πυρτζζαόας, τεμπορτε, τι διασκαλτε, τι γιατρος, τι δικηγόρου, ταφιτσερτε κε προ πάντον τι μεσσαντε, τι νκοχιρτε, με το πακάλικον τιν ιδεολογιανατον. Ι ρεβολιύτσια εμά-τσεμε πρότα να μισο, κεπεκι ναγαπο.

Ιστερα ασο κείλον ντο έφαγα για το πολεσεδικον τιν αγιτάτσιαμ. Ιστερα ασιν πολιορκίαν τυ Κρεμλίνο, ρον Οχτόβριον τυ 1917, όπου επέρα κεγο μέρος, ιστερα ασο τυφέκιζμαν τι γιυνκερίον, ρον κερον, πυ σιν πάρτιαν κεμ ακόμαν γραμένος κι ασιν πολιτικιν χάπαρ κίχα, νενκαζμέ-

νος κε τζαφαλαεμένος, έλεπα με τι φαντασίαν κενεμένα τιν ανάπαπσιν κε τιν ισιχίαν, όπος ο φανατικον ο χριστιανον αναμεν „τιν βασιλίαν τον υρανον“. Ι διαφορα εν ότι εγο τιν ιρίνιν, τιν ισιχίαν, τιν ανάπαπσιν απαν ειν γιν ενεμένατο, αν όχι γιατεμεν, τυλάχιστον για τα πεδίαμ, για τεγκόνιαμ. Αφτο ι ιρίνι κε ι ισιχία τεμον, εν ο κομυνιζμον. . .

Ντο πράγμαμ, ντο φόρμαμ κε ντο σχέδιον εν κικέρο. Πολα κερσ κεν, επέρα να δεβάζο έναν διβλίον τυ Μπελαμι για τον κομυνιζμον, αμον διίγμιαμ. Το ροστον ίσαμε το τέλος κεδέβασατο, κεδάρεπσεμε, πολα ομιόπιταν έχι με το ριμερνον το κιτισς κεγο τον κομυνιζμον εθροόατον έναν τίποτον πράγμαμ, πυ ειμισ, ατοριζνι ανθρωπ, ζατι να φαντάσκυμεσατο πα κεπορόμε. Οταν ζαλίετε το κικάλιμ ασο πολα τιν νεκ ρίαν, οταν ι δυλια κι πάι εμπροστα, όταν εν ανάνκι να τυφεκίζο ανθρωπον, χορις να εκέρο καλα γιατι τυφεκίζατον, τότε κρού σο νυμ το γλικιν κε το παρίγορον ι λέκσι κομυνιζμος κεθαρις κάποις ροτίρας απο μακρα εφτάμε ιςμαρ με κόκινεν μαντιλ. . . .

Σο πολιτοτελ έχομε ίναν, Μαρτίνοφ εν το επίθετονατ. Είχα τα λέκσιασατ. Γνωστικα, εμορφα απέναν έναν όλια καρφον ρο τσιμίδισ. Ονταν ομιλα για τιν κομυνιστικιν κινονίαν, εθαρις εσι με τομάτιατ ιδενατο, έζιζεν ο ίδιον ραφτο τιν κινονίαν. Κε όμος τα έργατατ με τα λόγιατ κι ριφονουν. Ιδατον απο κοντα, οταν επίγαμε να εφτάμε όπισκ ροσπίτια κε ετεκσινέφτα τι διαγογίνατ. Ατότες εσχιμάτιζα τιν ιδέαν, ότι τα λέκσιας κε τα αγιτάτσιας, παραν κερτάγγε, ενόσο με τα λόγια κι ριφονων κε τα έργα. Ο Σύρικοφ διαφορετικα εφέρθεν, εθικίασεν τι ζοίνατ για τι ρεβολιούτσιαν. Ιντιαν κίαν εν άμαν ατα τα λόγιατ περιτα ιν.

— Σοστα λες, — λέι ο Κλίμιν. — πολα κερσ κεν ίχα ομιλίαν με ίναν παρτίνι ιντελιγέντον. Επίζμονεν ότι πρεπ να κλιδόνομε τι στολόβαγίαν, ντο ένικσαμε για τι ιπέφθινυς τι δυλεφάδες, κε για να ιποστιριζ τιν ιδεάνατ, έλεγεν, ότ ι ρεβολιούτσια ζιτα ασεμας τι ιπέφθινυς να μι πέρομε παγιοκ καλύτερον ασον εργάτεν. Εγο απεναντίας έλεγα. Ρεβολιούτσια ειμισ ίμες, διλαδι ι εμπρολάτε τυ αγόνα, όπος ονομάζομε ρα μίτινκια τιπέφθινυς τι δυλεφιάδες. Κι όταν ειμισ, πυ επέραμε ρομίαμον ατόσον θάρος θα πινόμε κε θαδινατίζομε, ατότε τεμπρολάτκον το τάγμαμ αγλίγορα θα ταγίανεβ κι ρεβολιούτσια θα κατρακιλίετε ρον κατέφορον. Για τιντελιγέντας ι ρεβολιούτσια εν κάτιτι κσεχοριστον, άμον ίνας θεος, πυ πσαλαφα θισίας. Εγο λέγο „ρεβολιούτσια εγο ίμε“ όπος έναν κερσν ίνας βασιλέας έλεγεν „Κράτος, εγο ίμε“ . . .

Εχαμογέλασεν, έλακσεν ομιλίαν.

— Βραδιν κε ρτεκ κεγο εδόκα λόγον να εβρίυμε ρέναν μέρος. . . Ατίο Σταλμάχοφ! Παρακαλο, θα πας εβρικς τον Καραύλοφ, ίτε θα ομιλάσατον με το τιλέφονον. Οτι εφτας πίσον, ρινενοεθ με τεκίνον, ας εν

έτιμος, αποπε μπορεί να παρουσιάζεσθε ανάνη να τοπλαέβομε το κομο-
νιστικον τι ρόταν. Θα εβρικε κε θα ομιλάσατον το δίχοσ άλο, δις λόγον;
— Μάλιστα!

Εσπινκεσαν δίνατα κε φίλικα ο ίνας ταλονυ το εσερ κεπεγορίεταν.

Μόλις επιδέβεν ο Σταλμάχοφ, ι ειλόγισι το Κλίμιν εκλόεταν αλυ,
γλικιν κε τριφερον έεθιμαν εκιρίεπτεν τιν καρδιάνατ κι χαρα ερόττεν τιν
όπεσινατ. Θα πάι ελεπε τιν Ανιόταν!

Τι χαράνατ όμοσ, πο ομαζ τι προτάνικισι τι χλόιν ντο με τα
εείλια ζόρια εεκιζ κεβγεγ ασο μάβρον κε παγομέμον το χόμαν, θολόνη
κε ιεεκιάζνατο τα εκυτόρασ κε τα πελιάδαε. Το φοτινον τολόθερμον το έεθιμαν
το έροτα, εκοτινέβνε κε πιερίζνατο αε έναν εο μέρος το Σύρικοφ ο θάνατον
κι αεάλο τα εοβαρα τα φόβοε κε τα ιποπεζίαε το Γορνχ.

Ι Ανιότα εκεέβεν ειν απαντίνατ απαν ειν ταράεταν. Ο Κλίμιν επέ-
ραεεν αεον κίπον μερέαν. Ο ίλεν εο βαείλεμαν απαν εκοκίντεεεν τι δι-
ειν, τυφίλε τα εειονοζόμια, ι τόρα ανίβεν διεοτον αεα χοράφια κι αεα
γιαζία κε τα δέντρα χαρεμένα, ομιάλε εροετον, πο εεκόθεν αεο κρε-
βατ, ίετερα απο βαρ ν αρόετιαν. Ι Ανιότα απο μακρα διέκρινεν το νε-
βρικον τιν κατάεταειν το Κλίμιν, ίδεν εο πρόεεπονατ ζογραφιζμένα τιν
τιριανίαν κε τιν ειλόγισιν. Επέραεεν ειν ταράεταν ο Κλίμιν, εχαίδεπεεν
τα εγυρα, τα χριεόεκανθα τα μαλίαε. Εκίνε εεκόθεν, επέρεν το εεέρ-
νατ, έεπινκεενατο χαιδεφτικα, κε τριφερα κε ιειχα εροτάτον „ντέπαθεε,
γιατι ίεε ατόεον ανακατομένοε;“ Επέραεαν εο δομάτιον, εκάτεεεν αντι-
χριατ, εο εκαμνιν απαν κεκίνοε, χοριε να εβγαλ το εεινέλνατ, εμιεεεε-
εαπλόθεν απαν εο τιβαν, το κικάλνατ ακυμπιζμέμον εανκόναεατ.

— Τίποτε, — λέγιατεν άιλα κι αναποφάειετα.

Πρότιν φοραν ελέπιατον Ανιότα εαγίκον κατάεταειν. Σον κερν τι
εργαείαε ίδενατον πολα φοραε αεετιρον, απετιτικον, κάποτε, όχι όμοε κε
μελανχολικον, οποε ατόρα.

„Κι θελ να ομιλα“ ενόντεεεν Ι Ανιότα κεπίκενατο τιαρτ απέεαεε.
Ιεεμε τελεφετέα εοβαρα κενόντεεεν τιν αγάπιναε κερτέπεεεν τον έροταν
το Κλίμιν, όποε κεράεπεεεν τιν καλοζοίαν, το καλον το φαγιν, το καλον
τι φορεείαν. Οποε έβρενατα, αεεε πα εείρεπεεανατα κεπίγεε. Ατόρα
όμοε πο ίδεν ότι ο αγαπεμένοεαεε ιποφερ, κε αεο εεέρναεε κεβγεε να
βοιθα κε να παριγοράτον, ελιπέθεε, επόνεεεεν ι καρδιάεε κεεε άλο το
κεεανάλεμαν κι ειοπι το Κλίμιν επρόεεβαλαν τιν αγάπιν κε τον έροταναεε.

Ο Κλίμιν εγρικεεεν ποε ο τρόποεατ επίρακεενατεν.

— Αεεον, Ανιότα! — προτιν φοραν ονομάζιατεν απλα με τόνο-
μαναεε κε γιαφτο αεειν χαραν κι αεειν ταραχίναεε εκοκίντεεεν — για τεμεν
μι ανιεειαεε κε μι ειχλιατέφικεεε. Έεεεερο ποε ανοιεείαν εν, αμα όλον τον
κερον αεετο νυνίεο. Επέραεεεμε ι ιδέα ότι κατ δεδ έχομε να δεδάεομε,

κατ εσβαρον κίνδινος κρεμάετε σα κιφάλιαμυν απαν. Δυλεφς, εκοτύσε, υποφερτς . . . σόλα κι προφταντς, όλα κεπορις να ελεψς κε να προλαμβάντς το κακον. Εγο ο ίδιον πα άμον εγρίκσατο, περισότερον όμος εσένκεμε σιν υποπσίαν κετάρακσεν το μιαλομ ένας τζεκίστος, έναν πολα γνωστικον κε αφιερομένον σιν πάρτιαν πεδιν. Ισιχίαν κι αφίνεμε, ολόκληρον εβδομάδαν τριτέβμε, θεθεον ποσ σιν πολιτίαν απες εσχιματίστεν μιστικον σινομοσία απάνεμυν. Το εοστον αν θα λέγο, δικέονο τον τζεκίστον κερχί-νεσα να νυνίζο κε να φογόμε εσοβαρα για αφοτο τιν υπόθεσιν . . .

Ι Ανιότα επλίσιασεν, εκάτσειν εο γιάνατ.

— Κλίμιν, πολα ενενκάστες, εσο μέτρον κε παραπαν, πρεπ να ισιχίαις ολίγον. Αμα τελιον αφοτο τι κσιλι ι υπόθεσι, πρεπ να εφτας έναν τακιδ σι Μόσχαν. Αναπάεσε, κίστερα με νέα δινάμια, κσαν αρχινας σιν εργασίαν. Τεμέτερον ι εργασία δίσκολον κε πολίπλοκον εν κε εέναν εσφερ κι τελιον. Πο κε πυ πρεπ να αναπάουμες κίολα . . .

Πολι λέγνε για τρεμεν. „Τέρεν ι Σίμκοβα κατσακρ λιθαρ εν, σταθε-ρέσα, ενεργητικέσα, χωρίς αμφιβολίας, σόλια ταγιανεβ“ Πολα κεν αφα τα λόγια έκσατα απο έναν σίντροφον, πυ δυλεδ εο πολιτοτελ, εσον Μαρ-τίνοβ, θα εκσέρτσατον.

Τιδεν κι λέγο, επειδι ι φοβετζιαρ κε ι εσυφελίδες πρεπ να έχνε τιν ιδέαν, ότι σι παρτίινις αναμετακσι εδρίουνταν κε δινατι, σταθερι κε με χα-ραχτίραν άνθροπι. Τεα να έκσερνεν ο καιμένον ο Μαρτίνοβ, ότι εγο πα, τιναν λογαριαζ γρανίτιν, εχο τα φόβυς κε τα αμφιβολίασιμ.

Ετακσιδεβα, κενθιμόμε για πιον υπόθεσιν. Σα ετάντσιας, εα θαγό-νια παντυ το ιδιον ι καρτίνα, παντυ παράπονα, διαμπτριτίας. Καθαρα φένετε, ποσ ο λαοσ άμον εσσιασσίρεπσαν, ντεφάγνε κισέρνε .

Σέναν βακζαλ, πλατίμακρον ι εκάλαθε, κε εα εκαλοπάτια απαν-κες γομάτον καλαπαλυκ. Αγορ, γινεκ, πεδία σιντάραγα, με τα κόρκια, τα λερομένα τα τζιυθάλια, τα σακούλια με το μιζέρικον τιν εσσιάνατον, τα τζί-λια κε τα τζαπούτιατον, πυ εο τζοπλικ πα να κυθαλις κε είρτσατα τον κόπον κι ακσίζνε. Τα πρόσοπατον, ασινπίναν κι ασιν ανεσσετίαν κίτρινα, θανατ πρόσοπα, εσυφρομένα, αβλαχομένα τα κατσίατον, βρομυν εσα λέρας τα κορμιάτον, τσεριγμένα, φτίρας γομάτα τα κόρκιατον. Σο γιάνατον κεκα, εο πυφέτον απες ο σπεκυλιάντον τρού πιρόζζνις, απ αντίκρι επεγαμπίλοσεν κε τερίατον ο πεζπριζήρνις. Ο σίντροφοσατ μετρα κατα γις τα καπι-κόπα τελειμοσίνας κε νυνίζ. „για έναν παπιροζ κεφτάνε„. Απ αφα τα εκαλοπάτια, εσο ελεινον το καλαπαλυκ ανάμεσα, υπερίφανα κε ετίτα αναγυλιζ κε φτιζ, περα κάπιος, μοδατοφορεμένος κομισάρος, τε κομυ-νιστικον τάστρεν ετραφτ εο ετίθοσατ. Κατιβεν προσεχτικα, να μι κρού απαν εο θρόμικον το καλαπαλυκ κε λερον τα γιαλιστερα, τα λακιρόβανι τα σαπόκιατ, κεμπεν απες εο πυφέτον να τρού πιρόζζνι με τι σπεκυλιά-

ντος εντάμαν. Γομάτα γεράδας, φτιριάρκα πεδόπα, κλέγνε, τσουνκρόνε, ψαλαφον προμιν . . . Εξς ρσιονιζ, φισα δινατον, κρίον αέρας. Εγδι-
τα, οκσιπόλτα, με αγίκον κερον εβγένε σο πλαχόστροτον τιν πλοσσάτκιν
τα πεδόπα, να εφτάγνε τιν ανάνκινατον. Πόσα κρίονε, πέρνε περιπνε-
μονίαν κι αποθάνε χορις γιατρον κε γιατριχα! . . .

Οταν ετέρνα εκίνα τα σκαλοπάτια ασα οπία ανέθεναν κεκατέθεναν
ι χοντροκιλ ι σπεκυλιαντ κι καλοφορεμεν ι ροβετικι ιπάλιλι, πυ τι ραπο-
κιάτν τα ποδαρομίτια πα ενεριάσκυσαν να κρύγνε απαν ρα θρόμικα
τα κόρκια τι καλαπαλυκι, έναν πόνος, έναν απελπισία εκιρίεπρεν τιν
καρδίαμ. „Ντο διαφοραν έχομε,, ίπα απέσιμ. Αφτα τα ίδια εγίνυσαν ρον
παλεον κερον κε ρι Ρόμιν, κε ριν Ιυδέαν, ρι χριστου τον κερον κε ρα
μερσονικα τα χρόνια κι ατόρα πα ρόλα τα καπιταλιστικα τα κράτι.
Εχασα ολορδιόλυ τι διάθεσιμ, επέρεμε απο βαθέα το μερακ κε ι ριλόγισι.
Εκατίθεμε ι ιδέα να τaráγομε κεγο ρατο το καλαπαλυκ ανάμεσα, να
τζιλιάγομε με τατινέτερα το κόρκια, να γομούμε ασα φτίραςατον, να κίμε
με τατυνυς, ορπυ ναποθάνο κε να τραβίουμε, οπος τραβίονταν ατιν οπισ,
για να περύν ελέφθερα τα λακιδόβανι τα ραπόκια κε τα λύτρινα τα
εκαρπίνια . . .

Κε όμως! Σατο το καλαπαλυκ ανάμεσα ελεπς κε φυσιογνωμίας
ιπερίφανα, ομάτια γομάτα έχθραν κε μίσος ενάντια ρι χοντροκιλς κε ρι
καλοφορεμενις κε περτς θάρος κε παριγορίαν, εγρικας προς αφο το μίσος,
αφο ι έχθρα εν απόδικσι, το ότι νικιτε ειμς ίμες, αν όχι τόρα, ρο
μέλον χορις άλο. Ενόςο ρο πλίθος ανάμεσα εβρίονταν ι ιπερίφανι, πυ
εξέρνε να μισυν κε να εχθρέφκυνταν, φος φανερον ότι ι νίκιεμν εν
εκασφαλιζμένον . . . Μάλιστα . . .

Σα στάντσιας κε ρα βαγόνια πολα ομίλεσα με τι χορέτας. Με τα-
τυνυς αετς φέρκυμε, πυ καμίαν κιοπορσιάζκυνταν ότι ίμε παρτίνα κε
λέγνε κι ακύγνε με τεμεν ελέφτερα κε ανιχτα. Θαμαζ ο άνθρωπον, πό-
ρσον θ ριν, πόρσον διςχολον, πόρσον ακατανόιτον εν ι ροι ταγροδυλεφτι ρε-
μέτερον το εργατοχορικον τι διμοκρατίαν... Τεα ατιν πα μετεμας, δι-
πλαμον ζυν, ελέπνε με τομάτιατον, ακύγνε με τοτίατον τι ρεβρλιούτσιαν,
κε όμως τιδεν κεγρικυν, χαπαρ κέχνε. Κάποτε νυνίζο: να επορις κε ορ-
γανοντς ρέναν κινον μίτινκ ολτς ταγροδυλεφτάδας τι Ρυσίας κε με απλον
ομιλιαν, όπος ρινιθιζ ο Ροπέικον, να εκσιγίγσατς όλα, νανις τομάτιατον!..

Εγέλασεν ο Κλίμιν.

— Να εκσιγίγσατς όλα!.. τιδεν κι θα εγρικυν. Ολιγς αγιτάτορας κε
πολιτραπότνικυς τεμέτερον κερκότοσαν ατιν ι αγροδυλεφτάδες, μονον κε
μόνον γιατι ομίλεσανατς ανιχτα κε καθαρα για τον κομμυνιζμον. Τα βι-
βλίαμον κι δεβάζνε, τα εφιμερίδας, ντο ρτιλοματς εφτάνατα μαχορκοχάρ-
τια. Οχι, Ανιότα, αετς απλον, όπος εθαρίσατο ρσι κεν, με τιν αγιτάτσιαν

κε με τα λόγια τῶν κι γίνετε, τι ζοίνατον πρεπ να αλάζομε-
Αγράνθρωπι ιν ακόμαν, κίοςον κιαν ζυν σεμέτερον το γιαν, ι ιδεολογίατων
ακόμαν μεσεονικον ιδεολογία εν, τα εκσοτερικα κε τι μάγυς πιστέβνε κε
εμς πα για τατυνυς δεμόνια κε μαγ ίμες, για μερικυς καλι, για μερικυς
καχι. Αφτα τα άθλια τα ζιμερινα τα χορία, αφτα τα θρόμικα τα τρι-
πια πρεπ να λίπνε ασι γις το πρόσοπον, το κσιλένεν ταλετρ, ντο επέμ-
ναν τα εργαλία, πρεπ να κένυ, για να τυπλαέφκυνταν σα μυζία!..

Εσιόπισαν κε ι διάτυν. Ο Κλίμιν επέρεν το σεέρνατς, χαιδέβιατο,
χορις να λεί τιποτε. Εκίνε ι καρδιάτς κε ελία τα εσθίσιζατς ζινκεντρο-
μένα σο σεέρνατς, ντο κρατι ο πολιαγαπιμένον, απάντισιν σο χαιδέμα-
νατ, επεχόμεν το ζεστον το μάγλονατς απαν σο σεέρνατ. Εγέντον φο-
τίαν ο Κλίμιν, ενκαλιάστειν, έσπινηξενατεν δινατα απαν ζιν καρδιάνατ κε
μαρτς, μυρτς φιλι τα σεέριατς, τομάτιατς.

Εκσαφνα ενίεν ι πόρτα, κέχσαν το λαυρον τι χουζιάικας τι λαλίαν.

— Τοβάρισσι, ινας μυζζίκος στεκ οκσεοκα κεροτα αν αδα εν ο τοβάρισς
Κρίμιν Δεί ποσ κατ σεβαρον δουλίαν εςς μετατον...

— Πέατον ας έρτε απες, -λεί ι Σίμκοβα.

Ενίγεν ι πόρτα.

Σο σκοτινον το δομάτιον, ας αβλις το φός ιςσιχαλιάεπσεν ανθρόπι-
νον φιγύραν. Ετζάκεπσεν τι ζαζζιγάλχαν ο Κλίμιν κε σο αδίνατον το φος
διέχρινεν έναν γενιάτεν, πυρτυλιαρ μυζζικον, ολος διόλυ άγνωστον πρόσοπον.

Κεπρόφτασεν ο Κλίμιν να εροτα, να μαθαν πίοσ εν αφτος ο άγ-
νοστον κεναν φονιν, πολα γνωστον φονιν, λέατυν χαμελα κε βιαστικα.

— Τοβάρισς Κλίμιν ιδα κέπαθα, όζνα έβρασε... Ερχινεσεν ι θα-
στάνια, ντο στεκετε;...

— Βοστάνια ντο λες; μέναν φονιν απορίας ερότεσαν κ ι διάτυν.

Ι Σίμκοβα, λιγάρια λιγάρια έτρεκσεν, εκατιβασεν ασο τυβαρ το μά-
υζερ εγόμοσενατο κεπέρασενατο σα μέσατς με το γαις.

Ο Κλίμιν έρπακσεν τον μυζζικον ασο σεερ.

— Γόρνιχ εσι ίσε; πέμας, ντο εν;

— Να λέγ με όλα πολα κρατι κε κερον κέχομε. Ελακσα τι φο-
ρεσίαμ, εσένκα χορέτα γριμ, εταράγα με το καλαπαλυκ κατα τίχιν έκσά-
τα εχέδιατυν.. Εβεβευθα, ότι αποπς αρχινα ι θαστάνια, ότι θα κατιβέ-
νε ι παντιπ ζιν πολιτίαν κε ιμπορι να εκατίθαν κίόλα. Εθέλεσα να
εμιλο με το στρατιοτικον το τιλέφονον, κομένον έτον, για τι πολιτίας το
τιλέφονον, ότε λόγος ιμπορι να γίνετε...

Ι Σίμκοβα ετιλίεν το σεαλ, εφόρεσεν το ζζακέτονατς. Εκσέβαν ι
τρίατυν ζον δρόμον. Φισα χλισρον, ανικσιάτικον αερόπιν. Ι γι σεέρετε
με τον ερχομον τι άνικσις. Σι σκοτίαν ακυς, ποσ σεορσεορίζνε τα νερα
σα κανάδας. Ο καμπυρτς ο μυζζικον, με το φοροκαλ τι γενεάδαν κε με

τι φονιν τυ Γορνιχ, εκσακολουθα — Ι τριεμνον πρεπ να εφτάμε, ότι εβ-
γεν ασο εσέρνεμνον. Κλίμιν, εσι δέδα ζιν Τζεκαν, τοπλάεπσον τίναν
εβρικς τι πεδάντας, ι Σίμκοθα ας πάι ιδοπια το κομμουνιστικον τι ρόταν,
εγο θα πάγο σο σταθμον. Εκσέρο ποσ ι παντιτ εσάρεπσαν τιν πολιτίαν,
αλα με αφτο τι φόρμαν πιστέβο θα καταφέρο να περο ασα τσέπικατον
ανάμζσα κε θα προσπαθο να εκόνι σο ποδαρ τι ζζελεζνοταρόζζνικυς.
Το κηριότερον εν να μι αφίνοματς να θάλνε σα εσέριατον τον σταθμον.
Αγλίγορα λιπον, μι χάνομε κερων.

Επέρεν κε τι διονον τα εσέρια ο Γορνιχ, απεχερέτισενατς φιλικα κε
απο Γορνιχς εγέντον διαμιας ιπσιλος, αρζύθαλος μυζζίκος με έναν εσια-
λιακ γένια. Απεχερέτισεν κε ι Σίμκοθα, επέρεν δρόμον. Πολα κεπίγεν
εκλόστεν οπισ διαστικα, ενκαλιάστεν τον Κλίμιν κεφιλέθαν με θέρμιν κε
με πάθος για ίστεριν φοραν.

Παι βιαστικα κε λαφροπόδαρα ο Κλίμι ζιν Τζεκαν μερέαν. Το
ναγαν έτιμον σο εσέρνατ, κε όποσ πάντα, ζι κίνδινυ τον κερων, πσίχρεμα
κε με ζινκε τρωμένον το μιαλόνιτ, τερι με προζοχιν ολόγερα, κρύι
στιν σο παραμικρον τι εσαματαν. Κε όμοσ φένετιατον, ποσ αποπεσ ασιν
καρδιανατ κάπιος έχπασεν κεκζένκεν έναν κοματ κρέατ, με τα έματκ κε
με τα νέθρα μαζι.

ΚΕΦΑΛΕΟΝ ΙΧ

Τέζερα εχεδον όρασ εν, πυ ο Μαρτίνοφ φιλατ καραυλ ζι κομμουνιστι-
κον τι ρόταν. Ι βιντόφκα σο εσέρνατ, πάι κε έρτε απίςκεκς σο μεγάλον,
σο έφκερον τιν αβλιν, οριαζ το εκλατ, όπυ εβρίον τα όπλα τι ρότασ.
Κρίοσ κεν, ασα ετέβοτα απανκεσ φισα ο αέρας κε ζιν ατμοσφέραν εκσα-
πλότε το γλικιν ι φρεσκάδα τι προτάνικςις. Σα πρότα διο όρασ ο Μαρ-
τίνοφ ενόντζεν, ανεδόροσεν τα παλια, ενθιμέθεν ολον τιν ζοίνατ, εκατι-
γόρεσεν κεσιγόρεσεν ατοσ ατον για τα διάφορα, τα ασίμαντα τα παρα-
στρατίζματατ, εσιλογίστεν για τιν ρεβολιούτσιαν, για τιν πάρτιαν, για τα-
τοριζνον τιν εργαζιανατ. Σα τελεφτέα έπαπσεν να νυνιζ κε με ανιπομονι-
ζιαν αναμεν . . . Αναμεν πότε θα έρτε άλοσ ζον τόπονατ κι ατοσ να
πάι να ισιχαζ. Ο κριον οζον ντο επίγεν επερίσεπσεν, επάγοσαν τι πο-
δαρίατ τα δάχτιλα, απεσ σα θρεγμένα τα ποτίνιατ, ο κριον εδιεπέρασεν
ζιν καρδιανατ ασι γιακαν κι ασα μανίκια τι εσινελιάτ, κε για να χυλίτε
ολίγον ερχίνεσεν να εφτάι γυμνάσικ με τι βιντόφκαν.

Εχτιπεσαν δόδεκα χτιπέματα ασο καμπαναρίον μερέαν, τα λεπ α
όρασ φένουντανατον. Επέρασεν σο νόνατ να εβγαλ τι εσιριχτέραν, να εσι-
ριζ δινατα, να έρτε ο τνεβάλνικον αλάζιατον. Πριν όμοσ να θαλ το
εχέδιον ζιν ενέργιαν ασιν πομεσεζένιαν τι καραυλι μερέαν εφάνθαν διο φιγύρασ.

Εκσέτασαν τα πειζιάτια σα πόρτας τι σκλατι, επαρέδοκεν ο Μαρτίνουφ το καραυλ ζον άλον κι ατος τρεχτα τρεχτα επέρασεν ζιν πομιεσσένιαν. Αμον μεθιζμένος ασι νενκασίαν, ασον ίπνον κι ασο τζυχτερον, το προτοανικσιάτικον τον αέραν, ο πρόσοποςατ κατακόκινον, έρθεν το κείφνατ. Οπος τιχεν πάντα, ίστερα απο παρόμιον ζμέναν, ενέσπαλεν όλα τα ζκυτόρας κε τα τιάρτιατ. Ολα, ντο ίσζεν να λογίςζκετε κε να νονίζ, στελίοσενατα, ζα τέσερα όρας απες, εκι πυ επέγγεν κέρχυτον με τιν διντόδχαν ζο εσερ ζο μεγάλον, ζο ζκοτινον τιν αβλιν τι κομμουνιστικις ρότας. Επεν ζεσιον τζάι πρικύσχαν, ετσάκοσεν με τα ζσέριατ, εβυκόθεν ολίγον πσομιν κι αφυκράτε ντο λέγγνε ι ζιντρόφιατ.

— Ατο ζατι κι πιστέβατο, — λεί ο τνεβάλνχον, ίνας ασι παλευς τι ουτερ-οφιτςέρυς με αρεον, ζυλιγμένον ζο μιτίνατ κιαν μυστακόπον.

— Κσαι ο νύσιμ κι κόφτιατο άνθροπον να κατατάετε ας οπσαρ, γιάχουτ αι θροθάχαν, κσαν ασο μαιμυν να λες, νείσα νε. Ας οπσαρ, ασι θροθάχαν, ατα κολονκίθια, μαρτυβάλια ιν.

— Τοθάρις, κι λέγοσε κατ εφθίαν ας οπσαρ κατατάετε ο άνθροπον, ολα απο τιώτα πλάζματα . . . Πος να λέγο κε να γαντυμέβοσε, απο πλάζματα με απλον οργανίζμον. Αφτα τα πλάζματα εζίαν έναν κερον απες ζο νερον γε ίχαν όλα έναν σχεδίον οργανίζμον. Οντας όμος επλέθιναν παραπολα κι αλο κεχόρεζαν κε κεπόρεζαν να εβρίκνε φαγιν ζον τόπονατυν, μερικα επέρασαν ζα ριχα, τεμεκ ζάβαθα τα νερα. Για παρόρια ετίας μερικα επέρασαν κε ζιν κσεραν. Σιν κσεραν ο οργανίζμόζατυν έλακζεν ίγεπζεν με το νέον το περιβάλον. Αντις τα θρόνχια εφάνθαν τα πνεθμόνια. Αφτα τα αλαγας κεγένταν βέβεα διαμιας, εχριάσταν χιλιάδας κε εκατομίρια χρόνια. Σο αναμετακσι ταδίνατα τα ζόγια κεταγιάνεπζαν, κεπόρεζαν να ζιναρμόζκυνταν με το νέον το περιβάλον, επκόφεζαν, εχάθεν το τζίνζνατυν. Τα δινατα εταγιάνεπζαν έλακζαν τον οργανίζμόνατυν, εγένεζαν, επλέθιναν. Κι αετς πα ολίγον κατολίγον ασι ζκάλαν ζι ζκάλαν εγέντον ι διαλογι' αραιο εν ο αγόνας για τιν ίπαρκζιν, έναν φυσικον σχεδίον, το οπίον επορόμε να παρομιάζομε με τεμέτερον το σχεδίον να διαλέγομε καλυς πυάδας κε καλα θελκα, για να καλιτερέβομε τι χαιβανι το τζινς. Το ζίςτιμαν αφτο εςχεδιάζεν κε απέδίκζενατο ένας άνκλος φιλόσοφος, ο Δαρβιν . . .

Ο Μαρτίνουφ εμ ακύι αφτο το βαριν τιν ομιλίαν, 'εμ τερι το πλατιν, το πυροτον το πρόσοπον τυ ομιλιτι. Αμον γνωστον πρόσοπον φένετιατον. Κάπυ ίδενατον, κάπυ έκζεν αφτο το γαπαν το θραδικίνιτον τι λαλίαν.

Εκίνος πα, ζιτια ομιλα, τερι καπυ, κάπυ κε τον Μαρτίνουφ, πολεμα να ενθιμάτιατον . . . Αναχάπαρα διέκοπζεν τιν ομιλίανατ, εκλόστεν ζον Μαρτίνουφ μερέαν.

— Τοθάρις, εσι να μι ίζε τυ Σεργίι Ζαχάριτς τυ Μαρτίνουφ ο γιον;

— Μάλιστα, — απαντα ο Μαρτίνοφ κε σινάμα κοκινίς.

— Κε κεγνόςτσεζμε; Σι πατέρας το δερματάδικον εδύλεβα έναν κερον.. Τον Αντρέεφ κι θυμάσε; Σι Σλοπότκιν ο „Χιμικον“ έτον τόνομαμ.

Εθιμέθεν ο Μαρτίνοφ αφτο το πρόσωπον, το πλατιν το μέτοπον, τα απλα, τα χοντροκομένα τα μισιάς κε τα μικρά, τα έκσιπνα κε τα εκσεταστικά τομάτια. Ινε αλίθια, σι πολα εγέρασαν ο Αντρέεφ, ερχίνεσαν νασπρίζνε τα μαλιάτ, το κατσίνατ εγομóθεν σύφρας κέναν βελθιν σπαθι αβλακέαν ασ οματ, υς το στόμανατ, έλακσεν κάμπος ν τι θορέανατ. Ενέα χρόνια επέρασαν ασυ κίδενατον κιαν. Εθιμέθεν ο Μαρτίνοφ το μικρον το δομάτιον, ι καλίερα το καλιβόπον, όπου απες εζίνεν ο Αντρέεφ, το μικρον, το πετρελολαμπόπονατ κε τον ίδιον κλιμένον απαν σο τραπέζόπονατ, με μάβρον, ακυμπιάστον κοσοβορότκιν. Κατ βραζ σε μικρα γιαλένια σρεβόπα κε κσιν, απαν σο δέρμαν έναν πρασινοτον κε με μιροδιαν ιγρον. Ο πατέρας τυ Μαρτίνοφ γέρος, το πρόσωπονατ ολοκόκινον, πονιρα κε γομάτα κακίαν τομάτιατ, διαγωναλ ρύχα φορεμένος, ι αλιζίδα τι όρασατ γαρσσι γαρσσια απαν σιν κιλίανατ, κάθετε σο γιαν τυ Αντρέεφ. μακρογυλια κε τεριάτον προς εφτάι τα πιράματατ, χαμογελα κε κατ γραφ σο σιμοματάριονατ.

Ο γέρον ο Μαρτίνοφ κάποτε επέρνεν εντάμαν κε το γιόνατ σο ζαθοτ, αλα κεφίνενατον να ομιλα με ταργατς, τι μεθίστακαδες, τι κλέφτατ τι πρήστικυς, τι περπεντυλτς, όπος εσινίθιζεν να ονομαζιατς κε σον πρόσωπον κε σπις προσοπ. Μόνον τον Αντρέεφ, τον „Χιμικον“ όπος έλεγανατον κοροιδεφτικά αργατ, όνταν επίνεν επισκεπσιν, εφίνεν κε τον Βαλότιαν να κάθετε με τατον, να ελεπ τα πιράματα κε νακού τιν ομιλίανατον.

— Τέρην ο Αντρέεφ τίμιος κε έκσιπνος αργάτες, εν, — έλεγεν σιχνα πικνα τον Βαλότιαν. Ιπερίφανος, αφθάδις εν, αλα σον νύνατ κε σιν τέχνηνατ τιδεν κέχο να λέγο . . .

Απορόθεν ο Βαλότιας, όταν έλεπεν, ότι ο πατέραςατ, εγοιστις κε τίρανος όχι μόνον σο ζαθοτ, αλα κε σασπίτνατ απες, ιποφερ με ιπομοιν τα ιδιοτροπίας κε τα καπριτσια τυ Αντρέεφ, ακύι με προσοχιν τα λόγιατ, ανακατομένα με χιμικος όρος κε με διάφορα επιστιμονικα τέρμινα. Κεπόρνεν να εγρικα, γιατι μόνον ο Αντρέεφ ίχεν το δικέομαν να ονομαζ τον πατέρανατ Σεργέι Ζαχάριτς, ενο ι αλι εργατ ακόμαν κε κιν πυ εγέρασαν απες σο ζαθοτ, έπρεπεν να λέγνατον χοζιάιν κε να στέκνε σο τζεστ εμπροστατ, όπος ι σολτατ, εμπροστα σοφιτσερτς. Εγγέμι ο Βαλότιας, ο νύσατ κέχοφτεν, ντο ετία ενον τόσον στενα αφτυτ, τυς ολοσδιόλυ τανόμιυς τανθροπς τον αφστειρον, τον τίρανον, τον άκαρδον τον πατέρανατ με τον εφτοχον, τον ιπερίφανον, τον αφθάδιν, λόγον πυ κι χαρις, τον αργάτεν.

Μετα κάμποσον κερον, ο Αντρέεφ εγέντον άφαντος, κατ κίγηπεν με τον χοζιαίνονατ, ο Βαλότιας ντο ετία έτον κέκερνεν. Σιν αρχιν, κάμποσα ιμέρας, εκάκινεν ο πατέραςατ, ιβριζεν, εβλαστίμανεν ολτε ταργάτας κε τι ιπάλιλος τι ζαβοτι κε ροσπιτ πα επίνεν ανισιγίας. Σον τόπον τυ Αντρέεφ έρθεν ίνας άλος . . . Ο Βαλότιας πα εμεγάλωσεν, ετελίωσεν τα σπουδάσατ, κατέγινεν με τον φυτουριζμον, τιν θεοσοφίαν, τιν ιστορίαν τυ πολιτιζμο . . . Εγάπεσεν . . . Σιν αγαπ απαν έρθεν κε ι ρεβολιούτσια. Εσέβεν ρο κόμαν κε το βαριν τι πάρτιας ι εργασία επίκενατον νανασπαλ πολα. Ενέσπαλεν κε τον Αντρέεφ . . . Ατόρα αναχάπαρα ειζάτεπεσenaτον. Ο Αντρέεφ τα παλια τα σινίθιατ κενέσπαλεν γομον θίρια, βίρια καπνον τιν τρύπκανατ, ειρ θαθέα νεφέσσια, ομιλα, οπος κε πριν αργα, αργα, κε στεκ κιαναπάετε ρα διο τρία λέκσις απαν.

— Τοβάρις Μαρτίνοφ έκσα ότι εγράφες σιν πάρτιαν κι όνταν έρθα αδα σιν πολιτιαν ενόνιζα κέλεγα: „Στα εις κιαγότο τι πυρζζουα τι γενεμασέν θα σιρατον εκς ασιν πάρτιαν, άμον ζο κιλίαν“. Εθάρνα εις πα με όδλον κε πονιρίαν εχόθες σιν πάρτιαν, όπος πολι επίκαν. Όταν όμος εκσέτασα κε έμαθα ντο δουλίαν εφτας, ολι σιντροφ, με έναν στόμαν εθεβέοσαν προς καλος κε τίμος δουλεφτις κε αφιερομένος σιν πάρτιαν ίσε. Κιαφν εν αετς, δύλεπσον, κανις για τατο τιδεν κεςς να λεί . .

Ο Μαρτίνοφ, όνταν εκσεν τα κυρτίας τυ Αντρέεφ εκοκινιάσεν ασυ φιλότιμον κιασιν εντροπίνιατ.

— Με τι γονέσιμ έκοπσα κερύκσα, άμα ερχίνεσεν ι ρεβολιούτσια. Με τον πατέραμ προτίτερα πα κετεριαζατ τίρανος, δεσπότις έτον, λόγον να εδέβαζεσατον κεπόρνες.

— Κε μιαερ κι κσέρατον; Ανθρωπ καρδίαν κίσεν, αγρολίθαρον έτον, έναν τραμ σπλάχνοςιν για τιν ανθρωπότιταν κερβίυτον απέσατ. Ντοι πεφέρναν ασον πρόσοποννατ αργατ να λέγατα άκραν κέγνε!

— Μετεσεν όμος καλα σχέσις, φένετε, ισεν αετς κεν; — ερότεσεν ο Μαρτίνοφ.

Ο Αντρέεφ εχαμογέλασεν.

— Βέθεα, ασα παπιρόζιατ πιλε εδίνεμε να φουμάρο, γιατι ασεμον τον πρόσοπον κέρδος ίσεν. Να με σιχορας, τοβάρις Μαρτίνοφ, ο πατέρας ζζύλικος, ροστος ζζύλικος έτον. . . Θιμάσε, σι Σλοπότκιν „ο Χίμικον“ εκόλτσανεμε, εκσερτις γιατι; Για το ότι ίχα μεγάλον πόθον σιν χιμίαν, επίνα δοκιμας κε πιράμάτα κε έβρα μέθοδον να χασιλαέθο τα δερματα, εμ καλίτερα, εμ ικονομικότερα. Τζεχελτις κε ανότος εμ κε κεράεπσα να πέρο πατέντον για τιν εφέβρεσιμ κι αετς πα τιν τέχνημ εκμεταλέφκυτον πατιχαβαν ο πατέρας, εμεν πα όλο όλον εχάρτσεμε έναν τριάραν. Θιμόμε μετατα τα τρία ρύβλια βιβλία εγόρασα.

Εκσερτεσα πιον κατάστασιν εβρίσαν εκίνο τον κερον αργατ τι Σλο-
πότκας; Ι θυλία θαριν, το ιμεροκάματον ολίγον. Ντο να επίανν κέκσερ-
ναν, εντόνανατο σι βότκιν.

— Εγιο κέπιννα κι ατόρα πα κι πίνιο. Ας αργάτας ολίγον μακτρα
έστεκα εκατεγίνουμ με τι χιμίαν, εδέδαζα θιβλία. Με τον πατέρας ομίλινα
κάποτε. Ομίλιανεν κιατος με εφχαρίσιζισιν, ερότανεν, κατ εσιμίονεν, κι
σλομίαν ντο τερισ, τάλο τιν ιμέραν, εγίνουσαν αλαγας απες σο ζαβοτ.
Απολίγον ολίγον τιμπεσος ταργάτας εκσένκεν, επιδι ι θυλία χορισ ατουου
πα εγίνουτον, ας ιν καλα τεμα τεφεθρέσις. Ο πατέρας άμον ινζζινέρο-
κονστρόκτοραν ίσσεμε με δεκαπέντε καπίκια ιμερκον, κε πυ κε πυ εχά-
ριζεμε κέναν πενίντα καπικον, κάποτε έναν ρύβλιν κε σπανιότατα τριά-
ραν. Σο ζαβοτ έλακσαν τόνομαμ κε απο „Χιμικον“ έκλοςανεμε „Εφτε-
νον ο χιμικον“ . . . Κι αλίθια εφτενος άναθα ντο έμ, εμ κε λοπουτς.
Με τον κερον ενίγαν ολίγον τομάτιαμ, ερχίνεσα να ζιτο το είφερομ κέναν
ιμέραν λέγο τον πατέρας: „Κίριε Μαρτίνοφ, πρεπ να πέρο πατένιον για
τα εφεθρέσιζιμ. Αν θειλτς αγόρασον εσι τα πατένταμ, δόμα χρίματς, θα
πάγο σπουδάσο. . . Ο σκοπόσιμ έτον να γίνουμ ινζζινέρος. Ασιν πολιτι-
κιν ατότες χαπαρ κίχα κι ότε εκσερνα ντο εν τακικον αγόνας. Ο πόθος
το ιδανικουμ έτον να δεθάσο, να μαθάνο. Αν εσιβιδάσκουτον ατότες ο πα-
τέρας μετεμεν εκίνος πα μεγάλα κέρδι θα ίχεν κεγο πα ατόρα ινζζινέρος
θα εμ. Επιδι όμως έτον φιλάργιρος, κε ετρομάζεν σο καπικ απαν με-
τατο εχάλασεν όλεν τι θυλίαν. Αντι ναπαντα, όπος πρεπ ζιν πρότασιν,
ν ο επίκατον, ερχίνεεν να ιβριζ, κεγο αγίκα κίποφερο, ο χαραχίρασιμ
κι σιχοράτα. Ιπεν εκίνος, ίπα εγιο, ετάβικσαμε, εγέμες μασσερ κε κρέας
κι ασόλον ίστερα εκσένκεμε ασι θυλίαν. . . Ιπέφερα πίνας κι ανεσσετίας,
ντο να λέγοσε. . . Ατότες επέθανεν κι μάναμ ασιν πίναν. . . Ιστερα
επέρασα σο Ιβανσ-Βοζνεσένκι, εγνωριμάγα εκι με καλος σιντροφς, εδό-
καναμε να δεθάσο τιν „Πράβταν“, ενίγαν τομάτιαμ, έρθεν ο νος σο
κιθάλιμ.

Φόβερον πράγμαν, κε μόνον να νυνίγσατο, προς εμεταχιρίσκουσανεμας
εκίνο τον κερον κε προς εκμεταλέφκουσανεμας. . . Τέλος πάντων ατόρα
εκίνα επέρασαν, τα παλαια σπισ κι κλόσκυνταν. Ο πατέρας πυ εν ατόρα;
Για ζιν Ιαπωνίαν, για ζιν Αμερικιν θέθεα. Ατόρα σο ζαβότνατ εγιο ίμε,
άμον ιμπκος χοζιαίνος ας λέγοματο.

— Μίπος εκι θυλεφς; — ερόσεζεν ο Μαρτίνοφ.

— Βέθεα, πρόεδρος τι Ζαθκομι ίμε, διο μίνας κι αδα.

— Πος θυλεθ ατόρα το ζαβοτ;

— Ζατι μεροτασι! άσσκεμα. . . Αργατ σαποτάζζινικι, το παγιου,
άναθα ντο κι ακσιζ, ταχτικα πα κι δίγνατο, ι πλιρομι κιάλο εσιρ, τα
μηχανας παλια, γραζμένα. Ιθριζο τον πατέρας, κι απο καρδιάς πα μι-

κόσμον, πρεπ όμως, να πέρομε ασεκίνον μαθήματα . . . — εστάθην, αρχεθ να εβρικ τα κατάλιλα τα λέξεις — μαθήματα νικοχιροσίνας! . . . Πονιρος έτον ο πατέρας, εκλιρόκαρδος, εγάπανεν τα χρίματα, περισότερον όμως ασα χρίματα κι ασιν καλοζοιάν εγάπανεν το ζαβότνατ, εκιαπεσ κάθιαν ημέραν έμενεν κεςκούτον. Θιμάσε; όλα τα μιχανας απέναν έναν έκερσεν, έκερσεν προς δουλεθ ο κάθε εργάτις, κι ο νύσατ πα έκοφιεν, εγρίκανεν ασιν δουλιάν, ασο νικοχιρίον, ασο εμπόριον. Απατα τα χάρτα ειμς ατόρα τ δεν κέγομε. Ας πέρομε παράδειγμαν τον ατοριζνον τον τιρέκτοραν τι ζαβοτι. Ινζζινέρος εν, παρτίνας κε το ΒΕΝΧ πα ερίστενενατον. . . Αμαν ασο καπ νέτονατ απες κεδγεν κερμπροστα ει επετσειαλίστας τι πεσπαρτίνας εφταρίταν κοζ κι πιαν. Ιμπορι να εκσέρτσατον;

Ιπαν το επίθετονατ. Τζλένος τι παρτχομι εν κε εόλα τα παρτίνας σαπράνας πα ομιλα.

— Εγο ειν πολιτικιν έναν τσακοπαρ κι ακσίζο. Χιμικος εμ, χιμικος πα επέμνα. Ολια ενου, όλια τα λάθιατ ελέπο, αλα. . . να πιάνατον κερπορο. Πρόσοπον με πρόσοπον πιάσκουμε μετατον, εζιτο, φανερόνατον τα λάθιατ, εα σαπράνας να εβγένο αντίκριατ αδίνατον, μέναν δύο λόγια κατακιφαλιάζμε. Εγο χαπαρ κέχο, πότε πρεπ να ζιτο λόγον, πότε να εζιτο. Ατος κατ λέι: „πο μοτιδαμ γαλοσεβάνια“ κι αρχινα κι άλλο κι ετακ. Εγρικο προς πσέματα λέι, φαλσειφακιν τα λόγιατ, αλα ναποδίκνατο κερπορο. Κιαν εβγένο ομιλο πα ταράζατα, εφτάγατα σαλάταν, πιάσκατε ι γλόσαμ.

— Με τι χιμίαν προς πας;

— Βλαστίματα! Τιν χιμίαν ζατι εφέκατο, ατόρα ειν πολιτικιν εκλότκαμε. Ι καρδίαμ πονι, υποφέρο, ντο τιδεν πρακτικον δουλιάν κι καταφέρουμε! Κι αετς αν πάμε, ας ίσε βέβεος, ι πυρτζζυαζία ολίεις θα κυρτάμας. . . Πυ θα πόμε ι χιμιά, τεμον ταγαπεμένον ι τέχνη, μακρα επέρνεν, κερον κέχο να καταγίνουμε με αφτο. . .

Εσένκεν κά το κιφάλνατ κε νυντζ. Σο δομάτιον απες ισιχία. Ο ροζβοτιάσεκι ειρ ροθον, κιμάτε θαθέα, το κιφάλνατ ακυμπιζμένον σο ποτοκόνηκον τι παραθιρι.

— Κιμεθ κερι, τοβάρικς Μαρτίνοφ, αρκετα ενένκασασε με το κεδεζελόκιμ. Ατόρα τεμον ι ειρα εν για το καραυλ, όζνα έρχυνταν ιδιοπιώνουμε ασ δεβάζο ολίγον τιν „Ικονομικιν τι μεταβατικικς περιόδου“, καλον βιάλιον εν. . .

Ο Μαρτίνοφ είτια αποχαζμάτε, νυντζ ότι ασιν παρτίνας τι εργάτας, πολι επόρναν να επέρναν απάνατον υπέφθινα εργασίας κε να καταφέρνατα με κομμουνιστικον τακτ κε πολι καλύτερα, παρα ι παρτίνας ιντελιγεντ. Ο μιχανιζμον όμως τι πάρτιας εν τιωτοτρόπος οργανομένον, όστε να εμπροπέρνε κε να εμπένε εα υπέφθινα θέεις εκιν, πυ εγρικυν να προε-

εδρέβνε σα ρενεδριάσις, πυ ομιλυν έμορφα, πυ διεκσάγυν με τέχνην τα ροπράνιας. Εφτάί ρίνκρικιν τον Αντρέεφ, με το άτεχνον το γνωστικον όμοσ τιν ομιλιανάτ, με τον φανφαρόνον, τον ιπέφθινον τιρέκτοραν τι δερματοζαβοτι, πυ εσσ μεγάλον πεπίθεσιν ρον εαφτόνατ κε σα τιποτένια τα γνόςισατ, πυ ασον τακσικον αγόναν κε ασα βασικα τα αρχασ τι πάρτιας χαπαρ κεσσ, κε πυ τιν αμάθιανάτ ρεκεπάζιατο με τσαρानпуλιαστα κε βροντερά λόγια. Κι αγικον πόρσικον άνθροπον, μόνον κε μόνον για το βαρίτονον, το αρθεντικον τι φονίνατ, για τιν τέχνηνατ να διεκσάγι πολιάνθροπα κε θοριβόδι ρινεδριάσις, παντυ βάλνε τιν ιπορσιφιότιτανατ κε λογαριάζνατον γνωστικον κε τι δυλίασ έμπιρον! . . .

Δινατα χτιπέματα ριν πόρταν, ετάρακσαν τα ρκέπεις τυ Μαρτίνοφ.

— Καπιος κρύγνε ριν πόρταν, — λεί ανίσιχα κε λαφρόφωνα ο Αντρέεφ — Ακυσ τοβάρις Μαρτίνοφ;

— Ο θεστοβόδις θα εν, — λεί ρίτια αποχαζμάτε ο Μαρτίνοφ κε τιμάσσεκετε κσαν να ρυζ απαν ρο ρετ.

— Οχι, αφτο κατ κακον θα εν, — πωρστιριζ ο Αντρέεφ, ρίτια τραβχι το ρίρ εν.

Ο Μαρτίνοφ ελάνκεπεισεν κεσκόθεν τερι. Αςιν πόρταν εχοβλάεπεισεν απεσ έναν ρριν ανθροπ, άγρια τα προσόπσατυν, καφύλια τα γένιατυν κε σα ρσέριατον τυφέκια κιακσινάρια.

„Παντιτ ιν, θα εσκότοσαν τον τζασαβόδι κι ατόρα θα ρκοτόνε κε εμας“ . . . ενόντισεν ο Μαρτίνοφ.

Κεπρόφτασεν να τελιον τι ρκέπεινατ, εβρόντεπεισεν έναν τυφεκέαν, εγομόθεν ι κάμαρα καπνοσ κίνας χοντροκιλτσ, ραρις μυζζίκιοσ, πυ εσέβεν πρότιοσ απεσ ριν κάμαριν, ερύκσεν κατακέφαλα απαν ρο πάτομαν κι ασα ρσέριατ εκρεμιέν το τυφεκ, έναν έμορπον καθαλαρέασ καραπίναν.

— Τοβάρις, Μαρτίνοφ, ντο ρτεκσ, ρίρον, εφόνακσεν ο Αντρέεφ κε ριν ταραμονιν απαν για το ρκότομαν τι ραρι, εφκέροσεν δέφτερον τυφεκέαν.

— Τι μάναπεισυν, ρβόλοτζι — βλαστιμυν ι παντιτ. — Ντόστε, ρκοτόστε τι ρσχιλ τα πεδιά . . .

„Πρεπ να ρίρο“ — εσιλογίστεν ο Μαρτίνοφ, „αετς πα χαμεν ίμεσ κι αετς πα“

Εκατίθασεν το πρετοχρονίτελ, να ριρ όμοσ κεπρόφτασεν. Εναν θαριν χτιπέμαν ριν κοτίλανάτ απεσ, εκσάπλοσενατον απαν ρο πάτομαν. Σίτια ερύζνεν, πριν να χαν όλοσ διόλυ τα εσθίσιζατ, έκσεν κε το τρίτον τιν τυφεκέαν τι Αντρέεφ κε τι ρσαματαν κε τα βλαστιμιάσ τι καλαπαλυχι.

Εναν κοφτερον, απειματένεν, δινατον πόνοσ έσπινκσεν τιν καρδιάν κε το λάρινκανατ . . . ελιγοθίμεσεν. Κε ρο λίγομαν απαν, ζατι κενόισεν

το τρίτον τιν ακειναρέαν, ντο επαρτζαλάεπκεν το κιφάλνατ κεταύτεπκεν το μιχλόνατ. Ενεβζιεν ι γιανκυ τι καρδιάσατ, ταντινομίας, ντο εβασάνιζαν το μαλόνατ, ισίχασεν για πάντα ο Μαρτίνοφ.

ΚΕΦΑΛΕΟΝ Χ.

Τρία ιμέρας ας οσπιτ κεκσέβεν ο Ροπέικον. Το βράδον τοπλάβας εκρίσεν σοβαρα, εχιροτέρεπκεν ι αρόστιατ. Κεπσίφσενατο κε τάλο τιν ιμέραν υς το βράδον επίκεν ιπομονιν, έτρεκεν ανκεκα ει δουλίαν αποπις. Ασο βράδον επίκενατον δυνατον θέρμιν, οματ απαν κένκεν υς τα κσιμερόματα. Τον πυρνον εδοκίμασεν να σκύτε, κεπόρεσε, εξαλίεν, ερύκεν σο κρεδατ.

Ι κάμαρατ μεγάλον, εβρίχορον, με πράσινα κατιφεδένια περτέδες, το γραφίον τυ κικ Σενάτορ έτον άλοτε.

Θελ κατ να τρσί, κανις όμοσ κεν να πάι φέριατον φαγιν ασιν στολόβαγίαν. Επέμνεν με έναν τζαι. Πσομιν εσσ, ολάκερον καρβελ κίτε απαν σο τραπεζ. Ετσάκοσεν έναν κοματ κερετσόπο, ερθομύλτσεν, κε εφέκενατο απαν σο τραπεζ. Στενοχορέφκετε, ιποφερ. Κι κατιγορι τι σιντρόφσατ, ντο ενέσπαλανατον, εκσερ ποσ φωτία πιαν κε σατινέτερον το κιφαλ για τι κσιλι τιν ιπόθεσιν...

Εσυχρίασεν ιμέρα, ο Ροπέικον κι αφτ τι λάμπα, έρικσιν κεσσ να δεβαζ. Κίτε εκσαπλομένος σο κρεβατ, μισάνιχτα τομάτιατ. Απ εμπροστατ, αμον φάνταζμαν, έρχετε κε περα το περαζμένον ι ζοιάτ, ι δράσιατ... Θιμάτε το μεταλυργικον το ζαβοτ σιν Εκατερινοζλάβσκαγια γυπέρνιαν, άπου επέρασεν τα νεότιτατ... Θιμάτε το 1905, τα σχότκας σο δάσοσ τι σιμιδάσ, τα δροζερα ταστρόφοτα τα νίχτας, το πρότον το λόγονατ ει σχότκαν, διλον κε άτεχνον, γομάτον φλόγαν κε πάθος. Θιμάτε κ έναν κοριτσ, με φτοχικον γυμνάσιω φισταν, θιμάτε το χάμόγελονατς, τι σσερίατς το λάιζμαν, όταν ομίλανεν. Τόνομανατς ενέσπαλεν. Για Ελένι τια έτον για Ολγα...

Σιχνα πιάνιατον ο βίχας. Το κίτρινον το πρόσοπονατ γίνετε ολοκόκινον, πάι να φυρκίσσεκετε, γερανίζνε τομάτιατ, τρέχνε τα διάχριατ κε τα ιδέασ κε τα σκέπσιζατ πετυν, ταυτέφκουνταν. Σταματα ο βίχας, ρυζ απάνατ έναν ανοχαλίαν, αδυναμίαν, να λαταριζ ασον τόπονατ κεπορι, κρεμίετς σο κρεδατ κε κσαναρχίνα το νύνιζμαν.

Σοσπιτ ντο ζι, ει Σενάτορ, οσίμερον κατ έναν παράκενον, ασινίδιστον ισιχίαν. Σιν κόχνιν το τιγαν τι ματαμ Σενάτορας κι τσιριζ, κε ότε σο κοριτορ τα ποτίνια τι Σενάτορ Ραφαιλ Αντόνοβιτς... Εκσάλο πωςστιρίγματα, κριφομιλέματα. Σιμασίαν κι δι σαφτα ο Ροπέικον, αφυκράτε, χορις να ακύι ντο λέγνε. Εκσαφνα εχτίπέσεν ι πόρτατ κ έναν διλον γινέκικον φονι εροτα.

— Τοβάρικς Ροπέικο, γίνετε να έρχουμε;

— Ορίστε, — απαντά ο Ροπέικον, κε σο κατοθιρ απαν εράνθια
ι Λίζα Γριάτζεβα.

— Τοβάρικς Ροπέικο, εβεκσεσ ατόσον δινατα, πυ έκσατο ασο δο-
μάτιμ, ανείχιεα κε ίπα ας πάγο τερο ντέφται. Ενεκαε έναν κρύεσα
γάλαν, ιμπορι κατ κιάλο να χριάεσκετεσε, πέμε ας πάγο φέροσε...

Ασο μισάνιχτον τιν πόρταν εμπεν απεσ σο δομάτιον τι κοριτορι το-
φος. Τερι ο Ροπέικον κε νονιζ. Ατόρα αφεσ θα εβγεν, θασπαλιζ τιν πόρ-
ταν κ ι κάμαρατ θα εκοτινεβ, θα γίνετε εκοτινότερον παρ όσον έτον,
πριν να εμπεν ατε απεσ κε θαπομεν ατοσ μον κε μοναχος... Πολα
κι πάι, θαποθαν, τιθεν άλο κί χριάεσκετε, το γάλαν πα περιτον εν, αλα
ναπομεν έριμος κε μοναχος κιποφέρκετε...

— Εφχαριστο για τον κόπος, — λέγιατεν, — αν εν δυνατον άπειν
τι λάμπαν κε κάθηα ας πίνουμε εντάμαν τζάι.

Ι Λίζα έπεσεεν τό ιλεκτριχον, ετέρεσεεν σατον μερέαν κε εχλάεπειεν.
Το φόρεμαν τι μακιλαριάτ κατακόκινον ασο έμαν, ντο έριθεν ασο στό-
μανατ, ζίτια έβεσεεν. Ατοτε ο ίδιον πα κεπίκεν τιν παρατίριειν, ατόρα
ελέπιατο...

— Λι εμεν, αφτα ντο χάλια ι; Αε αλάζο τα μακιλαρόφιλα
Φένετε οπρε κι οσίμερον κανις απεσ κεζέβεη, χυλιαρ νερον κανις κεδού-
κεσε — λεί ζίτια ταραζ το συντοκ κε αραεβ τα κρεβατοστροσιδια — εγ
πόσα φοραε ενόντσα να έρχουμε, αμα εφοάθα.

— Κε ντέφοσε, μιαιρ ατόσον αγρεε ίμε, — λεί ζίτια χαμογελα.

— Οχι, ατόρα κι φούμεσε, άμα, όνταν ίσε με το παλτον, σο δρό-
μον... αγρεε, ιπερίφανοε, ακατάδεχτοε φένεσε, πυ να τερίσε πα κανις φοκτε.

Τεριάτεν με εφχαρίετιειν, ποε γιριζ απιεεκεε ειν κάμαριν, διορθον,
ειγριζ, παστρεβ. Ειναν τριφερον έσθιμαν απλότε ειν καρδιανατ, χαμογελα
γλικά. Εκίνε τερι το χαμόγελονατ το λεγνον, το ζαγιανον τι γύλανατ,
τα φλέβεαεατ ντεντόκαν εκε, τζιζιατον, λιπάτιατον απο καρδιαιε, διότι
ελέπιατον αβοίθηστον, απροετάτεφτον, άροστον χωριε δίναμιν, χωριε εκουεεαν.

— Εει πυ δουλεφε; — ερότεσενατεν ο Ροπέικον.

— Διαεκάλιεα ίμε, τι κραενοαρμείεεεε εφτάγο μάθεμαν. Εγέντον
ερία ιμέραε σο εκολιον κεπίγα, διότι τι κραενοαρμείεεεε εετίλαν ει μο-
ναε ιρι το δάεεε, να κόφγε κείλα.

— Επίγαν, νε; ερότεσεν με ενδιαφέρον ο Ροπέικον. Ο Καραύλοφ
εναντιόν έτον! Οεεε τα κείλα θα ίνε έτιμα με τον κερον!

Αειν εφχαρίετιεινατ, εεκόθεν εκάτεεε απεε σο κρεβατ. Ι Λίζα
ίπενατον όλα ντο έκσερεν για τι κείλι τιν ιπόθηεειν κε ντο έκσεεν απ
παρτινιε τιν ιμέραη, ντο ίχαν ευπότνιχ. Ασο ζοιρον το ινδεαφερόνατ,
εγρίεεεεε πόεον επυδέα κε ποεον ειμαντικα εεαν τα πλιροφοριαε, ντο εδόκενατον.

Ομιλέσαν πολλα κερων κε περαζμένον ι νίχτα ι Δίζα επίγεν σο δομάτιονατς να ισιχαζ. Όταν εκαλονίχτισενατον, ο Ροπέικον επαράκάλεσενατεν, όσον επορι ειχνα να έρτε εφτάγιατον επίσκεψιν...

Σαποκι εσαματα κε χοντρολαλέματα σο κοριτορ, εγνέφσαν τι Δίζαν. Απεσ ειν κάμαραν κε έκς μερέαν σκοτία πιζα. Επίσενατεν ο φόνον κε ι τρομάρα. Καλα καλα κι χοριζ τα λέκσις, τα λαλίς όμος άγρια κε καπάδικι μαζί με φοβέρας κε θλαστιμίς. Ασι σαποκι τι εσαματαφένετε ότι πολλα κλαπαλυκ εγομόθεν σο κοριτορ. Εφρόρεσεν τα τυφλίκατς, ζίτια τρομάζνε τα εσέριας κεπίγεν εκράνικσεν τιν πόρτανατε να τερι...

Το κοριτορ, ι κύχνι εγομόθαν μυζζικς, με σολτάικα εσινέλια, πολυεσπκας, σα εσέριατων τυφέκια, ακσινάρια, ζινκία. Ανάμεσα εατυνυς ταρζύβαλυς τι μαλυζζιαρτς ταγρανθροπς, τομάτιατς εχόρτιαν τρία γνωστα πρόσποπα.

Ο Ροπέικον με καμισόδρακα, ο πρόσποποςατ ματομένον, στεκ οκσιπόλτος απαν σο πάτομαν, δεμένα τα εσέριατ. Ο Ρέπιν αντίχριατ, φένετε το προφιλ τι προσοπίατ, κε το μακριν, το αιτενοτον το μιτίνατ. Οπς πάντα φρεσκοκσιραφιμένος, σο κιφάλνατ, αντι πολυεσεβίικον κάσκαν, μάβρον παπαχ, με γερανέον λένταν, μισοτζακλιζ τομάτιατ, ο τειγάρον σο ετόμανατ κε πεζ με το γαμπσιν, απαν σο λακιρόδανι το εαπόκνατ. Όταν ίδεν το γαμπσιν, εγρίκσεν ι Δίζα προς εβρέθεν το έμαν ει Ροπέικυ το πρόσποπον.

Ανάμεσα ζον Ρέπιν κε ζον Ροπέικο πάι κέρτε, αμον ορολογι μάγιατικ, ο Σενάτορ, κοντος, χοντροκιλτς, με μάβρον γελέκον, χορις σορτύκον. Στεκ εμπροστα σο Ροπέικον, αποκσαμύτε να κρύιατον με τι μυσταν, χοροιδεβ, τζαιζ, ιβριζ.

— Ε, τοβάρικς Ροπέικο τι μαντάτα, καλα; Αντζακ εκοπανιέν ι εσινέας πρόστικε, κάτορζζικη! Ι εσάικατς επίκεν ρεχθίζίτςιαν τιν απτέκαμ, τιδεν κίπα. Επίκετε όπισκ σοσπίτιμ, για εσεκυλιάτςιαν, εκάτςετεμε ειν Τζεκαν, έφαγατο κεχατςα κα. Με το ζορ επέρες τιν κοντόραμ, επίκεσατο κάμαριν, ενίχον κι όις, κελάλεσα. Κι όλια τεσα τα δουλίς, προς λέγνεσε πα κιζέρο. Ζαμπρετισπολκομ, ζαμσοβετ, σο διάβαλον κειν κε τα ζυλιχτα τα ονομαζιάσεζον. Γυπερνατορας, μέναν λόγον...

Σσοσζονιζ, πάι κατ λεί το Ρέπιν κλόσσεκετε έρτε εμπροστα ζον Ροπέικον κε κσαν αρχινα.

— Ατόρα έρθεν το τέλοσεζον, σα εσέριαμυν έχομεσασι! Ολτσεζον, άμον γυτυρεμένα εσκιλία θα προσφίζομε. Αβρι θα κατιθάζο τιν βίθεσκανεζον ασιν απτέκαμ. Ακυσ άτιμε, ασεμον τιν απτέκαν!... Σπάστε τσεφίεστε, άρχοντας εμ κε άρχοντας ιμε!.. Ακυσ πλύσιος ιμε, πορζζουας ιμε κε πορζζουας θαπομένο, κιαν επάνετε πα, κιαν κατατζακλιζετε πα!..

Εσι σαλαχανα: κε αβράκοτος ες, σαλαχανας κι αβράκοτος πα θα προσφα.Ι...
Εκσεράθεν το στόμας, τιδεν κι λες; Καιι καλατζεβς. Το-βα-ρις Ρο-πέ-
ι-χο. Τεαμ εσι ασι τρανυς τοράτορας ίζε; Ελα πίστομας έναν τακλατ, αδα
σα ιστερνας απαν, παρακαλο.

Επίγεν εμπροστατ, επίκεν έναν κομικον ιπόκλιςιν, εχαμογέλασεν
ο Ρέπιν, εγριλέφταν ασα γέλτα ι μυζζικ.

Εκσεν ι Δίζα αφτα τα άγρια, τα βάρβαρα τα χαλχανίζματα. Ιδεν
τολοστρόνκιλον, το χρεμενον το πρόσοπον τι ματαμ Σενάτορας, ιδεν
το γριντσομαν τι δοντιάτς, τα πράσινα τοφιδι τομάτιατς κε το τζιτζε-
κλιν, το λιλα το καπότονατς...

— Κι λαλις, απάντισιν κι δις, — μυνηριζ ο Σενάτορ. Να σεξεν. Επε-
σσαχλίζτεν απο θαθέα κέφτιςεν απες ςον πρόσοπον το Ροπέικον...

Εχοθλάεπσεν ο Ροπέικον, αποπισ εκράτεσενατον ασομιν ίνας μαδρογε-
νιατές, αρζύβαλος μυζζίκος. Τζαπαλαεβ σα σερίατ ο Ροπέικον. Τα σεά-
χλας τυ Σενάτορ κατιβένε ασο κατσίνατ σομάτιατ απες κε να ζπονκί-
ζιατα πα κεπορι, επιδι τα σερίατ δεμένα ιν. Με υπερίφανον κε περι-
φρονιτικον θλέμαν τερι ολόγερα τι θασανιστάσατ κε κατατίχιν επέρεν σο-
μάτιατ ι Δίζα. Ετέρεσενατεν γομάτα, γομάτα κε εγλικοχαμογέλασεν.
Κι απ αφτο το χαμόγελον εγρίκσεν ι Δίζα, ότι άνκε ο Ροπέικον ιποφερ ασα
θάσανα κε ασα προζβολας, μολατάφτα σα ιδέασατ επέμνεν σταθερος κι
αντι να φογάτε, περιφρονα τον εχθρον. Σι Δίζας τιν ιδέαν επέρασεν,
ότι αφτο το χαμόγελον έχι σχέσιν κε με το θραδίζνον τιν ομιλιανατς
με τον Ροπέικον.

Υς ατόρα μαργομε-τσα, σεσσιρεμενέντσα έτον. Το χαμόγελον τι Ρο-
πέικο εδόκενατεν πεσιν, έκλοσενατεν ασόρομαν σιν πραγματικότηταν. Εδώρ-
κιςεν, έτρεκσεν, έρπακσεν τον Ρέπιν ασο σερ.

— Τοθάρις Ρέπιν, γιατι θασανίζετιατον; για τι λαυ το όφελος
πολεμα... Εσιν λαοσ κίζνε;! — κλόσσεκετε λεί τι μυζζίκος, — εσιν χορετ
κίζνε;! Για τι χορέτας κε για ταργάτας προσέπαθι κιατος!..

Χαλχανίζματα, γέλτα κι άπρεπα λόγια εγαπάτεπσαν τι λαλιανατς.

Κι ο Ρέπιν; Εθγενις, έμορφον, ο πολιτιζμένον, ο τελικάτον ο Ρέ-
πιν, εκύντεσεν, εντόκενατεν σαντικριζνον το τυθαρ, εστολτζενατεν αποπαν
υς αφκα με τα πλέον άπρεπα κε εσχρα τα λόγια, κεκλόστεν σο καλα-
παλυκ μερέαν, λεί.

— Ας λίπσυν αφτα τα κομωδίας. Ρεπιάτα, επάρτιατον κε δεβάτεν
αφκα, δόστιατον τεσάπνατ. Αγλίγορα, έχομε κιάλα δυλίας. Ι παντιτ κυν-
των τον Ροπέικον, κατιβένε τα εκάλας. Ι Δίζα επολέμεσεν, εκσόθεν σο
πιδαρ κε ζίτια κρατι το ματομένον το κιφάλνατς, αγλιγολι να κατιβεν
κιατε τα εκάλας.

— Ατε πα θα ταράτετσει γριντζιανίτσει ματαμ Σενάτορ κε κλόσσε-
κετε ζον Ρέπιν μερέαν, λεί.

— Κίριε Ρέπιν, κίριε ακτσιοματικε, ατε πα πολσεσεβίτζκα εν!

Ο Σενάτορ επιάσεν κρατι τιν Λίζαν. Αςιν αβλιν μερέαν εσίρθεν
έναν τυφεκ. Ι Λίζα εγρίκσεν προς ζον Ροπέικον απαν είννε εκσένκεν έναν
άγρεν λαλίαν, πυ εχπάρακσεν κε τον Ρέπιν. Εσίρεν κεσίρθεν, εκσέβεν
ασα εσέρια τι Σενάτορ κε απο δύο κε τρία εκαλοπάτια εκατίβεν ζιν αβλιν.
Σιν πλοσάτταν ι πόρταε, ζομάτιαε επέρην έναν κωσσε ασπρόρουχα.
Επσακσεν με το εσέριαε. Ανάμεσα ασαεσπρόρουχα, γονκίτσει κε τζαπαλαεβ
ανθρώπινον κορμιν. Εκλίστεν κα, ίδεν το Ροπέικον. Εκολίμπεςεν ζο έμαν,
γονκίτσει, πσιχομασε.

Εκσένκεν έναν άγρεν θάινασιν ι Λίζα. Ανθροπ λαλίαν κε ομιατσει,
μόνκριζμαν νταγρεν κε τα θερία, κεχοβλάεπσεν ζο δρόμον, άμον ριλ-
τυρομ. Αποπίσαε εσίρθαν δύο τυφεκέεε . . .

Επίγην ίσαμε τιν άκραν τι κβαρταλι, εγίρτσεν ζο πλαγινον το δρό-
μιν, κε ζι μέσεν απεεε εστάθεν, να περ αναπνοιν. Εφοκρέθην, αποπίσαε
κωσσε κε τρεσεε. Ισιχα κε ζιοπιλα τα μικρα τοεπιτόπα, απο μακρα ακωσκού-
νταν τυφεκι λαλίεε κε κάποτε κε πυλεμετι. Σο μέρομαν απαν εφίσεσεν
κρίον αέραε, κρίον ι Λίζα, εγοντζίασαν τα εσέριαε, τυρτυρίτσει το κορμίνιαε.

Πάι, χωριε να εκσερ κιατε πυ πάι, κλεί, τα διάκριαε τρέγγεε άμον
χαλάζια. Ταχπάραγμαναε, όταν εντόκεν ζαεσέριαε το κορμιν το Ροπέικου,
ν ο ετζαπαλαεβεν ζο επιθανάτιον τιν αγορίαν, ατόρα επέρασεν, επέρασεν
κε ι ζαλάδαε. Εκσακολουθα να πάι άεκοπα κε χωριε λογαριαζμον.

Ο κρίον εδιαπέρασεν το κορμίνιαε, τροματσει, τα δονιαε κρύγγεε εέ-
ναν εάλο. Εισαεσοφότεν ι ημέρα, όταν εβρέθην εμπροστα εα ζαπόρια,
σιν άκραν σχεδον τι πολιτίαε.

Αναχάπαρα εστάθεν, εθαρικε κάπιεε εκάρφοσενατεν ζον τόπαναε.
Σι ετίθαν τι εσιον απαν, ζο ζαπορ εμπροστα, έναν άμον τιλιγμένον
πλουμιστιον ποχιζαν. Ενθιμέθεν το Ροπέικον, ζο νύναε επέρασεν, ότι
ατοκα πα εκοτομένος κίτε. Θα τζαιτσει, θα σεβ, θα πάι χάτε, τομάτιαε
να μι ελέπνε. Κε όμοε το ένφιτον τι περιέργιαε το έεθιμαν ενίκεσεν.
Γιαβάεεε, γιαβάεεε κε με φόβον επέρασεν ζο ζαπορ μερέαν, θελ απο-
κοντα να ελεπ, ντο πράγμαν εν. Τα ποδάριαε φοσίυνταν ζο εσιον, βρέ-
χονταν. Πλιεεε, έρθεν απανκεκα, ίδεν ντο θα έλεπεν . . .

— Αι! — εφόνακσεν κερύκσεν απαν εα γόνατα.

Τσεριγμένα γιούπκαε κε ασπρόρουχα κε απ ανάμεσα φένουνταν μιθρο-
μελανιαζμένα τα κρέατα. Έναν βαθιν, μάθρον γεραν, αεο δεκσεεε το τσι-
τσιν, τα κόλφιαε ολάνιχτα μαλαγμένα, αδα κιακι κόκκινα είχναε κε τσερ-
μουλίγματα, τα εσέριαε κατατσακομένα, εκσαπλμένα, κε το πρόεοπον ; !
Να σαν εκίνον, πυ κίδεν αγίκον πρόεοπον. Μισάνιχτα καρνομένα τομά-

τια, μαζεμένα, τογραμένα τα ρείλια, πατεμένα ανακατομένα με τα έμα-
τα κε με το ρειον τα χρειόξανθα τα μαλία!..

Ι Σίμκοβα έτον!...

Ελόλοσεν ι Λίζα, κι κλεί, τα διάκριατς κι τρέχνε. Εκλίστεν κα,
επέρεν ραπαλάμιασας ταγαπιμένον το κιφαλ, ιλιάεπσεν με τα πιρομένα
τα μάγλατς, το παγομένον το μέτοπον...

Ο υρανον γαλινον ασιν ανατολιν μερέαν, χροματιζ τι γις τα αντι-
κίμενα τα μικρα τα καρόπκας τοσπιτόπα, τα ρειονοτζάμουρ τι όρομι, τα
γιμνα τα δέντρα. Ας αντικρινον το ρακαν απαν ο υρανον δι κε περ τζια-
χριάδας, τρανταφιλιζ, κοκινιζ, ροστον γιανκιν. Ι ανατολι εν. Πολα κι
πάι θα φοταζ ο ίλεν, θα θαφ με λογι: λογιον πογιάδες τα κυρτόκια τι
ρσειονι, τα στέβοτα τοσπιτι, ασαπρογάλκινόν ίσαμε το χρειοτριανταφιλι.

Ι Λίζα ολόγερα κι τερι: Τι Σίμκοβας το κιφαλ ρα ρσέριατς κε τα-
μάτιατς καρφομένα ρι προροπι τα νιασιόδας. Σα καρνομένα, ρα μισάνηα
τομάτια ζογραφιζμένον τικραχ, το μίσορ, ι αιδιά για τιν ατίμοσιν τι κορμι.
Τερι τα διμομένα τάγρια τομάτια, πυ ακόμαν οπσε εμπρ ιμέραν έλαμπαν,
γομάτα ζοιν, γλικάδαν κε χαραν...

Ναιλι εμαρ, ρον κόζμον άλο για τεμαρ ζοι κεν! έφχερα κέρμα τα
δρόμια, τζόλια κε βεριανέδες τοσπίτια, αγιαράεφτα κε τα πυλεμέτια, ντο
ρίρουνταν, ας ιν κι ασατινερ τι ριτροφρ μερέαν...

Πσίχρεμα κε με αδιφορίαν τερι το προτανικσιάτικον τυ ιλ τιν ανα-
τολιν... Κε ντο εν κιατο κε πυ χρειμεβ; Το καθαρον, το μιροδάτον,
το προιον αέρας, τυ ιλ ι θέρμισ κε το φος, κρία κιάχαρα όλα φένταν
ρομάτια τι Λίζας.

Ασέναν μέρος λαλυν τα πυλεμέτια, ας άλο τεκλιςίας τα καρπάνας.

Κε γιατο πόν τι ρσαματαν τι πυλεμετι διακοφτ το χρεμένον ο
ρκοπον τι καρπάνας; Κε τα καρπάνας έσαν χαρόμενα. Το λαμπριάτικον
ο ρκοπόσατον ενότε με τι πυλεμετι τι ρσαματαν κε με τι βιντόφκας τα
λαλιαρ, ντο αντιχον ατόρα ασα δύο μερόθες.

Εκσεν ι Λίζα το λαμπριάτικον τιν κοδονοχρσιάν κενθιμέθεν το
θεον... Ο θεον!... Κε πυ εν ατορ ο θεον; Σιν καρδιανατς απερ
κάποτε έτον, ατόρα άλο κεν... Ε-έρερεν ολόγερα: μικρα οσπιτόπα, κλι-
δομένα παραθίρια, κυρτόκια ρσειονι κι απαν ατελίστον υρανον. Ασένιν το
μέρο: τα πυλεμέτια, ασάλο τα καρπάνας. Εμπροστατς τζαφαλαεμένον,
ατιμαζμένον, ρκοτομένον πεντάμορφον, γνωστικον, τυρφανταν κοριτς. Πυ
εν ατορ ο θεον; Ι ποπάδεςατ, με το λαμπριάτικον τιν κοδονοχρσιάν χε-
ρετιζνε τα θάσανα, τιν ατίμοσιν, τον θανάτον!

Σοστα λέγνε ι κομουνιστε: ι ζοι αγόνας εν κε αφυ ας οσπίτια κι
ασα ραπόρια οπιρ εκρακολυθον τα πυλεμέτια, θα ιπι ο αγόνας ακόμαν
κετελίσεν... Θα πι ι ζοι εκρακολυθα, αφυ ι κομουνιστε εκρακολυθον

τον αγόναν. Εγαπάτεπρεν τεγδίτα τα μέρι τι Σίμκοβας, εφίλεσενατεν σο κατσειν απες κε με τα ρσίλια ζόρια εκσόθεν αποκάθενκιαν. Τα ποδάριατς εμοδίασαν, εγένταν κσερα κσίλα. Εξινκέντροσεν όσα δινάμις ίχεν κεπέρασεν εκι μερέαν, αποπυ έρχυνταν τι πυλεμετι τα λαλίας.

XI

Μάβρα τζαμόγια, ασπρογάλανα κυρτόκια ρσιονι, κάπυ ανακατομένα, αλυ χωριστα, σχηματίζνε έναν ίδος κέντιμαν, πυ απλύτε κε πάι, όσον ντο περ τανθροπ τοματ. Μόλα τα φόρμας κε τα σχήματα, αφτο το παράκσενον ι αντέλα στενοχορεβ με τι μονοτονίαναθε.

Ο Καραύλοφ, τομάτιατ διαπερυν τι εκοτίαν, αφυκράτε, κρύι στιν σο παράμικρον τι λαχουσειν, τα κιάμια ταλογυ σο ρσέρνατ, κλόθιατο με τέτιαν τρόπον, όστε τα ποδαρέακαθε να μι εβγάλνε ρσαματαν.

Εμπροστατ, ρε δύο θερσον ιμικίχλιον, ρι μέσεν κρεμυς, κανάβας, τυμπία, πάγνε σιν πολιτίαν μερέαν τεναν αποπισ ράλη, τρία κέπια κρανοαρμείτσι. Εκατοντάδες ποδαρέας, όσον προσεχτικα κιαν πάγνε ανθροπ, θεφτάγνε κάπιον θόριδον. Αφτο τον Καραύλοφ φένετς, έναν μεγάλον θοι, τρανον ρσαματα. Ισιχον χαλαρδία σιν ομαλέαν απες κε όμος απο πολα βέρρσια μακρα νοίζνατο, χωρις να εγρικάσατο, ι λαγ, ι αλεπι, ι πεν ικι κε τάλα τι γιαπανι τα μικρα τα θερία.

Κάμπουσα όρας απαδα κεμπροστα, αφτο το δρόμον επέρασενατο ο Καραύλοφ, έρχοντας ασιν πολιτίαν, σο μοναστιρ μερέαν, όπου εβρίυτον το παταλιον τι Τζεκας.

Ο ρκοπόσατ έτον να έρτε εφτάι προβέρκαν, προς πάι το κόπσιμον τι κσιλι, κιαν επέραν τα προφιλιακτικα τα μέτρα, ντο εμέντσενατς με το τηλεφονόγραμαν. Εκτος αφτα όμος, το κηριότερο ντο επίκενατον ναφιν τιν πολιτίαν κε να εβρίετς ρυμα σο παταλιόνατ έτον, το ένστιχτον ι ανιαιγιάτ. Αφτο το ένστιχτον έτον ετςα, κε πυ ριχνα πικνα έστενεν τάλογνατ κεφυκράτον, ντο γίνετς σιν πολιτίαν μερέαν.

Πριν να ρκοτινεβ, ισιχία, τίποτε ίποπτον ριμίον κεφένυτον. Όταν εκσκοτίνεπρεν καλα καλα, εγαλανομελανίασεν ρι δίσειν μερέαν υρανον, κέλαμπαν αρέα τάστρια, τι Καραύλοφ το μαθεμένον τοτιν εκχόρτσεν τρία τυφεκίας το έναν αποπισ ράλα, ασι πολιτίας το μέρος.

Εστερίεςεν διαμιας τάλογυ ατ. Εκνεύ ισιχία, ι γι αναδι έναν εφχάριστον προτανικσιάτικον εβοδίαν, αποπάνατ κες εκρακσεν κεπέρασεν ίνας κορόνα. Πολα κεπίγεν απομακρέα κιαπο βηθέα έρθαν κσαν τυφεκι λαλίας, άτακτα κιανακατομένα . . .

Εξενκιλέεπρεν τάλογον, επάτεσενατο τα γαμπρςέας. Ρεχδαν, πάι λιγάρια τάλογον, περα άφανα ρι εκοτίαν χαράδρας κε ορμία.

Αμαν έρθεν σο μοναστιρ, πρότα κι αρχις εκςέτασεν, αν εφαρμόστεν το τηλεφονόγραμονατ, κε αφυ εβεβεόθεν, ότι όλα εγένταν, όπος εθέλνεν,

α έπτικεν τον κομουντιρον τι παταλιονι τον Σελέτσκι, τον χαρακτιραν τι επιχιρισις κε σα δεκαπέντε λεπτα απες εκσιγσεν ζίντομα κε ει κρασνοαρμείτσος το τι τρέμι. Αφου εκέβαν σο δρόμον κεκλόσταν ειν πολιτιαν μερέαν, ο Καραύλοφ εκσιγσεν κε τον βοσνοκομ τι παταλιόνι, τον Δανίλοφ, ντο πολιτικον ειμασίαν έχι ι βαστάνια, κεκίνος για απάντισιν λαιζ καταφατικα το παλικαριάτικον το κιφάλνατ, ντο στολιζ το γιοσμαλιν το κορμινατ.

Πριν ασι ρεβολιούτσιν ο Δανίλοφ έτον εσαχτέρος, ολος διόλου αγράματος εργάτες. Ατόρα πα σα γράματα μεγάλα προόδους κεπικεν κε το „αλφάβιτον τυ κομουνιζμου“ πα υς το τέλος κεδέβασεν, αλα ι κρασνοαρμείτσι αγαπόνατον για τιν απλότιταν κε τιν καταδεχτικότηινατ, που κε χρίφκετε, όσον κιαν ι φορσειάτ εν διαλεχτον κε τι μόδας. Ο Καραύλοφ πα αγαπάτον, για τιν παλικαροσίγινατ, για τιν τιμιότιτανατ, για το σταθερον τον χαρακτιρανατ, κε για το ότι κάποτε εφτάγιατον ειντροφιαν ειν αδυναμιανατ, διλαδι τον πιωτον.

Ο Σελέτσκι, όλον τον κεραν εάλογον απαν τρεσσ ασέναν τιν ακριν τι παταλιονι εάλο, εφτάι προβέρκαν μιαν κι αλομιαν, αν ιν όλια ειν τάκιν οπος ειδιόρτσεν . . . Αμον ντο φένετε, όλια όπος πρεπ ιν τα ιτέπια τον τόποναιον, τα πυλεμέτια σο κέντρον κε σο δεκσεν τι φωλανκαν, ραζβέττιζικος έστιλαν, πεζος κε καθαλαρτσ.

Όλια ειν εντέλιαν! Ποια κι πάλι ο Σελέτσκις θαντικριζ τον εχτρον κε εανθρόπινα τα κορμια απαν θα λιν πάλιν το γνωστον κε πάντα νέον τυ πολέμου το προδλιμαν, που τραβάτον αμον μαγνίτις κε ενδιαφέριατον. Κιαν θα χτιπιστε με τον τυεσμάνον, . . . με τι παντίτας . . .

Ας πολεμα μόνον κε με τίντιναν θελτσ ας εν .

Ι θρισκία, ιεθνικότητα, ι κινονικι τάκσι, ολα για τατον ινε λογικι λογιον χρώματα, ποσοτικα, εινεκεκριμένα ειμια, που αντιπροσοπέβνε το αφιριμένον τιν ένιαν τυ μεγάλου πεγνιδι, που λέγετε πόλεμος. Πολιαγαπιμένον πεγνιδ, που πεζ με το θάνατον, που μεθιζιατον, φέριατον σο κειφ, άμον ναρκωτικον . . . Θιμάτε ο Σελέτσκις προς εφτα χρόνια απαδα κεμπροστα, πράπορτζικος, επολέμεσεν με τι γερμανος, επκεν έφοδον με τι ροτανατ ενθυσιαζμένος, κε το μόνον ο πόθασατ έτον, ναποθαν ιροικον θάνατον για τι Ρουσιαν. Ιστερα, σο ελεινεν τι ζοιν σοκόπια απες με ταρόστιας, τα σακατλανέματα, τα γεραδες, εναβζιεν ο πόθος κε ο ενθυσιαζμόςατ. Εκείλο όμως επεριέσπεσεν το ιντερέσονατ ει θανάτου τυ πεγνιδ, που χρόνια κε κερως, χωρις ετσειμογιιν κι ανάπαπσιν, εκσακολυθα ι ανθρωπόπιτα· παλεν κε πάντα νέον πεγνιδ . . . Ατόρα για τον Σελέτσκιν το ιδιον εν γερμανος έχι αντίκριατ, πολιακς, ιζέχους, κοζάκος, παντίτας . . . Ειχθρι ινε, ετελιόσεν! Ιντσαν θελτσ ας ιν, ατιν πα εκσαπλόνα τα ιτέπιατον, ετίλνε ραζβέττιζικος, πολεμου με τα τυφέκια, με

τα πολυμέτριά, με τα εστία. Τα γονκίζματα, τα γεράδες, ο θάνατος για τον Σελέτσκι ίνε αλγεβρικά σιμιά, πο φανερόνε το ποσοτικόν τι διαφοράν, ανάμεσα σα δύο αντίμαχα μέρι.

Το τηλεφονόγραμον τυ Καραύλοφ, ντο επέρεν το προι έτον για τον έναν ιεσμαρ, έναν κιαμι σίρσιμον, για έναν νεβρικον όλογον. Διαμιας επέρεν φωτιαν, με το νι κε με το σίγμα εκσετέλεσεν όλια τα παρηνκελίαι τυ Καραύλοφ, έχασεν κι αναμεν πότε θα δόχκετε το σιμίον τι τρεβόγαι, κε καθόλου παράκκενον κεφάνθεναν το αναχάπαρον ο εργαμοσ τυ Καραύλοφ.

Κάθαν ιμπσον οραν τρεσσ σον Καραύλοφ, εφτάι σίντομον ταχλατ, το ποσ παι ιδυλία, εκησε τα νου τα σχέδια κε τα πλάνουσ κε σο τέλος με σεβαζμον εροτα.

— Αλο ντο προστάιγε, τοβάρικε κομπριγε;

Ο Καραύλοφ πα, όσον το πάι, ολιγότερον υποπτέρηκετιαν, απέσατ λει «αφτοσ ο άνθρωπον σα τζαμόρια κι θα κρεμιζμασ, κι θα προδίδμασ»

Όχι, ο Σελέτσκι πυσετλου κεφτάι, κι προδιδ. Ι προδοσία χαλαν τα κανόνασ τι πεγνιδι, χαν το ιντερέσοναθε. Σο πεγνιδ εσέθεσ, θα βαστασ τον τόποσ, αλιότικα κι γίνετε.

Το πρότον ι ρότα πάι ασ αριστερον τι φάλανχαν μερέαν.

Πάι έναν σκοτινον, ανθρώπινον μάζαν. Αφτο όμοσ ι μάζα, αφια τα ανθρώπινα τα ιεσκιάδασ έχνε τιν τάκκενατυν, το εσοτερικον τιν ένοτιαν . . . Ο καθένασ εγνωρίζ τον γιτονάνατ, το νατζάλνικονατ, ο καθένασ ακόι κε εχτελα το παραμικρον τιν κοράντα ατ. Ο πολιτροκοδοσίτελ Σπίτσειν πάι με τι στρατιότασ εντάμην, ι θιντόφχα σομίνατ, κε κάποτε πιαν ομιλίαν με τον γιτονάνατ τον Φιτέιν, ίναν πλακοιτσομιτ πεδαν, μασπρογάλανα, έχσιπινα ομάτια.

Ο Φιτέιν όλα ενοα, όλα θυμάτε . . . Το μιαλόνατ διπσα γνώσισ, αρχεβ μάθισιν, όποσ το κερνον το κωμσαρ αρχεβ το νερον. Ο Σπίτσειν ιπεριφανέφκετε με τον μαθιτινάτ, πυ ατόρα τελεφτέα επέρασεν κε καντιάτοσ σιν πάρτιαν. Όταν όμοσ ασο χορίον κατιθένε ι σικκενιάτ, ο πατέρασατ λ. χ. ίνασ στρονκιλοσ μυζζίκουσ, με ποιηρα ομάτια κε σαριν γενιαόδαν, ίνε ταδελφοκόριτσατ, αλάλετι, μυστρομένα πλάζματα, κι αρχινουν μετατον τα πυσεστιρίγματα ζέναν απόκεντρον κεσσιαν τι καζάρμασ, ο Φιτέιν αλαζ, μαθριν, μυστρον κιάλο κι ομιλα με τον πολιτρον . . .

Ο Σπίτσειν αναμεν, απ εμπροστα εκσερ ντο θα γίνετε. Ερτε σιγμι κι ο Φιτέιν ολοκόκινουσ, ερεθιζμένουσ, τομάτιατ τεινάκια εβγάλνε, το δεκκεσεν το εσέρνατ πάι κέρτε, εφκερον τι καρδιάσατ τα παράπονα, λει για τα βζιάτκασ, ντο πέρνε ι ιπάλιλι τι θολοστυνói ισπολκομι, για τα κατάρχικισ τι μιλιτίσιασ κε τι ραίονι προτκομισαρ κε για τα άλα τατακείασ, ντο γίνταν σο χορίον.

Ακόμιατον ο Σπίτσιν, χωρίς να διακοφτ τιν ομιλίανατ, κιαφν στεκ, αρχίνα να εκσιγίζιατον γιατί γίνταν αφτα τα παρατράγοδα, φανερόνιατον τα δυσκολίας, ντο απαντα ι ρεβολιούτσια ει Ρουσίαν, για το ότι ι ίδι ι μουζικ κερικυον να πολεμυν τα καταχρίσις, κε για το ότι πωλι εχόθην αναμεσάμυν πυ εμποδίζνε σινιδίτα κε προσπαθον να χαλάνε το έργον τι Σοβετικίς κιβέρνις.

Όταν ίχαν αφτα τα ομιλίας, ετοπλαέφκυσαν ολόγερατυν ι κρανοαρμείτσι, κε σίτια έπιναν τα τσιγάρυσατυν, έκυαν με προσοχιν, ερόταναν. Κι ο Σπίτσιν ολτε εδόνεν ικανοπιυτικα απάντις, γιατί ο ίδιον πα χορέτες εν κιασι χορι τα χάλια εκσερ . .

Όταν θα εγόμενονε ανκέταν, σιν ερότιςιν „αποπυ κατατάγετε“, απαντόσεν „χορι κάπιος“. Ράρτις έτον σο χορίον κε κέκσερνεν πως να ονομαζ τον εαφτόνατ χορέτεν, γιόκσαμ εργάτεν; Ιπσιλος, στενον το κίόκενατ, εμπρόκλιτος, φαλακρος, το πρόσοπονατ κίτρινον, θρασοκομένον. Ζβέλτος, λαφροπόδαρος, τομάτιατ μικρα, άκακα κε ζοιρα.

Ι κρανοαρμείτσι εγάπαναν νακόγνε τιν ομιλίανατ, ι φονίατ όμοσ επιδι εν αδίνατον κε χαρχαριζ πάντα ακύι το „φόνακσον“. Κεπορι κι όταν προσπαθι να φοναζ, χαν τι σιραν τι ομιλίας, αρχίνα να ταραζ, πυ ι κρανοαρμείτσι κερικύνατα κι ο ίδιον πα θολοτα κε χορις κιοιολεκσίαν εκσιγίζιατα.

Το ίδιον κι ατόρα, σαφτο το φοβερον τιν όραν, πυ ασι στιγμιν ει στιγμιν αναμένε να χτιπιύταν με τον εχτρον, μίαν ίνας, μίαν άλος γιανασεβνατον, εροτύνατον, θέλνε να εκσιγίζιατε, πίοσ εν απιν, με τιναν θα χτιπιύταν.

— Σίναν απαν πάμε, γιατί πάμε;

Ο Σπίτσιν εσθάνετε το χορικυ τιν ψυχολογίαν, πυ επέρασενατον ι ιποκεία, ότι θα πολεμα με τατυνυ τανθροπς . . . με τι χορέτας . . . με τι ρυσαντε . . . με ταδέλφιατ . . . Κε γιαφτο προφίλαχτικα, με κορτερα κε τρυχηρα λόγια ομιλα για τι παντίτας, ταραζιατα με τον Ντενίκιν, με τον Γιωτένιτζ, με τον Κολτζακ . . .

Πάγνε τα τρέπια ασο σκοτινον, το βαθιν το γιαζιν ανάμεσα, ο υρανον μαβρογάλανον, τάστρα αρεα, κι ασο βερστ, σο βέρστ καθαρότερα ακυσύνταν τα τυφεκείας, ασιν πολιτίαν μερέαν. Πάγνε, χορις να στέκνε, ναναπάνταν ίσαμε τιν στιγμιν, πυ απο στρατιότιν σε στρατιότιν, απο οτελένιαν σε οτελένιαν, απο βζβοτ σε βζβοτ, απο ρόταν σε ρόταν, αντίχιςεν ι προσταγ.

— Στοπ! . . τα τρέπια δεσχια.

Εμπροστάτυν αρεα αρεα τα φωτίας τι πολιτίας, ασο γίνατυν περα θολομένον το ποταμ. Εσταμάτιζε ι κε τι Καραύλοφ τάλογον, με τον μι-

εσοχιμζμένον τον νιχοκίρναθε, ιμπρον βερστ οπισ ασα τζέπια. Επίασην ασα κιάμια, εκράτεςενατο ο θοσηνομ τι παταλιονι, πυ επέγγεν διπλα, με τιν ιδέαν να κιατέ έναν στιγμιν ίσιχα ο γέρον.

Ο Καραύλοφ ει στιγμιν εγγέφσην, εκσκόθεν απαν σα ζενκίγια, τομάτιατ εδιεπέρασαν τι εκοτίαν, εφυκρέθεν με προσοχιν. Οσον εκοτία κιαν ετον, εγγόρτηεν το μέρος, εδιέκριναν τα φωτίας τι πολιτίας, το ποταμ, τιν ορμεαν . . .

Ερθεν ειν απαντίνατ ο καμαντίρον τι πριγάτας, εχερέτισενατον στρατιοτικα με σεθαζμον κερχίνεσην χαμιλόφωνα τιν έκθεσινατ:

— Ι ραζθέτζικι έρθαν. Επίγαν υς τιν άκρον τι πολιτίας, ιδαν ποσ έρχονταν σεμας μερέαν καλαπαλουκ σεάικα. Ι γνόμιμ εν καλίτερα ας στεκομε κι αναμένοματ. Αφτο ι θέσι κατάλιλον εν.

— Βέβεα, θεβεα, απαντα ο Καραύλοφ.

Ο καμαντίρον εκσακολουθα τιν έκθεσινατ.

— Ασι ετάντζιαν μερέαν είρκονταν τυφέκια, θα πι ι ετάντζια σεμετερίον τα σεερία εν. Εστιλα, να οργανόνομε σεβιαζ με ατυου. Ακόμαν απάντισι κέρθεν.

— Εμορφα, έμορφα, τοβάρισσ κορπατ — λέγιατον ο Καραύλοφ. — Δ νίλοφ, ει στα αδακα, ειμς ας πάμε εκσετάζομε τα θέσις.

Κεπρόφτασαν να πάγγε πολα, αντίκριατον εφάνθεν θολοτον ιςκια καθαλαρ, κεκουσεκφέταν αλογου ποδαρέας.

— Ραζθέτζικος θα εν, — λεί ο Σελέτσκι.

Ετζάτεπσαν ι τρι ι καθαλαρ. Ι κρασνοαρμείτσι, πιος εκλόστην ετέρεσαν οπισ, ιδαν ει εκοτίαν έναν φανταστικον, τρικέφαλον, ζοντανον εϊμπλεγμαν. . . Αναχάπαρα τα τρία κιφάλια εχάθαν κεπέμναν τρία αλογου ιςκιάδας. Ι καθαλαρ βιαστικα εκατίθαν ασάλογα.

— Ρύκστε κα, αρχινα ι μάχι! . .

Αμον αστραπι επέρασην ι διαταγι ασα τζέπια ανάμεσα. Ι διαταγι κεπρόφτασην ίσαμε το αριστερον τι φάλανκαν, κι ασα δεξεσα μερεαν, τα-τα-τα-τα, ερχίνεσην το πυλεμέτον κε τέναν εάλο αποπισ, σερίτζνε τα μολιβέας.

Σαφτο τιν επιχίρισιν ο Καραύλοφ εχεδον ενεργον μέρος κεπέρεν. Ετέρνηεν σειρ, με τι κιφαλιάτ το λάιζμαν επεδοκίμαζεν όλα τα ρασποραζζένιας τυ Σελέτσκι, κε σο προιον το τσατσοφος διέκρινεν τακσίριγον, το πυρτυλιαρ το πρόσοπονατ, ταρμομένα τα σείλιατ. Οσον ντο τερι τα έργατα κε σα φερσίματατ, περισσότερον εϊμπαθάτον κι ομιλάτον γλικέα κε χαιδεφτικα. Μόνον έναν διαταγίνατ εσταμάτισεν ο Καραύλοφ εμπόδισεν τα πυλετέτια να είρνε σεσπίτια απαν.

— Κιαρ απατυκες ίσα ίσα είρνε απάνεμυν, τι σεκιλ τα πεδία, — λεί με απορίαν ο Σελέτσκι.

— Το ίδιον, κι γίνετε. Αν είρομε εοσιπίτια, ιμφορούμε να βλάφτομε κε να ζεμιόνομε ίσιχυς ανθροπε, — απαντα με πειχηρεμίαν ο Καραύλοφ.

Το πρότον ι ρότα, ετίια κίνταν κε εκύντα, λανκερτα, λανκεφτα εγιανάεζεπεσαν ειν πολιτίαν. Το μέρος ανιχτον, χαμελασεά, το εσον ρθυμολιαγμένον, ταυτέφκτε αδα κιακι, αφκα εα βαρέα τ: εαπόκιατον.

Οσον αργα κε προσεχτικα κιαν προχορουν, μολατάρτα κάμπκι εεκοτόθαν κε αρκετι επλιγόθαν. Απανκας εεεπρογάλανα τα κυρτόκια τι εειονι, εο νιεσαν καλα έρχονταν κι ο εχθρον ειε εε οπίτια κι εεα φραχια ανάμεσα. Τον κερων πυ ο Σπίτσειν εεο προιονον τίν ομίχλιν αναμετακει, διέκρινεν, αποπισ εεο εοσιπόπα κι εεα ζαπόρια, το εχθρικον το εεεπ, μακρα εο τυμπιν μερέαν, εερανταφιλοδαφεν έναν άκρα τυρανυ κεβγεν κε εεεα ο ίλεν εεο ζικζακοτον τον ορίζονταν. Ο Σπίτσειν ατόρα αλο τιδεσ κι νυνιζ, έειερεν εμπροστα τι εεόμκαν, για να εεορι κεβγαλ εεφκυλα τα πατρόνια. Γαρσελλαεβ λιγάρια λιγάρια, τζακεθ, λεεε κι εε ι βιντόφκα εεζοντάνεπεσαν εα εεερίαι. Κυπιχτα, κυπιχτα λανκεβ εεεμπροσεζνον το κυρτοκ, γονατιζ κε κεεανα εεοντα ι βιντόφκατ. Ο Φιτέιν, εεεραλαεεφτεν εεεριστερον τομιν, ίχεν όμοε τίχιν, το εεεε κιντζιτέρεν. Ο Σπίτσειν επίκενατον πρόχικρον περεβιάζκαν, κε κεεαν ι δι διάεκαλοε κε μαθιτιε γιαν γιανα, λανκέβνε εεο τυμπιν εο τυμπιν κε τα βιντόφκαεατον, χοριε να πέρενε εολυχ, κεεερον πατόλια κιαπυ κε κιαφτερα μολιθια εεεσιπόπα κε εα ζαπόρια ανάμεσα.

Ο Δανίλοφ, εα ιρινικα τα κερυε για τα πολέμυε κε τα μάχασ κι εεολιγεεκετε, ομιλα μόνον εα μίτινικα, κάποτε πάι εο πολιτοτελ, λογοπιάεεκετε με τον Μαρτίνοφ, κε το πιστονον κε τέμορφυε τι κωτζιδασ πα αποπισ κ: αφιν. Το ρέμαν τυ πολέμου εεράβικεε κιατον, όχι όμοε, οε ρυκοβοτίτελον, όποε τον Σελέεεκιν, αλα οε απλοε εερατιότιν. Σε μάχιν παντα εεολτε εμπρικεε, κι απο μακρα διεκρίνε ι κρεενοαρμείττι το γαλιεετερον, το εεεμάτινον τιν κώρτκανατ κε το κόκικνον, το κιαλιφε το πανταλόνατ.

Ατόρα πα εεαγεν ιο κιαφα τι Καραύλοφ κε τι Σελέεεκι, πάι κέρτε, παρακαλι να διγνατον έναν ρότιαν, για να χτιπίετε με τον εχτρον εεεικ με εεεικ. Ο Σελέεεκι, με απορίαν εεάικεεν τομιάτ, έκλοεεν τι ράεεενατ, ο Καραύλοφ εεαζιρλάεεεενατον.

Ο Δανίλοβ, εεεπροεβλιθικεν το φιλότιμονατ, εεεραεεε εο πρότιον τι ρόταν μερέαν, αραεε το „εεινιδιτον“ τον φιλονατ τον Σπίτσειν, ειναν εεει απολίτιον εμπιστοείτιαν, ανκε κάποτε κοροιδεβιατον κέλα, θελ ναποφικώτε, να λεί τα παράπονατ. Πάι με το εεεεπ, κάπυ κάπυ εα ζαπόρια ανάμεσα, διακριν εχθρικα φιγύραε, το ναγαν ειν ενεργιαν, κιακακιφαλιαζιατε. Χαιδεφτικα κε με το χαμόγελον εα εεειλιατ χερετιζ τι κρεενοαρμείττοε. Εκι πυ εεόντεπεεε εε φαλανκιν τι πρότιε ρόταε, διέκρινε το

καμπυροτόν τι ράξιν τὸ Σπίτιν κειμάστεν να λαλίαν, σομάτια επέρην ἕναν μάβρον σιμίον, πυ τρεσσ δειμονιζμένα σατονὸς απαν, ασιν πολιτιάν μερέαν. Εικάρφοσεν τομάτια, τερνι, επέρηνεν σον τόποναι. Κάμπουσα μολιβέας εσσίρικσαν, επέρασαν ασοτίατ κες κι αποπανκας ασο κηφάλναι, προσοχιν κι δ', ὄλον το μάβρον το σιμίον τερνι, πυ ὅσον ντο πάι σμον κε μεγαλον.

— Τοβάρικσι, γινέκα εν, προσεχτικα σίρτε. . .

Ατόρα φένετε καλά, ὀλ ελέπνατεν. Τα μαλίαιτ κηματίζνε σον αέραν, βαρκίτ, ρυτ, σκύτε κε κσαν τρεσσ. Αποπίσατε, ασο εχθρικο· το τσεπ μερέαν, χαλατ έρχυν τα μολιβέας. Εκσαφνα εντιλάλεσεν το κωδονισιον, το κέντζον ι λαλία τὸ Φιτέιν.

— Πεδία, τεμέτερον ι διασκάλτσα, ι Γριάτζεθα εν.

Επεθεθέοσανατο κε ι αλ.

— Μάλιστα, μάλιστα, εκίνε εν.

Ο Δανίλοφ, το ναγαν σο εσέρνατ εμπροθέθεν, σίτια φωνατ.

— Τοβάρικς, ασ ελέποςας, ασ γορταρέβομε τι διασκάλτσανεμονι! Εμπρος, σιν απαντίνατε!

— Τοβάρικς Γριάτζεθα, μι τρεις, ρύκσον, κυπιγ απαν σο εσον — φωνατ ο Φιτέιν.

Ι Λίτσα σιν αρχιν κέπεγρικίστεν, πίοσ ιν, κε ντο θέλνε αφτιν ι ανθρωπ. Ιστερα κι απ ίστερα, ὅταν εγιανάσσεπταν, κε επέρασεν ο φόβον κε ι ζαλάδατ, ετέρεσεν γνωστα πρόσοπα. Γνωστα, αγαπιτα πρόσοπα, φιλικα πρόσοπα, εκιν τίναν σο σκολίον μαθίτ τιν αριθμητικιν! Ατόρα ὀλιατυν, αρματομεν με τάγρια τα βιντόφκας, φένονταν σι Λίτσας τομάτια τι εκδίκισις ι δίναμι, τι δικεοσίνις ο θριάμβον! Ερύκσεν απαν σο εσιον.

— Πος εβρέθεσ αδακας; — έκσεν ἕναν κοφτερον φονιν. Εσκοσεν αν το κηφάλναιτ, σομάτιατ επέρην ο γαλαγον υφάνον, κόκινον ο ίλεν εκσέβεν ασα ρακάνια ανάμεσα, εμπροστατ εκσαπλομένον ι πολιτία. Τα-ραγα πιροβολιζμουσ βιντόφκας κε πυλεμετι, κερπροστατς σο φον τι μάβρικς κε τάσπρυ τι εσιονι ἕναν αφστιρον, σοβαρον, τζιαχρασύζκον πρόσοπον πικνα σφρίδια, σφφριάρια μάγλα, αριν γενιάδα. Ο βοσνομ τι πριγάτας ο Καραύλοφ εν, εγνόρτσενατον ι Λίτσα. Ατόρα ὅμοσ κι αγρίτιατον, ὅποσ πριν, κε σίτια κλεί, ερχίνασεν να ιστορίζιατον, ντο ἴδεν κε ντο ἰπόφερεν σο περαζμένον τι νίχταν.

Χορις να διακοφτ το μπερδεμένον ασο φόβον κι ασα τζαφάδες τιν ομιλιάναιτ, έμαθεν ο Καραύλοφ ποσ εσκότοσαν τον Ροπέικον, έμαθεν τιν ατίμοσιν κε το θάνατον τι Σίμοκσας, πυ το λιάσσενιατς κίτε ακόμαν απαν σα εσιόνια, σι ζαπορι το γιαν. Ασάλεφτα τα μιασίδατ τι προσόπιατ, πσίχρεμοσ, σοβαροσ φένετε κε ὅμοσ ἕναν ταμαρ τι προσόπιατ τροματ, άμον βιολις κὸρδαν.

Όταν ο χαμαντίρον τι παταλιονι έρθεν ένκενατον ίδιζιν, ότι κατόρθοσαν να ζινενοίνυταν με τιν στάντζιαν, ότι εκι στεκ ο Γορνιχ με πενίντα ζζελεζοταρόζζνικυς ασο κομμουνιστικον τι ρόταν κε εκσακολυθα να βασια τιν θέσινατ, τότε ο Καραύλοφ επρόστακεν ζίντομα κε σοβαρα.

— Δανίλοφ, με τι ρόταν σο ζστικ! Ατόρα δίγοσε τιν άδιαν, σκότα, τάζσεπσον, χάριν μεφτιας τι τσύνας τα πεδιά. . . Α: αριστερον τι φάλυνκαν αρχινέστε. . . Σελέτски, άλο διάκριζιν μεφτιας οσπίτια κε δρόμια, θέρτσον με το πυλεμετ δεκζια κε ζεβρια. . . Εχμάλοτυς μι κρατίτε. . .

Εμπρος!

ΚΕΦΑΛΕΟΝ XII

Ενίγεν ι πόρτα για ολίγα δεφτερόλεπτα. . . Το ιγροσκότινον το πατβαλ εφοτίστεν αδίνατα ασο ιλεκτρικον τι αβλις. Με βλαστυμίας κε κοντακέας εκρέμζαν τον Κλίμιν, ασι σκάλαν. Σκοτία πίζα, τζαρανίζ το ζιδερόπλεχτον το παραδιρόπον, άμον φανταστικυ θερίυ οματ, αντιχυν τα ποδαρέας ζα σκαλοπάτια. Επέμνεν έναν κερον απαν σο πάτομαν ο Κλίμιν, ίστερα εκσόδεν, εκάτζειν κι αφυκράτε, άμον εφάνθενατον ποσ κατ λαχυρζιν ακύ.

— Πίος εν;

— Κλίμιν!

— Σταλμάχοφ!

Αζιν λαλίαν εγνόρτζαν τέναν τάλο. Επλοζεν ζι σκοτίαν, επέρην το ζσερ τυ Κλίμιν ο Σταλμάχοφ.

— Αι, μι ζπινκς το ζζέριμ, γεραλαεμένον εν τομιμ, εγόνικζειν ο Κλίμιν.

Ι χαράτυν έναν ζτιγμιν εκράτεζεν, εζιλογίζταν τι θέσινατυν, εκιρίεπζενατς ι πίκρα.

— Σέναν τυζακ ερύκζαμε κε ι δι, Κλίμιν! . . Εγο τυλάχιζτον ίμε εφχαριζτεμένοζ, γτο μετεζεν κε όχι με κανέναν άλον θα περο τι ζοίζιμ τα τελεφτέα τα ζιγμαζ. Περισότερον όμως εφχαριζτεμένος θα εμ, αν ατόρα εβρίυζ εκι, αποπυ έρχυνταν τα πιροβολιζμυζ, κε όχι αδαπεζ. . . Ποζ ερύκζεζ ζα ζζέριατυν;

— Ο Γορνιχ έτιχημε κεζιφόνεζαμε να πάγο ζιν κομίζιαν. Ορίαζαν φένετε κι αναχάπαρα ερύκζα απάνατυν: Το πρότον ι μολιθέα επέραμε ζομιν, ετζάκοζεν, φένετε το ζτυδ, το δεκζεζεν το ζζέριμ επέμνεν άκλερον, ανκενζονιανοζ ζα ζζέριατυν κι θα έμπενα. Εγνόρτζαμε διαμιαζ, ταμυαλιζ ίμε, ολ εκζέρνεμε. Πόζον κζίλον έφαγα, να λέγοζατο κεπορο. . . Ατόρα όμως εθαριζ εμαζ ενέζπαλαν, ασι στάντζιαν μερέαν, άμον γτο ομιάζ, τεμετερ ενένκζαζαταζ. Για τεκίνο εμεν πα εφέκαν, ανκεν με τα κοντακέαζ κε τακζινάρια θα εθανάτοναμεζ.

— Εμεν πα ορίαζαν τι εσκιλ τα πεδία κε χορις ναναμένατο ερὸ-
κσαν απάνιμ. Ιναν εσκότοσα, με το τρίτον το βολ εθέλεσα να σκοτόνο
εγο εμεν, ας άτιμον τι τίχιμ, φωτίαν κεπέρεν το πατρον. Ντο θα σκο-
τόνεμας τίποτε, πολα θα βασανίζνεμας κεκίνο κι ερίχετε. Σεμεν απαν πο-
λα πίκαν έχνε, γιατι εδλια τα βόλοστι εγο εμαζεψσα τι ραζβέρστκαν.
Αχόμαν κι κέρνε πίοσ ίμε κε λασσ κεγνορίζνεμε. Αχ κι ατόρα να ίχα-
με κεπίναμε έναν τσιγάρον, εκάεν το ετόμαμ, πολα επεθίμεσα τον κα-
πνον. Το εοστον όμως ασον καπνον κε πλέον τι ζοιν επεθίμεσα. — Τσα
εδοκίμασεν νι γελα, αλα κεπόρεσεν, αντι γέλος αναστεναγμος εκεβεν
ασιν καρδιάνατ . . . — Κλίμιν, θιμάσε όταν εγλίτοσεσμε ασο θάνατον,
σον κερον τι προτραζβέρστκας;

— Θιμούμε, τιποτένια πράματα.

— Πός, τιποτένια; Χοσσ το εσκινιν ειν γύλαμ περαζμένον έτον,
όνταν επρόφτασε με τα πεδία! Ο θάνατοςιμ βέβεον έτον, αν κες εσι.
Ιμπορι ατόρα πα κατ έναν αγίκον θάμαν γίνετε, ντο λες εσι;

— Οχι τοθάρις, ατόρα ντο εκσόφλισαμε με τι ζοιν αμφιβολίαν
κι εχον . . . Θιμούμε πόσον οχρον έτον ι όπισι, όνταν έκοψαμε τα
εσκινία, πυ ίχανεσε δεμένον. Ατότε εγνοριμιάγαμε για πρότιν φοραν.

— Μάλιστα, εναμπε χρόνος εν, ντο εγνορίζοσε! Εεθάνομον μεγά-
λον εφχαρίστισιν, όνταν έλεπασε, εθέλνα να κάθουμε μετεσεν, νακού τιν
ομιλίας, αλα ι εργασία κεσιχώρανεν. Εναν „καλιμέρα“ έναν „ατίο“
“δος έναν τσιγάρον“ κιάλο τίποτε!

Εσιόπεσαν κε ι δι. Τα πιροβολιζμυ εκλόεταν ειν ετάντσαν μερέαν,
ακυσκύντα κοφα κιαπο θαθεά. Ασο κσίλον, ντο εντόκανατον, ασι γερά-
σατ τον πόνον, ασο έμαν ντο εχάσεν κιασιν τιριανίανατ, ο Κλίμιν αδι-
νάτισεν ολοςδιόλυ, ερὸκσεν κόπα, το κατσίνατ απαν εο κρίον το πετρέ-
νεν το πάτομαν. Εκσαφνα, εθαρις μασσερ έεσκισεν τιν καρδιάνατ εθιμέ-
θεν τιν Σίμκοβαν, τι Ανιύτανατ, τίναν άλο κι θα ελεπ . . . Να μι
ελέπιατεν άλο! Ατο εο νύνατ κεχορι, τι γιν πιγιν θεφτάι θελέπιατεν για
τελεφτέαν φοραν! Σο μιαλόνατ απες, άμον τζαρχ γιρίζνε τα πλάουσ τι
γλιτομονις. Ονταν κρύγνε όμως εο νύνατ τα θαρέα, τα πελιτένια τα πορ-
τιας τι πατβαλι κε το μικρον το παραθιρόπον... Ατόσα χρόνια εν πρὸε-
δρος τι Τζεκας κιαπατυπες εο πατβαλ κανις να φεβ κεπόρεσεν. Νυνιζ,
απονυνιζ, τρόπον τιδεν κεβρικ, μέσον γλιτομονις κελεπ.

Τα πιροβολιζμυ όσον πάγνε ακυσεφκυν καθαρότερα, πλισιάζνε.

— Τεμετερ ιν, — λέι ο Κλίμιν. Ο Σταλμάχοφ ιβριζ κε βλαστι-
μα, αλα ασιν ινιονάτ ιαν τι φονίσατ φένετε, ότι ατος πα ελπίζ ακόμαν.

Ασιν πόρταν μερέαν αντίχισαν πατέματα κέτρικσεν ι κλιδαρία.

— Σεμας έρχυνταν, — λέι ο Σταλμάχοφ. Κεπρόφτασεν να τελιον
τι φράσινατ, έρπακσαν κε τι δις, κρύγνε κε κυντόνατ εα εκαλοπάτια

λιαν . . . Ο Κλίμιν εθέλεσεν νεφτάι αντίστασιν, εκατιβασνατον σο κιφαλ έναν θαριν κοπαλέαν, ελιγοθίμεσεν, ερύκεν. Ετζοκάντσαν ασα ποδάρια κεκσένκανατον απαν, ασα σαπεμένα τα σαλοπάτια κιαν. Ο Σταλμάχοφ πάι αφ εαφτύατ, με το σινιθιζμένον τιν πεσεχρεμίανατ, σίτι τα έματα τρέγνε ασο σσκιζμένον το κιφάλνατ.

Εφότακεν ι ιμέρα, ο ίλεν επρόθαλεν ασιν ανατολιν. Ο Σταλμάχοφ τερι τολοχίτρινον το πρόσοπον τυ Κλίμιν, το εβρίχορον τιν αθλιν τι Τζεκας. Γίρο γίρο δίπατα οσπίτια, κε ιπσιλον, λίθικον τυ ζαπόρναθε. Σο τυβαρ τοσπιτι ντο εχρισίμεβεν τραπεζαρία για ιπάλιλυς τι Τζεκας κιματίζ το γαλανον ι σιμέα, σιν κεσσιαν απες έναν σορον βι.τόβκας κε ίνας πεδας, με γαλανον κοιάρταν σιν κέπκανατ, τσγρυλαεβ τα ζατβόρκας.

— Αι, άι, άι, καλόστον κε καλος σας ίβραμεν! Εσαι ίσε, νε τοβάρις Σταλμάχοβ; Τόι, άμον τόι ερύκεν σα εσέριαμυν, — κάποιος λεί κοροιδεφτικα με πάθος κε με καχίαν. Φρεσκοκσιριζμένος, το παπάχνατ μαλυζζι ρ, ροδοκόκινος, σαρία, ετεπσζζκα τομάτιατ, το πόνιατ λεγνόμακρον, το παρυσιαστικόνατ επιβλιτικον, σα μέσατ πλατιν, οφιτζέρικον ζόνι . . . — Κεγνóρτζεζμε, νε; Σάνκιταμ εγο κεσι παλει εγνóριμι ίμες, για νόντσον καλα; Ακόμαν οπσε έμπρ ιμέραν ίχαμε τιν εφτιχίαν νελέπομε ίνας τον άλον ζέναν γνωστον οσπιτ. Κι θιμάσε τον θοένι σπετς τον Ρέπιν τίνος τοκόμεντα εκσέτασε, όνταν επίνες, οπλάβαν με τι σιντρόφσις; Κιαμ τιν ραζβέρστκαν όνταν επίνες, με τεκίνο το χαβεσλυκ: Ατότες κεπόρεσαμε να εφχαριστόμεσε! Κι πιραζ εφχαριστόμεσε ατόρα με το παραπαν.

Σι Κλίμιν το κιφαλ κι απάνατ έκσσιαν έναν θέτρον νερον επελιγοθιμίασανατον, έστεσανατον σο ποδαρ. Τεντελιζ, τρομαζ ασον κρίον, το κιφάλνατ πάι να ζπαν, ασο δινατον τον πόνον. Σομάτιατ επέρεν ο Σταλμάχοφ. Δίο ζυπαντυκ αριφιαντ κρατόνατον ασα εσέρια, κι ο τρίτον μαθιν ρυπάχαν φορεμένος, αποπονίετε μόλεν τι δίναμνατ κε κατιβαζ σο γυμνον τι ράσσιανατ τα ράδθέας, με ιδουιν κε εφχαρίστισιν. Το στυδιαρ το μαλυζζιαρ ι όπσιατ χαμογελο, στράφνε ασι χαραν τα μικρα, τα τριπία τομάτιατ. Γονκιζ ο Σταλμάχοφ, ίβριζ, βλαστιμι. Ο Ρέπιν πα έστεκεν σιν πόρταν.

Το πολα ιμπσον θερετ μακρα επίκνοσαν τα πιρεβολιζμυς. κάποτε ασιν αθλιν απανκες πα περα σαλαχαναν μολιβ, καλοχάπαρος σαις για τεχμάλοτος. Πολα κεπέρασεν, με τα πιροβολιζμυς ενόθαν φονας θρίαμβυ κε εκδίκισις, κλαπςίματα κε γονκίζμι . . . Τα τυφεκέας επλιςίασαν ολοσδιόλυ, επίκνοσαν τα μολιβείας κε μερικα ετσάκοσαν κε τζάμια σαπαν το πάτομαν τοσπιτι.

Ασιν πόρταν εκατιβαν θιαστικα σιν αθλιν ο Ρέπιν κίνας οφιτζέρος με χρισα παγόνια σομίατ.

— Γοσσέπςτε τάλογα — εφόνακεν ο Ρέπιν κεκσέβεν ασιν αθλιν

με το είντροφονατ. Εφέκαν τον Σταλμάχοφ προς εκράτναατον κι αγράν-
θροπον πίοσ εντόνεν. Ι παντιτ αγλίγορυν, γοσσέβνε τάλογα σα τελέγασ.
Ο Σταλμάχοφ αμον ντεφέκανατον εξαλίεν κερύκxεν απαν σο ρσιον. Ι
ράσσιατ αβλακέασ, τρέχνε τα έματα. Εσύμοxεν ο Κλίμιν, ατος πα μόλιx
κε μεταβίαx στεκ απαν σα ποδάριατ, με τα ρσίλια ζόρια έxκοxεν αποκά-
θενκιαν τον Σταλμάχοφ. Τα γόνατατ κι κρατυν, κυράυνταν, το κορμίνατ
όλον τρομαζ, τερίατον απεx ρομάτια ο Σταλμάχοφ.

— Κριόνο, θαποθάνο . . . λεί ατος.

Ο Κλίμιν ενκαλιάxτενατον με το ζεβρεν το ρσέρνατ, εσινκέντροxεν
όλια τα δινάμιατ κεκοβάλεxενατον σο μικρον το ραράι, ράλο τιν άκραν
τι αβλιx.

— Αx κρήφκυμεx, ιμορι ανασπάλνεμαx.

Σο μιοxοκότινον το ραράι, φοσιμένοx σα χόxξκια κίτε παραμορφο-
μένοx ο Ζίμαν. Ι κιλίατ τxεριγμένον, αxπροκόκινα, λιλα, μαβία τα κρέ-
ατατ, τιντέριατ ρυγμένα εκx, ριντάραγα με κόπρια, με τα τxεριγμένα
τα χαμικόβρακατ κε με το ροζζ, ντο εκxσίεν ασο τxεριγμένον το ρακιν,
ντο κίτε σο γιάνατ κεκα. Σο μικρον, το ταπινον το πρόxοπονατ, ζογρα-
φιζμένα τα βάxανα κε τα τxαφάδεx ντο ιπόφερεν, όxνα εκxέβεν ι πxρσίατ
τέναν τομάτνατ ολάνιχτον, πιδεβαζμένον ι κόριαθε, ράλο απεx καρφο-
μένον γιαλιν, ασα τxακομένα τα πενxνάετ.

— Ατος πα ριν ραζβέρxτκαν πολα εξορλάεβεν, ίπειν ο Σταλμάχοφ
χαρχαριxτα, ερύκxεν απαν ρέναν κυριν κεxρxκέπαxεν το πρόxοπον με
τα ρσέριατ.

Τα πιροβολιζμοx επλιxίαxαν όλοx διόλυ. Ιναx παντίτοx εγεραλαέφτεν,
εβάρκικxεν κερύκxεν απαν σο κυρτυκ. Σέναν τελέγαν απαν εxτίδακxαν τι
γεραλαεμεντx, ράλο εκυμυλίαxαν τα βιντόφκαx, ντο έβραν. Αxιν πόρταν
τι Τxεκαx εκxέβαν δι οφιτxερ, με τα ναγάνια σα ρσέριατυν κίναx πολι-
τικα φορεμένοx με τα γιαλία, ολοκένυργον, ακριθον γόναν φορεμένοx,
σα ρσέριατ πάπκαx, γομάτα χαρτία. Ι οφιτxερ εκάτxαν ριν άμακxαν.
Ι άμακxα έτον ίξα ίξα εκίνο, με το οπίονο Κλίμιν επίγειν ριν προ-
πάντιxιν τι Σίμκοβαx, όταν έρθεν αxι Μόxχαν. Τον Σταλμάχοφ κε τον
Κλίμιν, όποx φένετε, ενέxπαλαν. Εκxαφνα ριν αβλιν απεx εxέβεν ο
Ρέπιν καβαλαρτx, ταλογύατ τα πλεβρα αφριζμένα ασα ιρδόματα. Ι όπxιατ
κίτυρινον πανιν, ανακατομένοx, ι κακία θραζ απέxατ.

— Πυ ιν ι εκμάλοτι, φέρτιατx αγλίγορα — εφόνακxεν.

Με ρxαματαν κε θλαxτιμίαx εκοβάλεxαν ριν αβλιν τον Κλίμιν κε
τον Σταλμάχοφ. Ο Σταλμάχοφ ετέρεxεν απεx ριν πιxτ τον Ρέπιν με
μίοx κε περιφρόνιxιν, εθέλεxεν κxτ να λεί κεπρόφταxεν, εxέρικxεν έναν
μολιβέα, ετxαπαλάεπxεν, ερύκxεν απαν σο ρσιον. Δέφτερον πιροβολιζμοx
κε δίπλα ρον Σταλμάχοφ εκxαπλόθεν νεκροx κε ο Κλίμιν. Ι αβλι εφκε-

ρόθεν, αποπισ ασα τελέγας κιασιν άμακσαν εκσέβεν κι ο Ρέπιν καθαλαρτε. Δεκαπέντε λεπτα κίνταν απες ειν αβλιν τα κορμία τυ Κλίμιν κε τυ Σταλμάχοφ, τα πιροβολίζμυς επέρασαν ζάλο το μέρος τι πολιτίας κε σο ισιζ τιν αβλιν απες άλο κι ρύζνε μολιβια.

Ο ιλεν εκσέβεν ιπσιλα, ασα κοκινота τα λίβια τα αντικίμενα αλάζνε κε μεταλάζνε χρώματα . . . Το ναγαν σο εσέρνατ, εσέβεν απες ειν αβλιν ο Γορνιχ κιαποπίσατ μάβρα πολυεσσύπκας φορεμεν, κόκινια λέντας σα μάβρα τα παπάχατυν, τρι νοματι κομμυνιστε ζζελεζνοταρδζζνικι, σα δινατα σα μαζυτομένα τα εσέριατυν έτιμα τα θιντόφκας. Ατιν επέρασαν σο σαράι, κι ο Γορνιχ σο κυρτωκ τι εσιονι μερέαν, όπου διέχρινεν απο μακρα έναν μαθροτον κυμυλ . . . Γνωστον, πολιαγαπεμένον πρόσωπον, τομάτια νεκρομένα, τα εσίλια μισάνιχτα, κάτασπρα τα δόντια. Τερίατον κεθαρι αχα, αχα θα καλανι το στομαν, θα χαμογελα, θα φένετε ποσ ακόμαν νέον πεδιν εν, κι ας εν κε το πρόσωπονατ γομάτον σύφρας . . .

Εκλίστεν κα, επεκόμπσεν απαν σο γόνατονατ τι Κλίμιν το κιφαλ, επεγαμπίλοσεν κε τερίατον απες σομάτια. Εφύσκοσεν ι καρδιάτ κιαποπεσ κιαπο βαθέα κε χορις τατυω τι θέλιεσιν εμύνηκισεν τυ πόνυ κε τι θλίπσις το πικρον το παράπονον. Θα κλεί, θα γαραλαιζ, θα μιρολογα. Τα εσίλιατ αρμομένα, κοχλαζ απσιμάτενεν απέσατ ι φυρτόνα, κλεί χορις να εβγαλ λαλίαν ο Γορνιχ, μιρολογα, χορις λόγια. Εσάρεπσενατον το τερτ κε το μεράχ, φτιλακιζ ι καρδιάτ κε φένετιατον έναν κεν, πολα καρδιάς ιν, ντο βασανίζνε κε τζαφαλαέβνε τιν πσινάτ.

ΚΕΦΑΛΕΟΝ XIII.

Αχλόγιαστα κε μονότονα τα χοράφια κε τα γιαζία, νεροτσιριάρια, βαρέα περυν τα λίβια αποπανκες ασιν πολιτίαν. Διλα κε τροπαλα τα σταλαγμίτας τι προτανικσιάτικις βροχις εκεσιαέβνε τι γιν, οποσ εροτικον χαιδέμεαν νέυ παλικαρι, πρότον άνκιγμαν σε γιμνον, γινέκικον κορμιν. Τα γίρο τα βυνα εσκαπαγμένα με διεστον περτεν, κιαφκα ασα βαρέα, τα χαμελα τα λίβια ο κόζμον φένετε μικρον στενάχορον, ι ατμόσφερα ιγρον, φυρκιστον, πολιτία, περίχορα λες κезι κάπιοσ εσένκενατα σε ράμκαν παρνικι, τα γιαλίαθε θολομένα ασιν τόφαν τι νερυ.

Ο αέρας φισα αργοκίνιτα, τεμπέλκα, καπριτσιάρικα, μίαν απαδι κε μίαν απακι. Φερ ασα χοράφια κιασον κάμπον μερέαν μεθιστικα εβοδιάς ασα περσιζνα τα σαπεμένα τα φιτα, ανακατομένα με τα νέα, ντο ερχίνεσαν να φλενικίζνε ατόρα, κιασιν πολιτίαν σα γιαζία κοβαλι τι εσαματαν, τα χτιπέματα τι τζακυτζι, τα κυτόκια τι παραβοζι, ανακατομένα με τι καμπάνας τα λαλίας. Ασο γυμσιαρ το τυμπιν, με ταεροφαγομένον τιν καγίαν ει μέσεν απες, φένουνταν έναν σορον οσπίτια, ζαπόρια κε

λίθικα εκλιζίας με τιπσίλα τα καμπαναρίουςατον. Θολα, θολα χορίζ το πανόραμαν τι πολιτίας, εθαρς άμον εσκέπασανατο, με παλεν, κςιστιαρ τυλ, κεντεμένον μαχλόγιαστα ν'ματα.

Θα έρτε ο Δινατον, θα τσεριζ το κςιστιαρ, το ζολεμένον το φόρεμαν κε θα παρλαέβνε αποφα τα εσιλεπλύμιστα τα κράσκας τι νέας ζοις. Ι γι, όπος τι μεζελι ο ρδάκον, με θάσανα κε γονκιτα αλαζ ποστ, σιρ κε χαν το παλεν, το ζάπιον, το συφροτιαρ κε φορι το νέον, το εσιλεπλύμιγον, ντο κίδεν, κε κεφαντάστεν υς ατόρα ο κόζμον. Το εσιλεπλύμιγον, το πανέμορφον, το νέον τι ζοιν αντιπρυσοπεθ αδα σο διςοτον, σο βροχερον, το σιμερνον τον κερον, το κόκινον ι σιμέα, ντο κιματιζ απαν σο τσιρκ κε το πολςσεβικον ι θίβεσχα απαν σιν πόρταν τυ Σενάτορ.

Μαφτο το διςοτον κε το βροχερον τον κερον άσο προι κιαν κοβαλον κσίλα σο σταθμον τα ποβόζκας τι μυζζικίον, τεμπέλχα κε χορις έρικσιν. Ι χορετ κ ι κραςνοαρμέιτσι, πυ πάγνε αποπις άσαραπάδας, ομιλον για τι σποραν, για το ότι κερσ οργοματι εν, κε ι αντίχριστι ι πολςσεβικι ίσα ίσα σι σπορας τον κερον ανανκάζνατς να κοβαλυν κσίλα. Παραπονίνυνταν προς κεδόκανατς σπόρα, πός ι πσεφτ ι κομυνιστε, σο κοκιν αντίκρι έτακσαν να δίγνατς πράγμαν, κιαντι καρφία, σιδερικα, μακιφακτύραν, οσιπιτι εσσιαν, έστιλανατς κολαριζμένα καμίςσια, πύτρας, πομάδας . . .

— Φτύατς, ταντίχριστυς.

— Πίος εν, πυ μάχσυς κρύι τεκσιρετ σι δουλιάν; — φοναζ, κόκινος άσο θιμόνατ ένας κραςνοαρμέιτςος. — Πρεπ, το δίχας άλο να ενκαλύματον σιν Τζεχαν . . .

— Ι Τζεχα πα τατινέτερον εν, εκι πα κομυνιστε κάθουνταν κε τέναν τάλο κρατυν.

Ινας κραςνοαρμέιτςος προσπαθι να εκσιγιζ τι μυζζικς τιν ιπόθεσιν.

— Αφτα τα κσίλα, ντο κοβαλίτε, ίνε για το σιδερόδρομο, να επορι κε δουλεβ κε φερ σπόρα, να ταυτέδομε σα χορία. Ο Σπίτςιν, ο πολιτροκ ιετς ίπεμας, κι ο Σπίτςιν καλος τοθάριςσος εν κε πζέματα κι λεί . . . Σιν επιμερίδαν εδέβασεν αφτα ντο λέγοςας . . .

— Εκιν, πυ αδα σιν περίσταςιν εφτάγνε πύντια κ εμποδίζνε σο διόρθομαν τι χορι, χαλις τυςσεμαν ιν, — λεί άλος με πάθος κε με θιμον. — Αδελφομ πα αν θα ταράετε με τι παντίτας, κι θα εφτάγατον χάριν, άμον εσκιλιν θα πσοφίζατον.

-- Τιδεν κεγρικο εγο απαγύτα τα δουλιás, — λεί ίνας ματςυφοτος γέρος. — Τεμον ο νυς ατόσον κοφτ, προς όλεμυν ασιν πίναν θα πσοφύμε, αν ι παναία ι δέσπινα κεφτάιμας έλεος κε κι γυρταρέδμας άσο κακον κιασεν κίνδιον! Τερι άσο ρακαν απαν τα χριςα τα σταβρα τεκλισίας, ακόι τα καμπάνας, κατιβαζ το παπάχνατ άσο φαλακρον το κι-

φαλνατ, εφτάι λιγάρια λιγάρια μετάνιας. Σομάτιατ περ το μίζερων ι πο-
λι ία, τανόργοτα τα χοράφια, το δικοτον το περίγιρον, κε υποφερ, κλεί
ι καρδιάτ, γιατι εχαλάεν το στρόι τι ζοισ, πυ εόνας εκσακολύθανεν,
ασάλεφτον, αμον σαπεμένον κε θρόμικον λιμνιν. Κλεί, εντάμαν με το
λιπιτερον τι λαλίαν τι καμπάνας, πυ αμον γεραλαεμένον κορόνα, έπλοσεν
τα μάθρα τα φτεράθε απαν σιν πολιτίαν.

Ι φίζι πα περίλιπον, διάθεσιν κεςσ' ο ίλεν, ασπρόθολον πενκ, επέ-
ρασεν το μεσοράνεμαν, εκλόστεν απανκεκα κι ο ταραίλεν, τζιαχριασός
κιατος, έπλοσεν τι σάϊτανατ ασέναν τιν άκραν τι κάμπυ σάλο . . .

Ερεθίσκυνταν ι κρασνοαρμέιτσι, ονταν τερον τι μυζζικες, πυ εφέκαν
τα ποβόζκας σον τόπονατυν, μετανίσκυνταν κε σκοπον κέχνε να λατα-
ρίζνε. Ασόλον ο νεότερον ασι κρασνοαρμέιτςος άλο υπομονιν κεπόρεσεν
νεφτάι. Εμ θυμομένα, εμ κοροιδεφτικα λεί:

— Αρ εφταν τα μετανίζματα. Λαλέστεν κι ασ πάμε, ι δουλία
οπισ κι πρεπ ναπομεν! . . .

Ασα διάφορα τα θρόμια τι πολιτίας τοπλαέφκυνταν ανθρωπ σο
τσιρκ εμπροστα, απίνας ίνας, απο δι κε τρι εντάμαν, νεί κε γεροντάδες,
αγυρ κε γινεκ. Διαφορετικα τα φυσιογνωμίας, το γέλος, τα χιρονομίας,
το πορπάτεμαν. Σέναν μόνον πράγμαν ομιάζνε όλιατυν' ολτσ έναν φος
φοτιζ, φος κρίον, αδίνατον, απόμακρον ακόμαν, φος όμος προιον, προ-
τανικσιάτικυ ίλε φος. Κομμουνιστε ίνε όλιατυν, σο γενικον τι σινεδράσιν
τι πάρτιας έρχυνταν.

Πρότον σινεδρίασι, ίστερα ασιν βαστάνιαν τι παντιτίον. Τα εκκισίας
σιμένε εσπερινον, κε για τι κομμουνιστας τι καμπάνας ι λαλία ομιαζ εχθρι-
κον ποροζαν, προιδοπίσι, ότι ο αγόνας ακόμαν κετελίσεν, ο εχθρον
ιπεχόρισεν, αλα τα φτερατ ακόμαν κετσακόθαν, όπος έπρεπεν. Ακώγνε
ι κομμουνιστε τι καμπάνας τι λαλίαν, στενοχορέφκυν, χάνε τομύτιατυν.
Οταν όμος ενθιμόνταν, ότι εκσέθαν νικιτε κιασπροπρόσοπι κεπίκαν το
τυςζμάνονατυν χουσιρ, έρτε ι διάθεσιατυν, με το γέλος κε με τι χαραν
χερετίον αναμετακσιάτυν κε πίζσκυνταν σιν ομιλίαν. Δίλα κεντροπαλα
εγιανάζσεπεσεν τι τσιρκι τιν πόρταν κε ι Λίζα Γριάτζεβα, αλα να εμπεν
απεσ κιαποφασιζ, τραβίστε. Ανκεκα τομάτιατς αραεθ γνωστος, ανάμεσα
σο πλήθος. Ι γνωστίατς, φένετε, ολ εκσκοτόθαν σον πόλεμον με τι παντίτας.

Επι τέλους ίδεν ίναν γνωστον, τον Ματυζένκον, τον σεκρετάρον,
τυ πολιτοτελ. Ο Ματυζένκον, το σσινέλνατ κενυρ, φυρτζαλαεμένον,
στράφνε τα μαλαματοκαπνιζμένα τα κυμπίαθε, το κομμουνιστικον τάστρεν
σο στίθοςατ, εβγαλ ασο φυτλιαρ το παρπιλέτονατ, ανέριον, παστρικον,
απλόνιατο με υπεριφάνικν τον σεκρετάρον τι ραικομι. Ο σεκρετάρον, νέ-
ον πεδιν, κάθιτε απαν σιν πόρταν τι τσιρκι, εμπροστατ έναν τραπεζόπον,
κεφτάι ρεγιστράτσιαν εκινυς, πυ εμπένε απεσ.

— Τοβάρικς Ματυσένκο, τοβάρικς Ματυσένκο . . . δόκασι ο θεος, εσι ζοντανος ίσε, εσεν κεςκότοσαν . . .

— Κε γιουτι να εσκοτόνεμε — απαντα με ιπεριφάνιαν κε αφτοπεπίθειςιν. — Εγιο μικρος άνθρωπος ίμε, — εκσακολουθα, είτια χαμογελια, — εγιο σοματ κι κρύγο, κε με τι γιτονάδες πα καλα πάμε, εχτρος κέχο. Εμεις, διλαδι εγιο κι γινέκαμ, τα πιροβολιζμυς πα κέεσαμε· εκιμόμες ίσι· χα σα κρεβατόπαμυν, χα, χα, χα! Μεσάνιχτα περαζμένα, ι γινέκκι εγνέφεσεμε. „Ιλιύσσα“ λεί, «εθαρικς τυφέκια είρκυνταν» . . . „Ντέχαεαμε εμικς με τα τυφέκια“, λέγατεν, «κιμεθ, όρομαν θα ίδεσ». Ατζαίπκον δουλιάν! Ονταν εγνέφσα σα κειμερόματα απαν, τερο ας όλια τα μερόθες πιροβολιζμυς! Επέμνα απες ειν κάμαριν, κεςέβθα ντο τεμον δουλιάν ιν τάρματα κε τα πολεμικς. Αμον ντο εσταμάτισαν ολοσδιόλυ τα πιροβολιζμυς κισίχασεν ο κόζμον, εκσεβθα, επίγα ει ελόζζπαν. Εγιο τακτικος ίμε κε τιν εργασίσμ οπισ κι αφίνο, ο κόζμον πα να χαλάετε. Σο πολιτοτελ, άναθα εμεν, άλο κανικς κεφάνθεν.

— Ατόρα ντο λες, ντο θαφτάμε, τοβάρικς Ματυσένκο; Ι Σιμκοθα κι ο Μαρτίνοφ ι δι πα εσκοτόθαν! . . .

— Κρίμαν, κρίμαν, ορφανίγα, επέμνα ολομόναχος . . . Ντο να λέγατε . . . Τρέλα, αμάθια, βαρβαρότιτα . . . Εσι ντο, μίπος θέλτε να γράφεσε ειν πάρτιαν; — εκσακολουθα μέναν σοβαρον κε προστατεφτικον ίφος, εθαρικς απατον εκσαρτάτε ι πάρτια κε τι πάρτιας τα δουλιās. — Σι σοπράνιαν τεμέτερον έρθες;

Ακούοντας τα καμπάνας, ντο προσκαλυν τι χριστιανος εον εσπερινον, νυνιζ ι Λίζα, ότι οσίμερον ει λυτρυγίαν κέτεν κε εον εσπερινον πα κι θα πάι. Αντι εκλιεσίαν επροτίμεσεν το κομμυνιστικον τι σοπράνιαν. Απεφάσισεν, άλο ειν εκλιεσίαν κι θα πατι, κε νε το μεγάλον τιν εβδομάδαν κε νε τι λαμπριν . . . Κε γιουτι να πάι . . . αφυ θεος κεν; . .

Σίτια νυνιζ, δι τζοαπ κε το Ματυσένκον.

— Κατ έναν ιπόθεσιν έχο με τον τοβάρικς Καραύλοφ, κεςιφόνεσαμε ναναμένατον αδακα.

Πολα κεπίγεν, χα κι ο Καραύλοφ απαν εάλογον εταγιάνεπεσιν σο τειρικ εμπροστα. Ελάνχεπεσεν άμον νέον παλικαρ αποπαν εάλογον, έδεσενατο εέναν ετυλαρ κε τομάτιατ επέμναν εαντιχριζνον το τυμπιν, απόπυ, άμον μάθρον λένταν κα ιδένε τα οπόζια, φορτομένα κείλα. Εναν θαριν εσερ επεκόμπσεσεν απαν εομίνατ· εκλόεστεν ετέρεσεσεν, ίδεν τον πλατιπρόσοπον πτον Γορνιχ, τα εσίλιατ αρμομένα, εσομάτιατ φένετε ποσ πολα νεναζμένος εν.

— Κοβαλυν, — λεί ο Γορνιχ, είτια δικ με το δάχιτιλον το κατεφορικον το δρόμον . . .

— Κοβαλυν μάλιστα . . . απαντα ο Καραυλοβ

Εξιδόπισαν κε ι δι: νυνίζνε για τι ικοςιοχτο τι σιντροφε, πυ κίνταν σα κασέλας, απες σιν αβλιν τι Τζεκας κι αναμένε το πανιγρικον τον εν-ταφιαζμόνατυν.

— Κρίμα! σα πεδία, τυ κάκυ εχάθανι, — λεί με παράπονον ο Καραύλοφ, ίχαμε δίκεον εγο κεςι, ονταν επίζμοναμε να μι εβγάλομε το παταλιον ασιν πολιτιάν.

Ο Γορνιχ εστάθεν ολιγον . . . Ενόντσειν, κεπεκι ερχίνεσεν αργα αργα κε μετρεμένα τα λόγιατ, εθαρικ κι ναίτια τιζεβ σε φυνταμεντάλι περβολ.

— Οχι, τοβαρικς Καραύλοφ, εγο κεςι σοσια κενόντσαμε. Κελεπε κοβαλυν τα κσίλα. Για νόντσειν, αφτα τα κσίλα ιν, ντο θα φέρνεμας το κοκιν. Κε το κοκιν, για τα αγροτικα τα πύνκτια εν, οπος το νερον για τι γιανκον! Οχι, ι σιντρόφεμυν τυ κάκυ κεςκοτόθαν . . . Ανάκρισις εφτάγο κελέπο, ότι αφτο ι βαστάνια, μινκιν κεν, θα εγίνυτον . . .

Με ολίγα, περιεχτικα λόγια εφανέροσεν σον Καραύλοφ τα αποτελέ-ζματα τι ανάκρισις.

Ακόμαν οπσε, όζνα εκσαναεσένκαν τιν πολιτιάν σα εσέριατυν, σοστον πόλεμος εγίνυτον σα δρόμια, κι ατόρα τερικ ισιχία παντυ, εθαρικ ασιν πα κέσαν οπσεζνι ι πυντόφτζικι. Ο Γορνιχ πολα ιδεν κεπέρασεν, σινι-θιζμένος εν. Ι γιανκυ ενεβζίεν απεκς, το ιφέςτιον ομος απο θιθέα βραζ κε ιμπορι να γίνετε νέον έκρικι. Γιχφο λαλίαν κεςζένκεν, κε κεπί-κεν απαν αφκα τιν πολιτιάν, ονταν εβρέθεν εμπροστα το νεκρον τυ Κλί-μιν, κε κεράεπσεν αγλίγορα, ασιλόγισια κε σο κιφαλ απαν εκδίκισιν. Μόλον το πολίμερον τιν αιπνίαν, το νένκαζμαν, τι νεβροταραχιν, επέρεν απάνατ το έργον τι ανάκρισις. Κε άνκε, σι θέσινατ κεριαν, κεν ατος απες σιν Τζεκαν ο ανότερον, ασ εκινυς, πυ επέμναν ζοντανι, μόλα τάφτα όλον το βάρος τι δουλις, απάνατ εκρεμιεν.

Πολι παντιτ επέμναν ακόμαν απες σιν πολιτιάν. Ο σαρικ, πυ εγεραλαέφτεν, τον κερικ ντο επάτεσαν ι παντιτ το κομυνιστικον τι ρό-ταν, επιάστεν εχμάλοτος. Ο Γορνιχ επαρυζιάσενατον πρόσοπον με πρό-σοπον με ταλτε τι παντίτας, τίναν εσένκεν σο εσερ, κε με τι μυζζικς ασι πλιζιόχορα, πυ ατόρα εγένταν ισιχι, αμον αρνία, οπος ο μεθιζμένον ιστερα ασο μεθις. Ασιν ανάκρισιν εφάνθεν, οτι ο σαρικ εν ίνας ασι ορ-γανοτας τι βαστάνιας. Ο Γορνιχ εσχιμάτισεν το σχεδιον πιον ιμέραν κε πιον όραν θα τυφεκίζιατον, κατα το παρον όμος τάζιατυν ειχόρισιν, φοβεριζιατον, κλόθιατον εκατον λογιον τερτίπια, για να μαθαν πίοσ ιν κε ι αλι αρχιγι. Ο σαρικ πα μάστορας εν, αετς έφκολα σο τυζαχ κι ρυζ. Μολατάφτα φένετιατον ότι ερύκεν σινος τετραπέρατυ διαβολ εσέρια, σα δόντια τι μηχανικς, απ εκίνα ταφοριζμένα ταμερικάνικα, πυ ολοζόντανον

μυχτερον σα δεκα λεπτα απες εφτάγνατον καρπας κε στιβάζνατον κε σα γιάσσιχα.

Οταν ο ίδιον ο Γορνιχ κεκζεταζ, περαν σα καπινέτα τι ελέτοβαβατελιον, τερι προς πάι ι ανάκρισι, δεβαζ τα προτόκολα κίστερα κλιδύτε σο καπινέτονατ, το κιφαλ ακυμπιζμένον σαπαλάμιασατ, όρας ολόκλιρα τ.ρι σο χαρτιν, ντο κίτε εμπροστατ απαν σο τραπεζ, σιμιον κάποτε έναν δίο λέκσις. Κι αειτ πα εσχιμάτισεν καθαρον ιδέαν, προς ερχίνεσεν κε προς εκσακολύθεσεν το τελεφετόν ι βιστάνια. Κι ατόρα με πέντε, δεκα λόγια ένκεν κέστεσεν στον Καραύλοφ εμπροστα τιν καρτίναν τι βαστάνιας, για το οπίον αφτος εκσόδεπσεν όρας ολόκλιρα σο πελιαλιν τιν ανάκρισιν κε σαγλαθιάζμαν τιπόθεσις.

Τιν ομιλιαν τυ Γορνιχ διέκοπσεν ο Καραύλοφ.

— Τέρεν ακίνο το κοριτσ: Διασκάλτσα εν, πολα ιπόφερεν τι νίχταν τι βαστάνιας, κε με τομάτιατς ίδεν, προς εκσότοσαν τον Ροπέικον. Εγιο ίπατεν να έρχετε σι σινεδρίασιν κε να ομιλα με τεσεν. Ακίγε εν, απαν σιν πόρταν πυ στεκ. . . Τοθάρις Γριάτζεβα, έναν στιγμιν, παρακαλο! . . . Ετέρεσενατεν ο Γορνιχ. Οχρον το πρόσοποναιτς, κσανθοτα τα μαλιάτς, ταυτεμένα σο μέτοποναιτς, γαλανα τα φοβιζμένα τομάτιατς, ασο φόβοιαιτς, λεί.

— Θέλο να εφτάο κατάθεσιν . . . για το εκότομαν τι σιντρόφου Ροπέικου . . . παρον εμ, όταν εβασάντσαν κε εκσότοσανατον. . . Σο ίδιον τοσπιτ, όπου εζίνεν εκίνος, ζο κεγο. . . Ερχίνεσεν να λεί για τον Ρέπιν, τον έμορφον, τον εβγενιν τον καχώργον, τανίμερον το θερίον. Ιπεν για τον Σενάτορ κε για τι γινέκανατ, για τα σχέσιαιτς με τεκινυς, για τα χάλια ντο έρθαν σο κιφάλναιτς εκίνο τι νίχταν. Κάποτε παραφέρχετε κι αρχινα περιτα λεπτομέριας. Ο Γορνιχ όμοσ με τρόπον κε με τέχνιν διατεν εροτίσις κε κλοθ τιν ομιλιαν απαν σο θέμαν, ντο ενδιαφέριαιτον. Σιν αρχιν ο φόβον κε ι διλία εμπόδιζενατεν, τα λόγιατς ασίθεχτα έσαν. Οσον ντεπίγεν επέρεν θάροσ, ενδιαφέρθεν κε ι ίδια, ι ομιλιατς εσέβεν σο κανονικον το όρόμον, ερχίνεσεν μάλιστα να τεστικλεεβ τα λόγια κε με χειροομίας. Οταν έρθεν σο εκότομαν τυ Ροπέικου, τομάτιατς γομόθαν διάκρια.

— Γορνιχ, άκσον, — λέγιατον ο Καραύλοφ, αφυ ετελίσεν τιν ομιλιαινατ με τι Δίζαν, — τερόσε κι απορο! Αλιθια για δουλιαν άνθρωποσ ίσε. Ντέμορφα, ίσιχα κε μαστοριακα επίκεσ ανάκρισιν τιν πάριςσιναιν, έμαθεσ όλα, ντο εχριάσχυτον να μαθαντς. Επιτα, . . . έπιτα εκσερτε ντο εν; Αν κεσ εσι, με τι πενίντα τι ζζελεζνοταρόζζνικυς, ι παντιτ θα επέρναν τι στάντσιαν κι ατότεσ ι δουλιαμυν ζυρναν θα επέγγεν. Με τεμον το παταλιον μόνον τιδεν κι θα επόρνα να επίνα κε ι λιχβιτάτσια τι βαστάνιας θα εσίριθεν κε έναν μίναν, κε πόσυσ ακόμαν σιντροφσ θα εχάναμε. . . Επιτα με κομένον φονιν εκσακολύθιζεν.

— Γορνιχ, εσι άμον μερικα ταγιανικλία άλογα νένναζμαν ντο εν κικσερτε, νίχταν ιμέραν δυλεφς. Σιν Τζεκαν προφταντε, ει κσιλι τιν ετιμασέαν οπισ κιαπομεντε, ειν εφιμερίδαν πα άρθρα γραφς . . . εγο . . . εγο τιδεν κεφτάγο . . . ασο εσέριμ τιδεν κεβγεν! . . . Οταν έμαθα απ αφτεν τιν πάριςσνιαν, ποσ εκσότησαν τιν Ροπέικον, εκοτινεπσαν τομάτιαμ, θερίον εκόπα, ο ίδιον, με τα εσέριαμ έσπαζα τι παντίτας. Ιστερα έμαθα ποσ εκσότησαν κε τον Ζίμαν, τον Σταλμάχοφ, τον Κλίμιν! Τον Κλίμιν, με τιναν εντάμαν επέρασα ολον τον εμφίλιον πόλεμον! . . . Ατόρα επεκλήροσαν τα εσέριαμ, ντο ναφτάγο κικσερο. Εριμον, τζιολ για τεμεν ι πολιτία . . . Θα θλαςτιμας, θα κατιγοράζμε, εις το δικεον, άμα κι πρεπ νασπαλτε κελα ποσ εγέρασα, ποσ τριάντα χρόνια διαβένοσε! Οπσε πολα έπα ασο μεράκιμ. Αναθεμάτο, όνταν κι πίνο, κεπορο να κλέο κε φυρκίςκυμε. Πίνο κεθαρις κάπιος ανι τι καρδιάσιμ τα πόρτας, κλέο χορτάζο, αναπάυμε. Ιστερα μετανοο, κρύο το κιφάλιμ, άμα νε φαϊταν. Αχ Γορνιχ, άμποτε να εβγένο πσέφτες, άμα εσзон το κιφαλ πα θα διαβεν κι ατότες θα θιμάσε κε θα δικεοντε τον γέρον τον Καραύλοφ! . .

Εντόκεν το κοδον ισίχασεν το καλαπαλυκ. Σι μέσεν τι αρένας κόκινος κε σίτια εσοςσониζ επαρυριάστεν ο εσεκρετάρον τι γορ-ραιχομι κε επρότινεν να εκλέγνε πρόεδρον για τιν εινεδρίασιν . . . Αλ τανισσέφκυν αναμεσάτυν, αλ χοντρολαλυν, αλ πυεστιριζνε, εσσάσσεπσαν, τιναν θα χορίζνε κικσέρνε, αφυ ι πλέον γνωστι, ι καλύτερι, ι πιστι κε εσταθερι, πυ έκλοθαν τα δυλίας κίνταν νεκρι εα κασέλας, εσκεπαγμεν με τα κόκινα τα ειμέας. Κάπι εφόνακσαν το όνομαν τυ Κλίμιν, κάπι τι Σίμκοβας. Ενοιτε ο εσεκρετάρον κεσιμίοσεν νε Κλίμιν κε νε Σίμκοβαν.

— Πρόεδρος ο Καραύλοφ εφόνακσεν με το ζιλ το λαλόπονατ ο Ματυσένκον. Ο Καραύλοφ ερνέθεν. „Εγο κι καταφέρατα“ ίπεν, „κιαν κι πιστέβετε εροτέστε τι ειντροφς πυ εκσέρνεμε. Εχτος αφτο, αδιάθετος ίμε . . .

Εκσαφνα ασιν γαλαρέαν μερέαν αντιχίσειν εναν δινατον φονιν. Πρόεδρον τον Γορνιχ, τον τοβάρις Γορνιχ! . . .

Ασα διάφορα μέρι ιπεστίρικσαν αφτο τιν πρότασιν.

— Κε βέθεα τον Γορνιχ τον τοβάρις Γορνιχ! . . .

Πίος εν κι ατος ο Γορνιχ, εφόνακσαν μερικι.

Το δινατον ι φονι τζαιχτα για νακύγνε ολ.

— Ο Γορνιχ εν ο τζεκίςταν, πυ έρθεν εο τεπο τυ ειδεροδρομου, εσκοσεμας εο ποδαρ κε με τιν κομάνταν τατυνυ ειαρταγάντσεμε τι παντίτας. Ασυλα να τερι δυλίαν ανθρωπος ο Γορνιχ εν! . . .

Πρότι φοραν ει ζοίλιατ ο Γορνιχ εφτάι τον πρόεδρον εαγίκον καλαπολυκ εινεδρίασιν . . . Σιν αρχιν εμπερδέφτεν κικσερ ντο ναφτιά. Ο λαος, αγρεν θερίον, κίνταν ατόρα ιμερομεν εα ποδάριατ, ολ ατον τερον,

ατον λογαριάζνε χοζιαίνον. Αντι τα ζινιθιζμένα „κίρίτο τιν έναρξιν τι ζινεδρίας“ κε παρόμια κίαντι να δεβαζ τιν ιμεριζιάν διάταξιν, ο Γορνιχ άλα λόγια λεί· λόγια κοφτερα κι απσιματένια, ντο χόνιατα ζανθροπι το τσιμιδ απες, όπος μεσιμάρια καρφία ζαγροκάριδον το ζανιδ, με τι τζα-κυτζι τα δινατα τα χτιπέματα. Λόγια καλοδυλεμένα με τι λογικιν κε με τι θέλιζιν αδα ζο τελεφετέον τιν εβδομάδαν απες.

Ομιλεζεν για το μεγάλον τον κίνδινον τι βαζτάνιας, ντο επέρα-ζεν, για το ότι ι κομμουνιτε ζτέκνε απαν ζε λέγγνον παγυρ, απόπυ αφια-κες βοα κε πάι θολοτον κι αφριζμένον, ταγροτικυ τι ζτιχίυ τάγρεν κε το φοβερον το ποταμ, έιμον να φυρκιζ κε να καταποντιζ το κομμουνιστι-κον τιν εργαςίαν. Ιπεν πος αφτο το άγρεν το ζτιχίον πρεπ να ιμερό-νοματο όχι μόνον με το μολιβ κε με το ζστικ, αλα κε με τιν οργάνοζιν με το ζοζιαλιζτικον τιν ανταλαγιν τι προτύκιας, αναμετακί χορι κε πολιτίας.

— Τοδάριζι! τεμέτερον ι δυλία ατόρα άναβα ντο επλέθινεν, εδι-ζκόλεπζεν κε περιζότερον. Σο ιζπολκομ επέμναν ενέα κε ζο παρτκομ μόνον τέζερι δυλεφτάδες. Τυ πολιτοτελι ι δι ι νατζάλνικι πα εζκοτίθαν, κε τι Τζεκας ο πρόεδρον ο αντιπρόεδρον κε ι τρι ι θοιδι. Το κέντρον κεν ζε θέζιν νχ βοιθάμας κε ζα το κι πρεπ να ελπίζομε. Με το θι προφτάνομε ζπόρα, με τατο μόνον κεμέροζεν κε ι δυλία κετελίοζεν. Πρεπ να ετιμάζκομες κε για τιν καμπάνιαν τι ζπορας κε να προφτάνομε με τον κερον τα ζπόρα ζόλια τα μέρι τυ κρεί πυ όπος εκζέρετε δρόμια πα κεθρίον ζοζτα. Εκζάλυ τι παντίτας πα ακόμαν τελιοτικα κελιζβίταραμε. Το λιπον τι κ.θενόζεμυν τα ναγρύζκας πρεπ να περιζέθνε. Εγυ εκζέρετε πος ολίγα ναγρύζκας κέχο, κι ατόρα εγεμ κε πρόεδροζ. Ντο ναφταζ, αλιότικα κι γίνετε αφυ εχάζαμε τον Κλίμν, τον Ροπέικο κε τιν Σίμκο-θαν, πυ αφτα τα δυλίαζ εκαταφέρνανατα πολι καλίτερα . . . Αφτο τι μέ-θοδον τι ναγρύζκας θα εφαρμόζοματο παντυ. Ι ζιντρόφεμυν αφυ κίνε, τατινέτερα τα θάρι πα θα φορτύμεζ εμιζ. Πολα δίζκολον δυλιάν, μάλι-ζτα, αλ ό αν έχομε παράδιγμαν εκινυζ, τιναν εχάζαμε θα καταφέροματο . . .

Οταν, αζο „ιντερνατζιοναλ“ κίζτερα εργίνεζαν να ζιζιτυν για τα ζτιμάτα τις ιμέραζ, ο άζινίθιζτον ο Γορνιχ διεκζίγαγεν τι ζινεδρίαςιν ταχτικα κε μαζτοριακα, όπος ένας επιτίδιζ τιμονιέροζ αγλαθιαζ κεβγαλ το καραβ αζα ζκοπέλυζ κι αζα ίφαλυζ ανάμεζα ζε ζοφερον κε φυρτυνια-ζμένον νίχταν.

Απριλτζ 1921 — Απριλτζ 1924

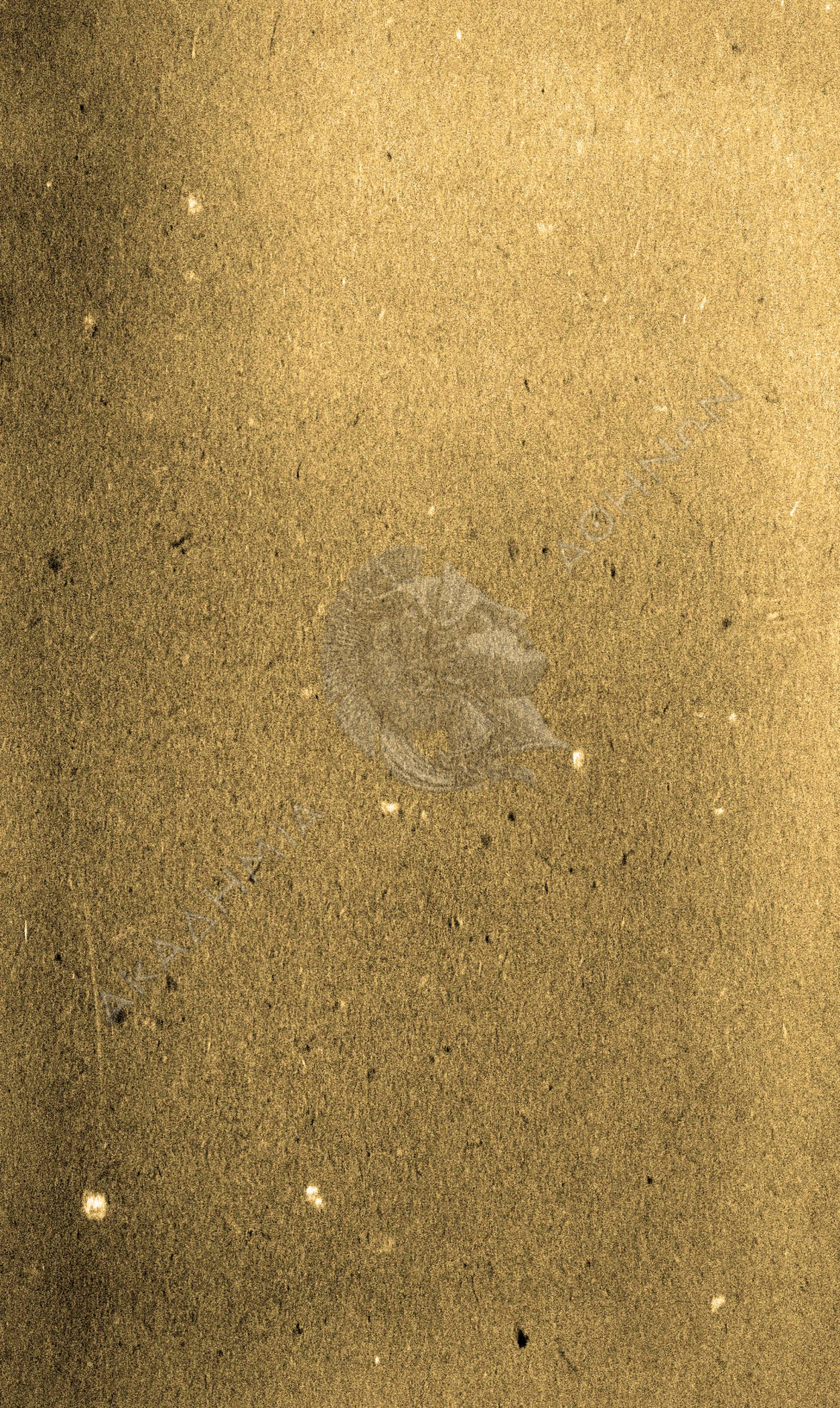
АКАДЕМІА

АКАДЕМІА

Ответ. редактор
КАЧАЛОВ Х.

Технический редактор
ГРИГОРИАДИ Ф.

Сдано в набор 28-IV 1932г, Подп. в печать 8-V 1932г.
Типография Греческого Издательства „Коммунистис“ Ростов на Дону
Крайлит 0976 Зак. 415 Об'ем 1,5п. л.х 42.0003, 840 зн, Ст-ф, А5 148X210Тир. 3500

ТІМІ 90 КАП.

ЦЕНА 90 Коп.

АКАДЕМІЯ

ГОЛІВНИЙ